

Giới thiệu Dạy Đồ Vợ Yêu

Truyện Dạy Đồ Vợ Yêu rất thú vị bởi đây là một hành trình chọn chồng của cô gái! Vì muốn đền đáp công ơn mà anh không thể chối từ mặc dù miễn cưỡng...

Anh tỏ ra thái độ kỳ hoặc không như người bình thường, ấy thế mà cô gái đó lại chọn anh. Trong khi đó người anh cả rất hào hoa lại không được cô chọn.

Anh tỏ ra lạnh nhạt cho dù kết hôn vẫn diễn ra nhưng mọi điều đã thay đổi sau đêm tân hôn. Anh dạy đồ cô vợ đáng yêu này ngày càng ngọt ngào lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Giang Thánh Tu mới vừa họp xong, ra khỏi phòng họp, với bề ngoài tuấn tú, vóc dáng cao to, cùng với khí chất trầm ổn, đặc biệt thu hút những ánh mắt mẩn mộ của các nhân viên nữ trong công ty.

“Giám đốc Giang, em đối với anh...” Đúng lúc này, giữa một đám nhân viên nữ, có một nhân viên nữ mới vào bước ra, nhìn mặt cô đỏ, vừa thấy đã biết cô ấy tới tỏ tình.

Giang Thánh Tu nhìn như không thấy lướt qua cô ta, đi về phía trước, anh ghét nhất là chuyện tình công sở, cũng không muốn lãng phí thời gian để nghe chuyện này. Vừa mới kết thúc hội nghị, chính anh cũng có phần mệt mỏi. Sau khi bước vào phòng làm việc, anh ngồi tại chỗ nhắm mắt nghỉ ngơi, giữ vững tinh thần để tiếp tục ứng phó với công việc phía trước.

Khi nhắm mắt lại, anh xem ra vô hại, với lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng mơn mởn, thật là hoàn mỹ xinh đẹp quá mức so với phụ nữ, giống như là mỹ nam đang say ngủ cần một nụ hôn để thức dậy. Nhưng khi anh mở mắt, ánh mắt sắc bén, cơ trí, đem lại cho người khác cảm giác áp bách.

Anh làm giám đốc bộ phận marketing trong công ty, ngoại hình tốt, năng lực mạnh, mới hai mươi chín tuổi đã làm giám đốc một bộ phận, có thể nói trong công ty anh là người đàn ông độc thân hoàng kim nhất, chưa từng có người phụ nữ nào là không thích anh, mà ngay cả những người đã lập gia đình, vừa nhìn thấy anh, cũng sẽ đắm chìm trong ngực không nên kết hôn sớm vậy.

Thế nhưng người được phái nữ ưu ái như anh lại là người không quan tâm tới tình yêu, nghe nói từ sau khi chia tay với bạn gái, anh đã không hề gần gũi bất kỳ người phụ nữ nào, hơn nữa tính cách anh quái gở như một con sói cô độc càng khiến cho người khác khó có thể tiếp cận, đó là lý do mà những người phụ nữ còn độc thân trong công ty người người có hi vọng, người người quyết tâm.

“Giám đốc Giang, tôi xin nói lịch công việc chiều nay của ngài: Chiều hôm nay, tổng biên tập tạp chí Amy muốn phỏng vấn ngài.” Thư ký Diệp của anh cũng bị cuốn hút bởi anh, nhưng cô ấy không có gốc đến nỗi đi tỏ tình với anh, Giang Thánh Tu trước giờ công tư phân minh, không hề muốn có sự mập mờ qua lại với nhân viên nữ trong công ty. Lúc trước, có vài cô thư ký khoe khoang tư sắc với anh nên mới bị sa thải, cho nên cô không hề tùy tiện tỏ tình với anh, cô muốn thể hiện sự thành thực chín chắn trong cả lý trí, tạo được ấn tượng tốt, thu hút ánh mắt của anh.

Giang Thánh Tu cúi đầu xuống, lông mày nhíu lại nói: “Không gặp...”

“Nhưng là cô ấy nói anh với cô ấy là chỗ quen biết...”

“Có thực là chỗ quen biết sao?” Giang Thánh Tu cười lạnh lùng, giọng điệu trở nên nghiêm khắc. “Không tiếp.”

Với biểu cảm lạnh lùng, anh khiến Diệp Cần lạnh người, quả nhiên lời đồn không sai, anh cùng tổng biên tập tạp chí Amy đúng là từng có một đoạn tình, sau khi chia tay, mỗi người mỗi ngả, anh không hề nề tình cảm cũ...

“Còn có việc?” Giang Thánh Tu lạnh nhạt liếc nhìn cô, anh không thích có người nhìn anh khi anh đang làm việc.

“Không, tôi xin phép ra ngoài..., có việc gì thì gọi tôi.” Diệp Cần rất thích anh, nhưng cũng rất sợ anh, chỉ e chuyện tổng biên tập tạp chí Amy ảnh hưởng tới tâm tình của anh, cô vẫn nên thức thời mau rời khỏi nơi này.

Thư ký vừa đi, Giang Thánh Tu liền rầu rĩ thờ dài.

Đàm Vũ Vi.

Người anh không muốn gặp nhất đời này là cô ta, ngay cả đến tên cô ta anh cũng không muốn nghe nhắc đến.

Khi anh còn học đại học, anh đã từng yêu say đắm Đàm Vũ Vi, cô ta rất đẹp, cực kỳ đẹp, anh vừa gặp cô ta đã trúng tiếng sét ái tình, mà cô ta nổi tiếng là hoa hậu giảng đường khóa trên, anh cùng cô ta từng có bốn năm yêu nhau say đắm.

Ngay lúc đó, anh vẫn ngây thơ cho rằng hai người một ngày nào đó sẽ nắm tay nhau cùng bước vào lễ đường, không ngờ rằng khi anh tham gia quân ngũ, vào năm thứ hai, cô ta liền thay lòng, anh bị cô ta bỏ rơi, cô ta vì quá cô đơn mà phản bội lại anh, tình yêu bốn năm của hai người vẫn không chịu được một chút thử thách.

Anh bị tổn thương sâu sắc, đến khi màn đêm tĩnh lặng buông xuống, anh cảm thấy đau lòng đến không có cách nào mà ngủ được. Từ đó về sau, anh không muốn yêu ai lần nữa, mùi vị bị người yêu phản bội, con tim đau đớn khổ sở, anh không có cách nào tưởng tượng được kiếp này sẽ kết hôn cùng người phụ nữ nào nữa.

Đang nhớ lại những chuyện đã xảy ra, điện thoại di động của Giang Thánh Tu ở trên bàn reo lên.

Là mẹ anh gọi tới.

Huyết thái dương của Giang Thánh Tu bắt đầu đau, mỗi lần mẹ anh gọi tới, mười lần thì hết chín lần muốn anh đi xem mắt, rất nhiều lần anh nói với bà rằng hiện nay anh không muốn kết hôn, nhưng bà vẫn chưa từ bỏ ý định!

“A Tu, hôm nay về nhà ăn cơm đúng giờ, biết chưa?”

“Mẹ đưa cô gái con xem mắt về nhà?” Giang Thánh Tu nhú mồm, hừ lạnh nói.

“Lần này không phải là xem mắt, mẹ muốn giới thiệu một cô gái cho anh em con biết.”

“Mẹ có ý gì?” Giang Thánh Tu vẫn không yên lòng, lời này nghe không khác gì với việc xem mắt.

Mẹ Giang nhin không được ghen ngào nói: “Là con gái của chú Lục, dì Lục con, hơn nửa tháng trước bọn họ đã qua đời vì tai nạn xe.”

“Cái gì?” Giang Thánh Tu kinh ngạc nói, đôi vợ chồng đó đã mất? Anh biết ba mẹ cùng bọn họ có giao tình rất sâu, cùng ở Đài Bắc, những năm này ba mẹ vẫn giữ liên lạc với bọn họ, nhưng mà anh cùng hai anh trai sau khi trưởng thành liên ai bận việc này, rất nhiều năm chưa từng thấy qua họ, nhưng anh còn nhớ rõ, khi còn bé đã từng tới nhà họ Lục chơi, bọn họ là những trường bồi côi mở nhiệt tình, rất thương yêu anh cùng với các anh, còn có thể giấu ba mẹ đi mua đồ chơi trẻ con cho bọn anh, hôm nay phát sinh sự tình này, anh cũng cảm thấy thật tiếc nuối...

“A Tu, thế nhưng hai vợ chồng bọn họ là ân nhân của mẹ với cha con, nếu không phải có bọn họ giúp, nhà chúng ta cũng không đủ tiền cho cả ba con học hết Đại học, bây giờ bọn họ qua đời ngoài ý muốn, chúng ta phải hết sức giúp vợ chồng họ hoàn thành tâm nguyện.”

“Dĩ nhiên là vậy, bọn họ đều là người tốt...” Người tốt sống không lâu, thế gian này vốn không công bằng. Hiếm khi giọng điệu của Giang Thánh Tu có vẻ đau thương như lúc này.

“Bọn họ để lại một đứa con gái, là di con liễu mạng bảo vệ, con bé mới không bị thương tổn chút nào, di con phó thác con bé cho chúng ta chăm sóc, hi vọng nó có thể là dâu nhà ta...”

Được rồi, anh rút cuộc cũng hiểu ý của mẹ anh.

Giang Thánh Tu nheo lại con mắt sắc bén, nhỏ giọng gầm lên: “Mẹ, người là muốn con lấy thân báo đáp sao?”

“Con muốn báo ân, tính tình con kém như vậy người ta chưa chắc gì đã thích con đâu! A Dương cũng giống vậy, một đôi mắt đa tình rất câu hồn, thấy thế nào cũng là điển hình của loại ngoại tình sau khi cưới. Mẹ nghĩ cơ hội của A Khiêm tương đối lớn, dù sao con gái chọn chồng cũng thích chọn những người dịu dàng sẵn sàng lại biết lo chuyện nhà....”

Sắc mặt Giang Thánh Tu khó coi, việc này còn khó nhằn hơn xem mắt, mẹ lại muốn cô gái đó chọn một người làm chồng từ ba anh em họ! Đùa giỡn cái gì vậy, bằng điều kiện rất tốt của ba anh em họ, vậy mà bị hạ thấp đến mức trở thành mặt hàng cho cô gái kia chọn! Quá nhục nhã rồi!

Con trai nhỏ không nói lời nào, mẹ Giang tất nhiên hiểu anh đang hờn dỗi, người tâm cao khí ngạo như anh sao có thể để cho một cô gái lựa chọn? Nhưng, không thể thu hồi lời đồng ý với nhà họ Lục được, anh vẫn phải ngoan ngoãn trở về xem mắt.

“Tóm lại, đứng giờ con về nhà cho mẹ, con dám không về mẹ liền đoạn tuyệt quan hệ với con”.

“Mẹ...”

Tút, điện thoại bị cúp.

Giang Thánh Tu không thể tin được mẹ lại uy hiếp anh, thật là quá đáng! Anh hai phong lưu đa tình nghe xong việc đó nhất định sẽ kêu to, còn người anh cả lịch sự nho nhã kia nhiều lần cũng chỉ nhún mày...

Thật là không muốn trở về! Nhưng mà không quay về thì mẹ sẽ nói anh là đứa con bất hiếu, cha lại sợ mẹ, suy cho cùng vẫn là nghe lời mẹ, đến lúc đó chỉ có anh là bị thảm, mấy ngày sau lỗi tại anh khẳng định không an tĩnh.

Quên đi, anh liền thuận theo ý mẹ trở về nhà, mặc dù có chút không tình nguyện bị một cô gái chọn lựa, nhưng từ sau khi anh bị thất tình, cha mẹ vẫn không yên tâm về anh, sợ anh ôm ý nghĩ độc thân, nhất là mẹ, từ trước đến nay tính cách kỳ quái của anh luôn làm bà lo lắng nhất, nếu trở về, bà cũng có thể yên lòng chút nữa.

Dù sao mẹ cũng nói đúng, anh cả mới là người có điều kiện tốt nhất để được chọn làm chồng, cô gái đó có mắt nhất định sẽ coi trọng anh cả, anh không cần quá lo lắng sẽ bị tuyển chọn, thêm vào đó, hồi còn bé nhà bọn họ nghèo rớt mùng tơi, nếu không có chú Lục, dì Lục giúp đỡ, anh sao có thể thuận lợi học xong đại học, khẳng định hiện tại đang ở công trường nào đó làm khuôn vác rồi.

Sau khi quyết định, Giang Thánh Tu một lần nữa tập trung tinh thần vào công việc bận rộn.

Lục Tâm Đồng sợ hãi ngồi trên ghế sa lon, với âu phục màu trắng, cô tựa như con thỏ nhỏ lạc đường, đối với hoàn cảnh mới đích thực có cảm giác không an lòng, một đôi mắt trong suốt mang theo đau thương, dường như có biết bao buồn khổ tích tụ.

Cô vốn có được hạnh phúc, không ngờ rằng chỉ trong một buổi chiều cô lại mất đi tất cả mọi thứ.

Hơn nửa tháng trước, cha mẹ cô xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng, cha cô chết ngay tại chỗ, mẹ cô bị thương nặng, tại bệnh viện muốn cô báo tin cho vợ chồng nhà họ Giang có giao tình sâu đậm với cha mẹ. Bởi vì nhà cô họ hàng không nhiều lắm, hơn phân nửa đã di dân sang nước ngoài, chỉ còn lại có bà con xa. Vì thế mẹ cô buộc lòng phải phò thác cô cho vợ chồng nhà họ Giang, còn hi vọng cô có thể gả đến nhà bọn họ.

Ngay lập tức cô rất kinh ngạc lại không thể tiếp nhận nổi, nhưng cô không thể từ chối yêu cầu cuối cùng của mẹ, để cho mẹ không hề vương bận mà đi, buộc lòng cô phải đáp ứng. Nhưng hiện tại, khi bước vào trong nhà chú Giang, dì Giang, gặp mặt ba người con của họ, cô không kiềm nổi sợ sệt.

Không, cô không thể yếu đuối, cô đã đáp ứng mẹ rồi, muốn cho mẹ cùng ba trên trời nhìn thấy cô lấy chồng thật sự hạnh phúc, không cần phải bận tâm cho cô nữa, với lại chú Giang, dì Giang cũng kiên trì muốn cô thành con dâu bọn họ, làm chỗ dựa cho cô lúc cô đau buồn nhất, cô không thể để cho bọn họ thất vọng, gả đến nhà họ Giang dường như là quyết định tốt nhất dành cho cô....

Cô muốn nhanh chóng có được gia đình của riêng mình, không muốn làm một người cô đơn nữa...

“Tâm Đồng, em không cần khẩn trương như thế.” Giang Thánh Khiêm âm áp nói, anh là anh cả nhà họ Giang, ba mươi một tuổi, bất luận về tính cách, thái độ hay khí chất, đều khiến cho mọi người cảm thấy như tắm gió xuân, đúng là đại biểu cho người đàn ông tốt hiện nay.

“Cám ơn.” Lục Tâm Đồng cúi đầu, mái tóc rũ xuống, tóc dài gần như che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Diện mạo của cô lớn lên cũng không tệ lắm, thanh tú động lòng người, mái tóc dài không uốn không nhuộm, với khí chất điềm tĩnh nho nhã, là cô gái ngoan ngoãn điển hình được trường bồi dưỡng thích.

“Anh cả, sao anh có thể bình tĩnh như vậy?” Anh hai Giang Thánh Dương ba mươi tuổi có một đôi mắt hoa đào mị hoặc người khác, anh liếc mắt nhanh qua cô, không hề hứng thú mà đẩy bờ vai Giang Thánh Khiêm một cái: “Chẳng lẽ anh thích cô ấy?”

“Anh dĩ nhiên thích cô ấy rồi, Tâm Đồng tựa như một người em gái đáng yêu.” Giang Thánh Khiêm cười rất lịch sự, đôi mắt dịu dàng không chút gợn sóng.

“Hừm, cũng đã thân thiết kêu Tâm Đồng rồi, anh cả, anh liền hy sinh bản thân, hoàn thành nhiệm vụ tập thể đi thôi!”

“Anh không phải nói anh xem Tâm Đồng như em gái sao?”

Lục Tâm Đồng rõ ràng nghe ra, Giang Thánh Khiêm không hề có ý từ giã đối với cô, Giang Thánh Dương lại càng không cần phải nói, anh cũng không có hứng thú với cô, vậy nhất định là không có cách nào tiến hành cộc hờn sự này, cô rất muốn hoàn thành nguyện vọng của mẹ, nhưng nếu như người ta không thích cô, cô cũng không thể bắt buộc người ta lấy cô được...

“Rõ ràng là tên kia trốn tránh.” Hai anh em tranh cãi với nhau, đến cuối cùng, Giang Thánh Dương rất khinh thường mà xùy một tiếng.

Tên kia? Lục Tâm Đồng nhớ lại bọn họ có ba anh em, nghe thấy hai anh em nói chuyện với nhau cũng rất có thú vị, nếu anh ba lại về, không phải càng náo nhiệt sao? Cô không có anh chị em ruột, không khỏi sinh lòng hâm mộ, mà dưới cái nhìn chăm chăm của cô, hai anh em phải liếc mắt lại.

Cô có phần xấu hổ cúi đầu nói: “Em chỉ là cảm thấy tình cảm anh em các anh thật tốt, nếu như em có anh chị em thì tốt rồi...” Vừa nói, mũi cô cũng vừa có phần chua xót.

Mấy ngày nay cô đều bận xử lý chuyện hậu sự của cha mẹ, một mình một người chịu đựng sự đau thương mất đi người thân, lúc này nếu có anh em bên cạnh để có thể dựa vào và được an ủi thì tốt rồi...

“Tâm Đồng, đừng buồn nữa.” Giang Thánh Khiêm như anh cả xoa đầu cô, trong mắt lộ ra vẻ thông cảm.

“Đúng rồi, em cười lên rất dễ thương, nhanh một chút lấy lại tinh thần nha!” Đôi mắt hoa đào kia của Giang Thánh Dương cũng toát ra sự thông cảm với cô.

Lục Tâm Đồng không khỏi thờ dãi trong lòng, các anh ấy đều là những người tốt và dịu dàng, nhưng, cô cần một người chồng đồng cảm kết hôn cùng

cô sao? Hôn nhân của cô nhất định phải có ân tình tồn tại sao? “Ai da, mẹ đi nấu cơm, các con cứ tự nhiên tán gẫu như vậy đi!” Mẹ Giang đã vụng trộm nghe lén từ lâu, xem hai anh em bọn họ an ủi cô, vui mừng không thôi. “Tâm Đồng, con thích ai? Thích ai thì nói thẳng ra, đừng thẹn thùng!”

“Mẹ, A Tu còn chưa về, mẹ không thể để nó chạy trốn đâu!” Giang Thánh Dương kháng nghị mà hét lên, ba anh em phải cùng nhau xuống dưới Địa Ngục, tuyệt không thể lưu lại một người sống một mình.

“Câm miệng.” Mẹ Giang lờn anh một cái, tuy rằng bà quy định cả ba anh em phải có mặt, nếu không thì đoạn tuyệt quan hệ, nhưng nói thật, con thứ hai đào hoa, con thứ ba rất lầm lì, bà sẽ không trông cậy vào hai người bọn hắn sẽ khiến cho Tâm Đồng hạnh phúc đâu, bà muốn giao phó cho con cả, nếu như anh cùng Tâm Đồng có thể vừa lòng nhau thì tốt rồi.

Đúng lúc này, Giang Thánh Tu trở về, ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người anh.

“A Tu, em đã trở về.” Giang Thánh Khiêm hô.

“Anh còn tưởng rằng em đã chạy trốn rồi.” Giang Thánh Dương chế giễu nói.

“A Tu, con về muộn.” Mẹ Giang nghiêm mặt nói, thực ra trong lòng rất kinh ngạc, muốn làm cho lão Tam ngoan ngoãn nghe lời trở về là khó nhất, xem ra chiêu thức đoạn tuyệt quan hệ của cô rất hữu dụng, từ nay về sau phải dùng nhiều chiêu này rồi.

“Thật có lỗi, lúc này có khách tới phòng vấn.” Giang Thánh Tu vừa bước vào phòng khách, liền đối diện một ánh mắt có chút xa lạ, chắc là cô gái mà mẹ đã nhắc tới - diện mạo cô thanh tú, giữ lại mái tóc dài, mặc trang phục màu trắng, thoát nhìn rất giản dị, rất nhu thuận. Cô đang ngược mắt lên nhìn anh, sau khi xem lại rất nhanh cúi đầu, chắc hẳn cô đang lo lắng nên chọn lựa người nào là tốt! Giang Thánh Tu chậm rãi nghĩ.

Từ sau khi Giang Thánh Tu xuất hiện, Lục Tâm Đồng liền nhìn không được mà quan sát anh, thân hình của anh so với hai người anh trai thì có một chút gầy hơn, bộ dạng tuấn tú nhã nhặn, một đôi mắt rất sắc bén, cả người toát ra một cỗ khí thế kiêu ngạo tự phụ, thoát nhìn không dễ dàng thân cận giống hai người anh trai, nhưng không biết tại sao, cô lại cảm thấy anh thực rất đặc biệt.

Không tự giác mà cô lại theo dõi anh một lúc lâu, cho đến khi đối diện tầm mắt của anh, lòng cô lo sợ, mắc cỡ vội vàng cúi đầu.

“A Tu, nhanh ngồi xuống, chào hỏi cùng Tâm Đồng.”

Giang Thánh Tu nhàn nhạt liếc về phía cô, ở trên người cô dừng lại mấy giây, sau đó ngồi ở chỗ trống phía trước cô.

“Chào anh.” Lục Tâm Đồng không khỏi đỏ mặt một chút, thật kỳ quái, vừa nãy hai người anh trai của anh nhìn cô, cô cũng không có phản ứng lớn như vậy.

Giang Thánh Tu gật đầu một cái lấy lệ.

Mẹ Giang nhìn không quen mà giáo huấn: “A Tu, khách khí chút đi, không cần bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn kia, Tâm Đồng hiện tại...”

“Hiện tại như thế nào? Mọi người không biết là nếu luôn nhắc nhở cô ấy thực đáng thương, càng sẽ làm cho cô ấy bị thương sao?” Ít nhất đối với anh mà nói, anh không thể nhận sự đồng tình, bị xem như kẻ yếu đuối, tại sao lại vì cô thực đáng thương, phải đối xử với cô thật cẩn thận? Mà báo ân có nhiều cách, tại sao cô phải đem những khổ sở của cô lên trên người khác, muốn người khác cười cô? Cô còn trẻ tuổi như vậy, cô gái tuổi trẻ không phải đều là hướng tới tình yêu tự do sao, vì sao cô không cự tuyệt, chẳng lẽ cô không cho rằng đây là một cách báo ân rất vớ vẩn sao? Nhưng đã gặp được cô, Giang Thánh Tu cũng an tâm hơn, cô giống như một tờ giấy trắng đơn thuần, sẽ không ngóc đến nỗi chọn anh hai và anh làm đối tượng kết hôn mới đúng, huống chi thái độ anh đối với cô cũng không tốt, cô hẳn là phải chán ghét anh...

“A Tu, con thật quá đáng, mẹ đâu có thương hại Tâm Đồng! Tâm Đồng, con không cần để ý đến nó, tính cách nó xấu nhất nhà, chẳng trách sau khi cùng bạn gái chia tay, thì không theo đuổi được một cô gái...” Mẹ Giang sớm bị lão Tam làm cho tức chết rồi, sớm biết vậy sẽ không gọi hắn quay về, chỉ biết gây ra phiền toái.

Giang Thánh Tu bất mãn mà nhìn về phía mẹ ruột. Hắn không phải là không kết giao được bạn gái, anh là không nghĩ tới kết giao.

Mẹ Giang không thèm nhìn đến anh. “Được rồi, Tâm Đồng, nói cho đi biết, con thích đứa con nào của dì? A Khiêm, A Dương hay là A Tu?” Bà đòi hỏi cả ba người con, nhưng trong lòng sớm nhận định rằng Lục Tâm Đồng nhu thuận nhất định sẽ chọn con trai trưởng hoàn mỹ của bà.

Lục Tâm Đồng nhìn ba anh em bọn họ, Giang Thánh Khiêm tựa như anh trai, Giang Thánh Dương rất bất cần đời, không phải là lựa chọn của cô, Giang Thánh Tu anh ấy... Khi ánh mắt đang quan sát anh, cô cũng phát hiện tim cô đập có chút nhanh.

Anh ấy là người đàn ông duy nhất khiến cô động lòng. Mà lời nói của anh kích thích tiến lòng của cô, chỗ ấy bây giờ như được rót thêm một dòng khí nóng, nói với cô, cô không thể không yêu, một chút cũng không thể không yêu... Cô cảm giác được mình trở nên mạnh mẽ hơn một chút

“Con chọn... A Tu.”

Đáp án vừa ra, không chỉ mẹ Giang, Giang Thánh Khiêm, Giang Thánh Dương cũng đều thật bất ngờ.

Giang Thánh Tu lại càng không cần phải nói, anh nổi giận mà trừng mắt nhìn cô, được cô chọn trúng làm hắn cảm thấy nhục nhã. Cô chọn trúng anh, cô điên rồi có phải hay không? Giang Thánh Tu cảm phẫn mà đứng lên, muốn chạy trốn khỏi tình trạng vừa vớ vẩn buồn cười lại vừa làm cho người khác

tức giận.

“A Tu, con muốn đi đâu? Mẹ sẽ không cho phép con nói không cần đâu, đứng lại đó.... Khụ, khụ!” Mẹ Giang gào lên với anh, tuy rằng bà còn bị kinh hãi bởi con trai nhỏ bị chọn trúng, nhưng bà cũng không thể làm cho Lục Tâm Đồng mất mặt được, bà tức đến ho khan mãnh liệt, mau thử không nổi mà phải ngồi xồm xuống đất.

“Mẹ.”

“Di Giang.”

Anh cả, anh hai nhà họ Giang cùng Lục Tâm Đồng đều lo lắng bước tới xung quanh, đập lưng giúp bà.

Lòng Giang Thánh Tu kinh sợ, vội vàng dừng lại bước chân, quay đầu trở lại nhìn thử, chỉ thấy mẹ anh bị anh chọc giận đến nổi mặt cũng đỏ bừng, làm cho anh không khỏi có chút áy náy, mỗi lần anh đều chọc mẹ giận...

“Mẹ, mẹ có khỏe không?” Trong giọng nói của anh có sự quan tâm nồng đậm.

“Con không biết dùng mắt mà xem sao? Cũng chỉ loại bất hiếu như con, mẹ mới nhanh bị con làm cho tức chết rồi!” Mẹ Giang tức giận nói, cho dù nó không thích Tâm Đồng, cũng không cần phải ngay lập tức biểu hiện ra ngoài, nếu như Tâm Đồng bị thương tâm, phải làm sao bây giờ? Giang Thánh Tu áy náy cũng chỉ áy náy, kết hôn là chuyện trọng đại, anh sao có thể tùy tiện đồng ý, nhưng nếu như không đồng ý, mẹ nhất định sẽ không tha thứ cho anh, anh nên làm như thế nào mới tốt đây? Thật sự muốn theo ý mẹ, cô gái này chỉ mới gặp qua một lần, vừa mạnh mẽ làm cho hắn nhục nhã kết hôn sao? Anh tức giận nhìn về phía Lục Tâm Đồng, tất cả hỗn loạn trước mắt cũng là do cô gây ra.

Anh làm chi không lên tiếng mà nhìn chằm chằm cô? Ánh mắt nghiêm nghị kia dọa cô sợ tới mức sắc mặt đều tái nhợt, cả trái tim cũng bị néo thành một đoàn.

Giang Thánh Tu nhìn thấy hoa dung thất sắc của cô, tâm tư vừa chuyển- giờ bị cô gái này chọn trúng làm chồng, tuy rằng làm cho anh rất tức giận, nhưng tính cách cô ôn hòa, dễ bảo, thoát nhìn giống như một người vợ hiền sẽ vì gia đình mà làm hết thảy mọi việc, cùng bạn gái xinh đẹp điển hình trước kia của anh hoàn toàn bất đồng, hơn nữa cha mẹ chắc cũng không chịu để cho anh độc thân, sớm hay muộn anh đều có thể bị buộc kết hôn, lần này không cưới cô, một ngày nào đó, anh cũng sẽ bị buộc lấy cô gái khác, đến lúc đó, anh có lẽ sẽ lại càng không cam nguyện, không bằng nhân tiện bây giờ cùng cô ấy kết hôn đi, cha mẹ cũng sẽ vui vẻ.

Về phần đôi bên có hay không có tình cảm, quan trọng sao? Anh chỉ là vì khiến cho ba mẹ an tâm mới lấy cô, tương lai cô chỉ là vợ trên chứng từ của anh, cô chỉ cần làm tốt trách nhiệm bổn phận của một người vợ thì tốt rồi, cuộc sống của anh cũng không vì cùng cô kết hôn mà có sự thay đổi nào.

Hạ quyết tâm, Giang Thánh Tu nhìn cô một cái, cười như không cười mà nói: “Con cũng không nói con không kết hôn.” Nói xong, anh xoay người, bước lên lầu hai.

“A Tu đồng ý kết hôn rồi? Anh là đồ tính rồi sao?” Mỗi người đều hô to kỳ lạ nha.

Lục Tâm Đồng đúng là người kinh hãi nhất, nghĩ tới anh nhìn cô khi nãy, ánh mắt kia chắc chắn có thâm ý khác, không hiểu nổi anh rõ ràng là không cam nguyện, vì cái gì đột nhiên thay đổi chủ ý, bằng lòng lấy cô đây?

Đêm nay ngủ lại nhà họ Giang, nửa đêm Lục Tâm Đồng khát nước, nghĩ muốn xuống lầu uống một ly nước. Cô ở trên giường nằm đã lâu nhưng vẫn không ngủ được, vẫn nghĩ tới bữa tối khi chuyện xảy ra, thật muốn biết vì sao anh lại đồng ý lấy cô...

Mà cô cũng không biết tại sao mình lại chọn trúng người đàn ông lạnh như băng kia? Vì cái gì vừa nhìn thấy anh, dường như cô bị anh điểm huyết vậy, không thể dời đi ánh mắt của mình? Cô không biết a, anh phảng phất có loại ma lực làm cho người ta hăm sâu vào trong đó....

Lục Tâm Đồng mới bước vào phòng bếp, nhưng lại thấy người đàn ông quấy rối suy nghĩ cô cả đêm, giật mình đến nỗi há to miệng.

“Ách, thật có lỗi, em chỉ là muốn đến uống một ít nước...” Trục giác của cô nghĩ muốn rời đi, lui lại mấy bước về sau, giống như anh là yêu ma quỷ quái.

Giang Thánh Tu cũng khát nước mà xuống lầu tìm nước uống, uống xong, đem ly rửa sạch rồi để lại chỗ cũ, sau đó lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện sự kích động, xấu hổ cùng lúng túng, hai tay vòng ngực mà nói: “Không phải muốn uống nước sao, lại đây.”

Lục Tâm Đồng muốn chạy cũng chạy không được, không có biện pháp, cô thật sự rất sợ “thể lực Ác” nha.

Cô khẩn trương hướng anh đi tới, cho rằng anh sẽ rót cho một ly cho cô uống, nhưng không có, anh chỉ là ung dung đứng ở bên cạnh bình nước uống.

Cô lấy một cái ly rót nước, mà cảm giác sự hiện diện của anh quá mạnh mẽ, mặc dù cách anh những hai bước chân dài, nhưng cô vẫn là khẩn trương tay phát run. Rót nước xong, cô thầm nghĩ nhanh một chút uống hết nước, sau đó, nhanh một chút đi, lại đột nhiên nhớ ra hình như vừa rồi anh mới để cái ly này xuống, vậy cô không phải là gián tiếp hôn môi sao? Nha, cô thật sự là suy nghĩ nhiều quá, cái ly kia đã rửa qua rồi....Nhưng nếu cô không uống lại tỏ vẻ khác người, đành phải kiên trì uống nước.

Giang Thánh Tu nhìn miệng nhỏ uống nước của cô, cũng không chú ý cô đang dùng cái ly anh đã dùng qua, bên tai của cô có chút hồng hồng, anh có thể thấy cô đang suy nghĩ về anh, thật là một cô gái tâm tư trong sáng.

“Cha mẹ anh nói hi vọng chúng ta có thể kết hôn trong trăm ngày, em không có vấn đề gì chứ?” Cha mẹ vốn là người có quan niệm truyền thống, hy vọng có thể làm theo tập tục, hơn nữa anh nghĩ, mẹ anh hẳn là vợ muốn anh “báo ân”, hôn sự đương nhiên là càng mau càng tốt.

“Dạ.” Sau bữa tối, đi Giang lên lút cùng cô nói qua rồi, nói cô bây giờ cần nhất là một gia đình, một người để dựa vào, hôn sự không nên kéo dài lâu, sớm một chút kết hôn cũng làm cho cha mẹ cô ở trên trời an tâm, còn bằng mọi cách cam đoan Giang Thánh Tu nhất định sẽ đối đãi tốt với cô, muốn cô yên tâm làm con dâu nhà họ Giang.

“Nếu là đám cưới trong trăm ngày, hôn lễ phải nhất định đơn giản, cô cũng không thể mặc đồ sa trắng...” Anh đánh giá kỹ về mặt của cô khi nghe.

“Em biết rõ, không sao cả.” Lục Tâm Đồng trả lời thật sự nhanh, tuy nói là lừa trắng vốn là giấc mộng của con gái, nhưng cô bây giờ căn bản không có tâm tình đó.

“Vậy thì tốt rồi.” Bởi vì hết thảy mọi thứ đều đơn giản, dẫn đến anh cũng thoải mái.

Lục Tâm Đồng vụng trộm ngắm anh một cái, nghĩ thầm anh làm sao có thể nửa đêm cùng cô thảo luận chi tiết chuyện hôn sự, thấy vẻ mặt của anh rất chăm chú, không giống đang đùa giỡn.

Vì cái gì anh đột nhiên đáp ứng cùng cô kết hôn? Cô nghĩ như thế nào cũng không ra a....

Giang Thánh Tu lại nói tiếp: “Còn có anh không thích tốn thời gian chụp ảnh cưới, chỉ cần chụp một bức ảnh theo yêu cầu là tốt rồi.”

“Được.” Lục Tâm Đồng rút cuộc đem ngum nước cuối cùng uống xong, nhưng cô lại không có dũng khí đem cái cốc đi rửa, bởi vì anh hình như còn muốn cùng cô “thảo luận” nữa.

“Anh không rảnh mang em đi tuần trăng mật.”

“Được.”

“Anh hi vọng chúng ta sẽ sinh một đứa nhỏ, là con trai hay con gái đều được, ít nhất phải sinh một đứa đã, cha mẹ bọn anh muốn ôm cháu.”

“Được...” Lục Tâm Đồng cúi khuôn mặt hồng xuống, bọn họ cũng không có giấu bó qua, liền nhảy vượt cấp thảo luận đến việc sinh con rồi... Trái tim của cô có phần không có cách nào chịu nổi, nhất thời sợ hãi, cái ly trên tay rớt xuống, cô a một tiếng, khom người muốn nhặt cái ly, nhặt thì nhặt được rồi, nhưng lại cảm thấy tay có phần nóng nóng, hóa ra là có một bàn tay to dày rộng hơn phủ lên tay của cô.

Trái tim cô nhất thời sợ hãi, ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt anh là một đôi đồng tử đen như mực, cô nhìn không được mà cúi đầu e lệ.

“Cẩn thận một chút!” Hai anh hoảng sợ, sợ cái ly rơi vỡ, tay cô sẽ bị cắt trúng.

“Được...” Cô không nghĩ tới anh sẽ hảo tâm giúp cô nhặt cái ly, trong lòng không hiểu sao mà cảm thấy vui vẻ.

Cô gái này ngoại trừ “được” ra, không còn từ nào khác để nói sao? Thật là một cô gái không có chủ kiến.

Giang Thánh Tu cảm thấy cô là một người chân thật, vô hại và lại cô còn có tính kiên

cường của tiểu bạch thỏ, mặc anh gầy vò thế nào cũng không phản kháng, cũng làm cho anh thêm xác định, cùng cô kết hôn là một quyết định đúng đắn, vừa khiến cho ba mẹ vui lòng, cũng không cần lo cô không chung thủy....

Khoan đã, thật sự không cần lo lắng sao? Anh lại trầm tĩnh rồi, hẳn là đặt câu hỏi không thành vấn đề đi, cô có thể đi rồi chứ? “Em uống xong rồi, chúc ngủ ngon.” Lục Tâm Đồng đồ mặt ra hiệu cho anh có thể buông tay ra rồi, cô sẽ không lại để cho cái ly rớt xuống nữa.

Nghe thấy cô nói “Chúc ngủ ngon”, Giang Thánh Tu lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vã buông tay cô ra, có chút ngây ra mà nhìn tay mình, cảm thấy tay cô thật nhỏ, thật mềm, nếu anh dùng sức, sẽ làm cho cô đau đớn đi.... Anh nhú mày, thăm mắng mình suy nghĩ lung tung cái gì, tốt nhất nên hỏi vấn đề quan trọng, anh còn không chưa có hỏi.

Anh nhìn thấy cô rửa thật sạch cái ly, rồi đi, bước nhanh ngăn trở lối đi của cô, thấy cô kinh ngạc mà lùi lại vài bước, anh liền tiến lên, đem cô để ở giữa anh và máy nấu nước.

Khí tức nam tính lập tức tràn đầy hơi thở của cô, bóng dáng anh cao lớn cũng che phủ lại cô - “Em sẽ không phản bội lại anh chứ?”

Anh đột nhiên quăng tới một câu hỏi, ý tứ có phần hăm dọa, đáy lòng Lục Tâm Đồng run lên,

Phản bội lại anh? Là ý gì? Anh sẽ không phải là đang lo lắng cô sẽ cho anh đội nón xanh đi!

Loại sự tình này làm sao có thể phát sinh trên người cô, anh đem cô thành loại người

lãng lơ sao? Khi kết hôn vốn nên đối với hôn nhân trung thành a!

Lục Tâm Đồng sinh ra khó chịu.

“Nói”.

Lục Tâm Đồng nhìn anh thật đáng ghét, luôn dùng câu mệnh lệnh để hỏi cô, nhưng cô trời sinh tính tình yếu đuối, không có cách gì chống lại cường hãn của anh.

“Em tuyệt đối sẽ không phản bội lại anh.” Cô từng chữ từng chữ nói cố sức chứng minh bản thân.

Giang Thánh Tu rất vừa lòng khi nghe được cô nói, khoe miệng hơi hơi nhướn lên, buông tha cho cô, muốn rời đi phòng bếp, nhưng anh mới đi về phía trước vài bước sau lại ngừng lại. “Nếu có thể, anh hi vọng sẽ kết hôn trong vòng một tháng tới”. Nếu đã quyết định kết hôn, sẽ không để lãng phí thời gian.

Trong một tháng kết hôn? Không phải trong trăm ngày hoàn thành việc kết hôn? Cô vốn đang suy nghĩ, ít nhất còn có chút thời gian xây dựng tình cảm, một tháng có phải hay không quá nhanh rồi? Lục Tâm Đồng mới nghĩ muốn nói cái gì, trong chớp mắt đã không thấy bóng hình anh đâu. Cô choáng váng đầu óc mà nghĩ tới, rốt cuộc là thay chính mình chọn chồng là cái dạng gì a? Hiện tại đối ý cô còn kịp không?

Hối hận cũng không kịp rồi, hôn sự đã định, vài ngày sau, Lục Tâm Đồng được Giang Thánh Tu dẫn đi mua áo cưới.

Trời mới biết, mới dừng xe trước cửa tiệm áo cưới, Giang Thánh Tu liền quăng đến một câu: “Anh cùng khách hàng còn có hẹn, sau khi em chọn xong y phục, trước hết ở chỗ này chờ anh, trễ nhất là một tiếng sau anh đến đón em.” Nói xong anh nhìn xuống đồng hồ trên tay, như là đang vội lắm.

Kỳ thực anh là trong lúc cấp bách bớt chút thời gian cùng cô, anh cũng không cho là ngay cả việc mua lễ phục cho vợ, anh cũng phải theo cùng, thật sự là lãng phí thời gian của anh, nhưng không cùng cô ấy đến lại không được, bằng mọi cách mẹ dặn dò muốn anh phải đối tốt với cô một chút, muốn cùng cô xây dựng tình cảm thật tốt, anh không còn cách nào khác là vừa đưa cô ra đây, lại cùng cô nói rõ ràng tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Nguyên bản Lục Tâm Đồng còn đang suy nghĩ vì sao anh còn có thể dụng tâm như vậy, chủ động muốn theo cô chọn lễ phục, hóa ra anh chỉ là chịu trách nhiệm đưa đón cô mà thôi, có thể nghĩ, nhất định là đi Giang yêu cầu anh bởi cô đi chọn lễ phục rồi.

Cô không hiểu loại cảm giác mất mát này, nhưng vẫn là ngoan ngoãn mỉm cười nói: “Được, em chờ anh.” Anh công tác bận rộn, cô không thể tạo thêm phiền toái cho anh.

Giang Thánh Tu nhìn cô cười ngọt như vậy, không có một chút oán trách, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác tội lỗi. Anh nhú mày, cực lực muốn đem suy nghĩ thiếu nợ cô ra khỏi đầu, lạnh lùng nói: “Sau khi chọn xong, ở chỗ này chờ anh”.

“Vâng”. Lục Tâm Đồng mỉm cười đáp, mãi đến khi anh lái xe đi, cô mới phát hiện ra mình cười đến mức mặt cũng cứng rồi.

Cô vỗ vỗ hai má, mang theo tươi cười bước chân vào cửa hàng lễ phục, lập tức được nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đón.

Bởi vì phải đám cưới trong trăm ngày, cô đâu không thể mặc lễ phục màu trắng hoặc màu đỏ thắm, cho nên nhân viên cửa hàng giới thiệu cô mặc lễ phục màu bạc, màu vàng hoặc màu đào mặt có màu sắc gần giống với lụa trắng, còn giúp cô thay đổi từng bộ, khen cô có dáng người đẹp, mặc bộ lễ phục nào cũng đều xinh đẹp.

Nhưng kỳ thực cô muốn nghe nhất là lời khen ngợi từ Giang Thánh Tu, nhưng anh lại không có mặt nên không quyết định ngay nên mua bộ nào, cũng không có thay lễ phục trên người, chờ anh quay lại, muốn nghe xem một chút ý kiến của anh.

Giang Thánh Tu đến muộn, đã trễ gần hai mươi mấy phút mới đến, một bước vào cửa hàng, chỉ thấy Lục Tâm Đồng mặc lễ phục màu bạc, ngồi ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, xa xa vừa nhìn thấy, cô giống như một tinh linh lạc xuống trần gian, điềm tĩnh lại phiêu dật, khiến cho anh không tự giác mà dán mắt vào cô.

Dường như cô nhận ra có người đang nhìn, cô lúng túng mở mắt ra, đập vào tầm mắt cô đúng là Giang Thánh Tu, bày ra khuôn mặt khôi ngô, không biết tại sao tim cô lại nhảy lung tung. Cô khần trương mà đứng lên, nhưng lại quên chính mình đang mang giày cao gót, lảo đảo trượt một cái.

Giang Thánh Tu nhanh nhẹn đỡ lấy cô, dè dặt bả vai của cô, nhú mày lại, dường như đang trách cô rất không chú ý cẩn thận.

“Anh đã trở lại...” Cô cười yếu ớt, tim vẫn đập rất nhanh, có lẽ là bởi vì... cô thiếu chút nữa té ngã.

Giang Thánh Tu chậm rãi buông lỏng cô ra, nhưng ánh mắt hoảng sợ vẫn không rời khỏi cô.

Từ xa nhìn cô giống như một tinh linh, lại gần nhìn cô, dưới sự phụ trợ của bộ lễ phục màu bạc, nước da trắng như tuyết của cô càng thêm óng ánh trong suốt, làm cổ họng anh nóng lên, không hề nghĩ ngợi mà mở miệng nói: “Em mặc như vậy nhìn rất đẹp.”

Lục Tâm Đồng e lệ rụt rè, bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, hưng phấn khác thường đem hai bộ lễ phục khác đưa cho anh. “Vậy cái này cùng cái này được không? Anh cũng sẽ cảm thấy nhìn đẹp sao?”

“Đều xinh đẹp.” Giang Thánh Tu thật bất ngờ mình khen ngợi có thể làm cho cô vui vẻ như vậy, làm cho anh vốn là gắng gượng tới giúp cô chọn lễ phục, tâm tình không hiểu sao mà tốt lên.

“Đều xinh đẹp?” Anh là trả lời cho có lệ với cô sao? Thấy cô lộ ra vẻ thất vọng, Giang Thánh Tu càng không hiểu lòng của con gái, nói đều xinh đẹp không tốt sao? “Nếu thích tất cả thì mua đi, dù sao em mặc vào nhất định đều nhìn rất đẹp.”

Lục Tâm Đồng thấy anh nói nghiêm túc như vậy, giọng điệu còn tăng mạnh, cô bỗng nhiên hiểu, từ xinh đẹp anh nói chắc là ca ngợi rồi. Mặt cô trong nháy mắt nóng lên, cô cúi thấp không dám nhìn anh.

“Anh muốn đi tính tiền, em có muốn đem lễ phục đi thay hay không?”

“Vâng, vâng...” Gương mặt của Lục Tâm Đồng đang hồng, lấy thật nhanh tốc độ chạy vào phòng thay quần áo.

Chỉ nói là cô mặc vào nhìn rất đẹp thôi, có cần phải khoa trương chạy đi như vậy không? Giang Thánh Tu cảm thấy cô rất thú vị, khóe môi chậm rãi giãn ra.

“Thưa ngài, bạn gái của ngài đáng yêu như vậy, ngài nhất định rất thích cô ấy đi!” Nhân viên phục vụ đứng một bên, đều nhanh bị tia chớp vô địch của bọn họ làm cho mù.

Yêu? Giang Thánh Tu sững sốt, nhìn chằm chằm theo hướng phòng thay đồ. Với anh mà nói, điều quan trọng đầu tiên là anh yêu, nhưng anh đối với cô không thể cũng không nên có cảm giác động tâm, hơn nữa anh cá tính lạnh lùng, càng yêu thích cô gái hoạt bát, nhiệt tình, mà cô ấy cũng không phải là người tình lý tưởng của anh, anh làm sao có thể sẽ yêu cô ấy... (Sky: sau này mới biết... không gì là không thể xảy ra ...)

Chẳng qua là anh muốn mẹ an tâm nên mới lấy cô về làm vợ mà thôi...

Rất nhanh đã tới ngày cưới, sau khi hết yến tiệc, cô dâu chú rể đi thẳng về nhà mới nghỉ ngơi, cũng chính là nhà Giang Thánh Tu mua ở bên ngoài.

Trong phòng tân hôn, Lục Tâm Đồng cúi đầu nhìn bộ áo ngủ trên người, còn có móng cô đang ngồi trên giường lớn, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, cô lo lắng không biết nên làm thế nào cho phải?

Thời gian một tháng đã qua rồi, thời gian này mọi người trong nhà họ Giang đối với cô rất tốt, chú Giang, dì Giang giúp cô lo mọi việc khi cha mẹ qua đời, giúp cô sắp xếp hôn lễ, làm cho cô có rất nhiều việc để làm, bẽ bộn đến nỗi không có thời gian đau lòng, cũng không có tâm tình lo lắng có thể thích ứng hay không.

Nói thật, cho dù cho cô thời gian ba tháng, cô vẫn là không có biện pháp thích ứng được, cho nên đối diện với hôn nhân cô nên lạc quan một chút.

Chỉ là một tháng nay, Giang Thánh Tu lúc nào cũng bẽ bộn nhiều việc, trừ có lần đó theo cô chọn lễ phục ra, anh bận bịu công việc cả ngày, để cho một mình cô cùng người nhà anh chuẩn bị hôn lễ, dường như anh không muốn cùng cô kết hôn, ngày đó anh nói với cô “Em mặc như vậy nhìn đẹp lắm” chắc anh đã quên rồi...

Không, cô phải phấn khởi lên, hôm nay là ngày mà cô kết hôn!

Lục Tâm Đồng vì chính mình động viên, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào... ào..., làm cho mặt cô không tự chủ mà nóng lên. Hôm nay cô mặc là bộ đồ ngủ màu trắng hoa văn nhỏ rất bảo thủ, trước ngực cúc áo rất nhiều, muốn cởi ra rất phiền toái...

Ai da, cô nghĩ cái gì mà cởi với không cởi chứ, chỉ biết càng nghĩ càng thêm khăn trương lúng túng.

Làm sao bây giờ, tìm cô đập thật là nhanh...

“Ta phải bình tĩnh một chút...” Lục Tâm Đồng học lễ nghi người Nhật Bản quỳ gối ở trên giường, muốn cho tâm tình trong lòng bình ổn chút.

“Em đang nói cái gì?”

Hù dọa! Anh là xuất hiện từ khi nào? Lục Tâm Đồng vừa thấy Giang Thánh Tu đứng ở bên giường, vội vã lắc đầu nói: “Không, ta không nói gì”.

Giang Thánh Tu từ trên cao nhìn cô, anh vừa mới tắm xong, thay đồ ngủ màu xám, tóc còn ẩm ướt, gọi cảm chết người.

Lúc này người vợ nhu thuận mới cưới của anh đang quỳ gối ở trên giường, mặc bộ đồ ngủ màu trắng hoa văn nhỏ càng làm cho cô thanh tú trong sáng, tóc dài tự nhiên rơi trước ngực, theo bộ ngực nhô lên buộc vòng quanh đường cong mê người, làm bụng dưới anh căng lên.

Cô vợ nhỏ này của anh cũng ngon miệng giống một tiểu bạch thỏ nhĩ...

Giang Thánh Tu đột nhiên cảm thấy cô có điểm không giống trước, là bởi vì kết hôn nên có hương vị nữ nhân hơn sao? Hay là do ánh trăng ngoài cửa sổ kia đang nhàn nhạt chiếu trên người cô, anh mới có thể cho rằng cô đặc biệt xinh đẹp. Một tháng qua, cùng cô gặp mặt không quá 10 lần, ngoại trừ lần đó theo cô chọn lễ phục ra, hầu như chưa từng cùng cô đơn độc ở chung qua.

Anh ngồi lên giường, ngồi bên cạnh cô, nhin không được đưa tay muốn đụng chạm vào cô.

Lục Tâm Đồng nén lại hoảng sợ, hướng bên cạnh co rụt lại.

Giang Thánh Tu bực mình nheo lại đôi mắt anh tuấn, thật sự nói rất thẳng thắn. “Em dự định đêm nay cũng không để cho anh chạm vào sao? Không làm tình như thế nào sinh con được?”

Làm, làm... Lục Tâm Đồng chột đỏ mặt, chữ thứ hai giống như là bí mật không thể nói, cô chỉ mới ở trong lòng nghĩ đến mà đã cứng lưỡi rồi, sao anh có thể dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy mà nói với cô, rất xấu hổ đi.

“Em, em chỉ là rất khản trương...” Cô xấu hổ nói.

Giang Thánh Tu nhú mày, anh cũng không chán ghét câu trả lời này. “Em chưa từng có bạn trai sao?”

Lục Tâm Đồng mạnh mẽ lắc đầu. “Không có...” Nói xong, cô lén lút ngẩng anh, liếc thấy anh nở nụ cười, khoe môi hơi giương lên, cười có chút tà khí lại vừa mê người, hại nai con trong lòng nàng chạy loạn.

Từ độc thân đến kết hôn chỉ có một tháng, cô từ trước đến nay không có cùng con trai nắm tay qua, lại phải cùng người đàn ông này sinh con, biến hóa cực lớn như vậy, vào giờ khắc này càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng.

Mà anh lúc nào cũng làm cho cô tâm tình kích động, tim đập dồn dập, đối với chính cô mà nói thì anh rất đặc biệt, hiện tại hai người lại vừa kết hôn, anh thành chồng của cô, cô tự thuyết phục bản thân, cùng chồng cô phát sinh quan hệ thân mật cũng là chuyện đương nhiên.

“Không có sao?” Giang Thánh Tu thấp giọng nói, càng dựa sát vào cô.

Vợ của anh chưa từng có bạn trai, nghĩa là anh sẽ là người đàn ông đầu tiên của cô. Anh không có quan trọng chuyện trinh tiết, nhưng người đàn ông nào không hy vọng vợ mình còn thuần khiết? Anh không phải trường hợp ngoại lệ.

Anh nghĩ, nói không chừng cô cũng chưa từng bị con trai nắm tay đi....Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, muốn cho cô có thói quen bị anh đụng chạm, chờ cô ấy thích ứng rồi sẽ trở tay không kịp một ngụm ăn luôn cô, dù sao đêm còn dài, anh sẽ không bỏ qua cô.

Lục Tâm Đồng còn tưởng rằng anh muốn đối với cô làm cái gì nữa, không nghĩ tới anh chẳng qua là nắm tay cô mà thôi, liền thở phào nhẹ nhõm. Cô tưởng rằng tay anh cũng giống như người của anh rất lạnh lẽo, nhưng không ngờ nó vô cùng ấm áp, lại to lớn, có thể bao trùm toàn bộ tay cô, làm cho cô cảm thấy thực an tâm.

Giang Thánh Tu thừa dịp cô không chú ý thì cúi đầu xuống chiếm lấy môi cô, hôn khiến cho cô nhỏ giọng hô lên.

Lưỡi của anh linh hoạt trần trụi trong miệng cô, khiến cô không biết phải làm sao, chỉ có thể hé miệng mặc cho anh mạnh mẽ đòi hỏi, anh dùng chút lực, trong nháy mắt cô đã bị anh áp đảo ở trên giường, mặc dù thân hình anh không có dán chặt lên người cô, cánh tay vẫn còn chống đỡ ở trên mặt giường, nhưng gần gũi như vậy, cũng đủ để cho mặt cô nhanh hồng.

Gương mặt tuấn tú của anh cách cô gần thật gần, môi của cô bị anh dịu dàng hôn, thật thoải mái, nghe thấy mùi vị của cô thật tốt.... Cô say sưa nhắm mắt lại, hai tay không tự chủ mà ôm chặt lưng anh.

A, ngực giống như có chút lạnh...Cô cảm thấy kỳ lạ mở mắt ra, chỉ thấy tay anh trượt đến trước ngực cô, cởi ra từng cúc áo một trước ngực cô.

Môi anh rời khỏi cô, dùng ánh mắt nóng rực xa lạ nhìn cô, nhìn cô lộ ra tầng lớp da thịt, vạt áo dưới rộng mở có thể thấy nội y Lace của cô....

Trái tim Lục Tâm Đồng chắc sóp rút khỏi ngực rồi, cô chưa từng để cho đàn ông nhìn qua thân thể khỏa thân của cô, mặc dù người đàn ông này là chồng của cô, thân thể của cô đáng lẽ nên thuộc về anh, cô cũng không chán ghét sự đụng chạm của anh, nhưng mà, nhưng mà....

Cô vẫn còn sợ, họ vẫn còn quá xa lạ, chưa quen thuộc đối phương, cô vẫn hy vọng có thể đối với anh này sinh nhiều tình cảm, rồi mới đụng chạm thân thể sau..

Nhưng đêm nay là đêm tân hôn, cô không có lý do gì để anh dừng lại mà....

Lục Tâm Đồng cắn răng nhắm mắt lại, muốn nói anh nghĩ thế nào thì cũng theo anh, dù sao bọn họ là vợ chồng, anh có quyền chạm vào cô, cho đến khi cô phát hiện ra anh không hề làm gì, cô mới mở mắt ra, nhìn thấy chồng cô chẳng biết khi nào đã đem cúc áo cô cài lại, cô ngạc nhiên nói không ra lời, vừa ngẩng đầu liền chống lại tầm mắt của anh.

Giang Thánh Tu chống thân mình, ngồi lại trên giường, có chút bất đắc dĩ mà nâng trán nói: “Em thật sự là vô vị muốn chết, ngủ đi.” Nói xong, anh kéo chăn lên, thật đúng là nằm xuống ngủ.

Anh không có trực tiếp nói với cô, bộ dáng miễn cưỡng của cô, giống như anh đang cưỡng bạo cô vậy.

Có lẽ ở đêm tân hôn cái gì cũng không làm thực rất mất hứng, nhưng anh hiểu rõ bọn họ trong lúc đó còn chưa quen thuộc, muốn cô trong đêm nay tiếp nhận thân thể của anh, xác thực quá ép buộc và làm khó người khác.

Với lại loại sự tình này vốn là hai bên tình nguyện, mới có thể đạt được sự vui vẻ, anh cũng không muốn vì ham vui nhất thời, khiến cho cô sau này sinh ra ám ảnh, hơn nữa lại bài xích anh, cho nên dù là anh đối với thân thể cô có cảm giác, anh vẫn còn phải.... nhẫn nhịn.

Lục Tâm Đồng kinh ngạc trừng mắt nhìn, không thể giải thích vì sao nhìn tới bóng lưng đang đưa về phía cô, chẳng lẽ anh thật sự cảm thấy cô rất nhàm chán sao? Đàn ông không đều là dựa vào nửa người dưới mà suy nghĩ sao, đến thời khắc mấu chốt, thì không cách nào nhẫn nại, thế nào anh lại có biện pháp buông tha cô, đây là có chuyện gì... (sky: @@! Chị Đồng ơi, chẳng lẽ chị muốn bị thịt sao....)

Chẳng lẽ.... anh nhìn ra sợ hãi của cô, cho nên không muốn miễn cưỡng cô? Lục Tâm Đồng nghĩ như thế nào cũng chỉ có lý do này là hợp lý nhất, đúng không, nói cô nhàm chán không phải ý định của anh, kỳ thực anh là băn khoăn về tâm tình của cô, anh thật dịu dàng.... (sky: chị lại nhầm rồi, do chị chưa thấy ánh mắt sát thủ của anh thôi/ Tư: *liếc mắt*... sky: *xách dép*, *chạy*)

Anh không chạm vào cô, theo lý thuyết, cô phải thoải mái, nhưng cô lại xấu hổ, nhớ lại bị anh hôn qua môi vẫn còn hơi nóng, dường như được anh khơi mào cái gì, tim đập có phần dồn dập.

Cô có thể tin tưởng chồng cô rồi....

Cô liền nhìn bóng lưng dày rộng của anh, nhìn lâu thật lâu, môi có phần giương lên, sau đó bất tri bất giác hai mắt nhắm lại, ngủ thiếp đi..

Lục Tâm Đồng dậy thật sớm, muốn nấu bữa ăn sáng, tối hôm qua bởi vì quá khẩn trương, nên cô cũng không có thật tốt xem xét căn hộ này, đến bây giờ mới có thời gian mà hằng hái nhìn căn hộ.

Căn hộ của Giang Thánh Tu trang trí theo phong cách cực giản dị, chỉ có hai màu đen trắng, vật dụng trong nhà cũng rất đơn giản, lại đem đến cảm giác quá lạnh, ngay cả trước sân thượng cũng treo một rèm cửa lớn màu xám.

“Nếu có thể đổi lại màu sắc thì thật tốt....” Cô thì thào, đi tới phòng bếp, mở ra tủ lạnh muốn tìm chút nguyên liệu nấu bữa sáng, mới phát hiện bên trong đặt ít thực phẩm đã nấu chín cùng đồ ăn dành cho lò vi ba.

Ôi, anh ăn uống thực rất tùy tiện rồi! Từ hôm nay trở đi, cô sẽ không để cho anh ăn thức ăn bên ngoài này, cô mỗi ngày sẽ đều nấu đồ ăn ngon để sẵn cho anh ăn, như vậy mới đủ chất dinh dưỡng.

Bởi vì trong tủ lạnh không có gì có thể dùng để nấu ăn, cô đành hỏi người quản lý dưới lầu, gần đây có siêu thị cỡ lớn hai bốn giờ hay không.

Vận khí cô thật tốt, cách đó không xa vừa vận có một cái, vì thế cô liền tới đó mua một ít nguyên liệu nấu ăn rồi về, nấu một bát cháo kiểu Trung Quốc, bánh trứng, cũng làm sandwich kiểu Tây, Hamburger, miếng bánh mì nướng cho bữa ăn sáng, để cho anh chọn lựa.

Sau khi nấu xong, cô vội vàng dọn dẹp mọi thứ trong bồn rửa, ánh mắt đột nhiên thấy một con côn trùng màu nâu, cô bị dọa đến nỗi lông tơ dựng đứng, vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp, lúc trước có ba yêu thương đều giúp cô xử lý hết thảy, hiện tại...

Cô nhìn qua hướng phòng ngủ, đấu tranh hồi lâu, quyết định tự mình giải quyết.

Giang Thánh Tu tây trang phẳng phiu bước ra khỏi phòng, liền thấy sắc mặt cô tái nhợt, thờ phỉ phò một bộ dáng rất mệt, tối hôm qua anh rõ ràng không có làm chuyện gì khiến cô mệt mà.

“Em làm sao vậy?”

“Em vừa rồi mới đánh chết một con côn trùng....” Cô gượng cười nói, mặc dù rất sợ nhưng không đánh không được, cô sẽ nghi ngờ mà không dám bước vào phòng bếp nữa.

Cô dám đánh? Giang Thánh Tu thật sự rất khó tưởng tượng cô có thể làm được, bình thường các cô gái đều không phải sợ côn trùng đến thét chói tai sao, nhưng nếu cô đã đánh rồi, sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Thầm nghĩ, anh muốn vào phòng bếp rót ly nước uống, đi qua nhà ăn, bị một bàn đầy thức ăn hù dọa.

Lục Tâm Đồng đi theo phía sau anh, xoắn tay vào nhau nói: “Em không biết anh thích ăn cái gì vào bữa sáng, cho nên liền làm hết”. Sẽ có một loại anh thích ăn đi.

Toàn bộ? Đây ít nhất là phần ăn sáng của một tuần đi!

Giang Thánh Tu nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy liền muốn buồn nôn, anh thật sự là thua cho cô, thật không biết đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ cái gì. “Em về sau đừng nấu bữa sáng nữa, anh không có thói quen ăn điểm tâm. Bình thường anh đến công ty nói thư ký pha cho anh một ly cà phê, để cho anh nâng cao tinh thần.

“Cái gì?” Anh không phải không nhìn thấy bữa sáng anh thích, mà là anh không ăn sáng? “Anh đi làm đây”. Giang Thánh Tu thấy mặt nàng thất vọng, trong lòng có chút áy náy, nhưng anh vốn không ăn bữa sáng, không có khả năng vì cô mà thay đổi thói quen.

“Đợi chút--” Lục Tâm Đồng nóng lòng mà kéo lại tay anh, sau đó bỏ tay anh ra, hai tay chấp lại nhưng muốn nhờ, nói: “Chỉ cần chờ em một chút là tốt rồi!” Tiếp đó cô ấy chạy vào phòng bếp.

Giang Thánh Tu không biết rốt cuộc cô muốn làm gì, nhưng nhìn còn chút thời gian, liền đợi cô mấy phút, không nghĩ tới cô lại đưa cho anh một hộp cơm, làm anh nhúu lại chân mày. “Anh không phải nói anh không ăn sáng mà...”

Nhìn thấy anh mắt húng, Lục Tâm Đồng không có can đảm nói tiếp, nhưng nghĩ đến mình là vợ của anh, cô có nghĩa vụ chăm sóc cho thân thể của anh, liền không thể không nói.

“Bữa sáng là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày, nếu thật sự ăn không được, cũng xin anh ăn một ít được không. Em tin nếu ăn chút gì, đi làm cũng sẽ có tinh thần hơn”. Nói xong, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý bị cự tuyệt rồi, có lẽ anh sẽ nằng cô xen vào việc người khác....

Giang Thánh Tu thật là muốn mắng cô, nhưng, ánh mắt của cô, nói thế nào cô cũng là quan tâm anh, khiến anh không đành lòng cự tuyệt cô, cứ như vậy mang theo cơm hộp, hướng cửa trước đi tới.

Thật tốt quá, anh nhận! Lục Tâm Đồng hài lòng đưa mắt nhìn anh ra cửa.

Hiện tại, chồng cô đi làm rồi, ở nhà cô tiếp theo phải làm gì? Cứ quét dọn đi, thân là bà chủ nhà nên cô phải giúp anh đem nhà cửa dọn dẹp thật tốt, đợi lát nữa buổi tối anh tan tầm, nấu bữa cơm tối cho anh ăn...

Khoan đã, anh có nói sẽ trở về ăn cơm tối sao? Trước khi kết hôn, anh còn có nói qua, anh công việc bề bộn, không có thời gian theo cô, hẳn là không rảnh trở về ăn cơm đi...

Lục Tâm Đồng có phần chán nản, nhưng lập tức lại lắc đầu phấn khởi lên, hôn nhân này mặc dù là theo nguyện vọng của mẹ, nhưng anh đúng là người đàn ông mà cô đã chọn, cô nhất định phải cố gắng làm việc, để cho cô cùng chồng cô dần dần thay đổi mối quan hệ tốt lên mới đúng!

Đúng, cô vẫn nên nấu bữa ăn tối, có lẽ anh sẽ bỗng nhiên về nhà ăn cơm cũng không chừng...

Thời gian qua thật mau, Lục Tâm Đồng gả cho Giang Thánh Tu cũng được nửa tháng rồi, mỗi ngày đều vội vàng giúp anh xử lý việc trong nhà, còn có cùng với các bà vợ hàng xóm cùng nhau đi dạo chợ truyền thống.

Kỳ thực cô vừa mới chuyển đến ở đây mà vì liên quan đến tính cách hướng nội, mỗi ngày đều ở trong nhà nhàm chán đến hoảng sợ, vẫn là nhóm bà vợ hàng xóm chủ động gọi cô đi mua thức ăn, tham dự hoạt động của tiểu khu, cuộc sống xung quanh của cô chậm rãi mở rộng ra. Các cô ấy còn nói ngày kia có hoạt động du lịch tại Cao Hùng hai ngày, hỏi cô có muốn cùng đi hay không, nhưng vì cô còn muốn giúp Giang Thánh Tu nấu cơm, không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

Nói đến nấu cơm, cô còn xin chỉ giáo riêng mẹ chồng, nấu các món Giang Thánh Tu thích ăn, nhưng anh rất ít khi trở về được đúng giờ ăn cơm. Bình thường khi anh trở về, cơm cũng đã nguội lạnh, anh cũng mệt mỏi rồi, tắm rửa xong liền nhắm mắt ngủ, làm cho cô có chút giận, nhưng mà, ít nhất anh cũng chịu ăn điểm tâm.

Sau này, mỗi ngày cô đều giúp anh làm cơm hộp, từ sandwich, cơm nắm, bánh trứng, ngay cả bạch tuộc chiên cùng với bánh ga tô trứng gà đều làm, anh rốt cuộc cũng thỏa hiệp, sẽ ăn xong bữa sáng mới đi làm, trong đó anh thích ăn nhất là bánh mì kẹp thịt, cô mỗi ngày đều làm cho anh ăn.

Chỉ có điều, tình cảm vợ chồng của bọn họ, dường như liền duy trì ở mức ôn hòa như vậy, từ sau đêm tân hôn đó, anh không có đụng chạm vào cô nữa, tuy rằng loại này hữu danh vô thực nhưng tình huống thì không tính là bình thường đi, chỉ là cô nghĩ, cứ như vậy thuận theo tự nhiên có gì là không tốt.

Sau khi ăn xong, bởi vì không có việc gì, cô liền chuyển cái ghế dựa ra để lau tủ trong phòng khách, chuyên tâm đến nỗi không có nghe tiếng khóa cửa bị mở ra, đến khi nghe thấy âm thanh có người bước vào cửa, cô ngạc nhiên không chú ý trọng tâm, thân mình từ từ ngã xuống--“Cẩn thận!” Giang Thánh Tu từ phía sau ôm lấy đầu cô, anh không nghĩ tới vừa bước vào phòng, liền thấy cô đứng ở trên cao đang lau cái tủ, còn là lau đến nỗi từ trên ghế ngã xuống, may là động tác anh nhanh, mới không có làm cho cô té ngã.

Lục Tâm Đồng còn tưởng rằng mình sẽ ngã chổng bốn chân lên trời, may mắn anh kịp thời ôm lấy cô, mà cái ôm ấm áp từ sau lưng làm cho mặt cô đỏ bừng rồi, cô vẫn còn chưa quen đụng chạm với chồng...

“Anh đã về, như thế nào về sớm thế...”

“Anh không thể tan ca đúng giờ sao?” Sau khi anh chờ cô đứng vững mới buông người trong ngực ra, phát hiện phòng khách trở nên không giống trước, hóa ra là thay đổi rèm cửa sổ. “Em thay đổi rèm cửa sổ? Thì ra là thế này sao?”

Anh hỏi như thế này, Lục Tâm Đồng lúc này mới nghĩ đến mình không có trải qua sự đồng ý của anh, gọi người đến nhà thay đổi lại rèm cửa sổ, không biết có chọc anh tức giận hay không. “Thật xin lỗi, em nên là hỏi trước anh một tiếng... Em là cảm thấy gian phòng này quá lạnh lẽo đi, nghĩ muốn thêm chút màu cho ấm áp, anh nếu không thích thì em tìm người đổi lại...”

Giang Thánh Tu nhìn rèm cửa sổ màu vàng nhạt đã thay xong, đây chính là màu sắc ấm áp sao? Anh cũng không dùng màu sắc êm dịu thế này, rất không giống với phong cách của anh,..... có điều cũng không làm vướng mắt anh.

“Thay xong thì tốt rồi, em không cần lại phải bận rộn.”

“Thật không?” Anh đồng ý rồi? “Ừ”. Anh đồng ý có khó tin như vậy không? Cô làm sao lại có bộ dáng vừa mừng vừa lo như vậy!

Lục Tâm Đồng nhẹ nhàng thở ra, mỉm môi nhàn nhạt cười nói: “Vậy anh muốn ăn cơm chưa? Em đã nấu xong hết rồi nha!”

Nhắc đến ăn cơm, Giang Thánh Tu lúc này mới nghĩ đến, đây là lần đầu tiên anh về nhà đúng giờ ăn bữa tối, anh thật đúng là hơi đói rồi, theo vợ bước chân vào nhà ăn.

Anh chỉ ăn qua bữa sáng cô nấu, không biết bữa tối hương vị như thế nào? Thực ra lúc đầu anh không có thói quen ăn điếm tâm, ngày đầu tiên cô ấy vì anh làm sandwich, sau khi anh đến công ty liền đưa cho cấp dưới ăn, nhưng cuối cùng vẫn là không bằng sự kiên trì của cô, ăn xong bữa sáng mới đi làm.

Sau khi nhìn thấy rau cải đêm nay, anh ngậy ngẩn cả người, bởi vì thức ăn trên bàn đều là món anh thích nhất, cô nhất định có hỏi qua mẹ đi, đây không khỏi khiến anh tò mò, tối hôm qua, tối hôm trước, trước nữa cô nấu những món gì? Anh dường như chưa từng ngồi xuống ăn một bữa cơm, thực uống phí dụng tâm của cô, nhìn cô để ý tốt việc trong nhà như vậy, càng khiến cho anh cảm giác được cười một người vợ hiền như cô là một quyết định chính xác.

“Đây là....” Trên bàn cơm có thêm một cái bình hoa, bên trên cắm hoa hồng đỏ tươi, làm cho anh sinh lòng nghi hoặc nói.

“Đó là em nghĩ rèm cửa sổ cũng đã thay đổi, không bằng lại cắm thêm hoa tươi, có thể làm đẹp thêm cảnh vật xung quanh..... Anh cảm thấy không tốt sao?” Lục Tâm Đồng một bên thay anh xới cơm, một bên thật cẩn thận quan sát phản ứng của anh.

“Không có không tốt”. Anh chẳng qua là không có thói quen mà thôi, cô không cần phải sợ anh tức giận như vậy.

“Thật tốt quá! Ở trên bàn cơm có bình hoa hồng đỏ, không những tô đẹp cho cảnh vật mà còn có thể kích thích cảm giác thèm ăn, khiến cho việc ăn cơm cũng trở nên lãng mạn, rất có không khí nha!” Cô xới cơm, mỉm cười đưa cho anh.

Sau khi Giang Thánh Tu tiếp nhận bát cơm, ăn thử rau cải, đôi mắt sáng lên.

“Ăn ngon không?” Cô nín thở mà chờ câu trả lời của anh.

“Ăn ngon.” Anh khen ngợi nói, tiếp tục tấn công xuống bàn. Anh không biết tay nghề nấu ăn của cô thì ra tốt như vậy a, lúc trước anh đều bỏ lỡ, nghĩ tới có thể về sau anh có thể thường về nhà ăn cơm.....

“Thật tốt quá!” Nghe vậy, Lục Tâm Đồng cũng an tâm ngồi xuống ăn cơm, nếu mà anh có thể bởi vì ăn ngon mà mỗi ngày đúng giờ trở về ăn cơm thì tốt rồi.

Giang Thánh Tu vừa ăn, vừa chú ý bình hoa hồng trên bàn, cảm thấy có chút khác biệt.

Khác biệt ở chỗ nào nhỉ? Cô nói cô đổi lại rèm cửa là muốn cho trong phòng thoát nhìn có chút ấm áp, trên bàn để hoa tươi là muốn cùng anh ăn cơm rất lãng mạn, nói thật ra loại ý nghĩ này thực sự không thực tế, nhưng sau khi qua sự bố trí khéo léo của cô, anh thực sự cho rằng toàn bộ căn hộ này cảm giác rất không giống nhau, trở nên thực ấm áp, rất ấm áp, rất có mùi vị gia đình....

Nghĩ đến đây, Giang Thánh Tu càng thêm hưởng thụ thời khắc ăn cơm chính là tốt đẹp nhất, cho đến khi đột nhiên anh phát hiện một chuyện, thu hồi khóe môi cười.

“Đúng rồi, sáng sớm ngày mai anh sẽ đáp máy bay đi Cao Hùng công tác, ba ngày sau mới có thể trở về”. Nghĩ đến phải rời nhà ba ngày, anh thật là có chút không yên lòng cho cô.

“Anh phải..... đi công tác?” Lục Tâm Đồng ngẩn người, bọn họ vừa mới kết hôn nửa tháng, ngày mai anh phải bỏ lại cô để đi công tác rồi? “Một mình em không thành vấn đề chứ?” Giang Thánh Tu lo lắng hỏi.

“Đương nhiên rồi”. Lục Tâm Đồng lắc đầu, mỉm cười nói, cô cũng không phải chưa từng ở một mình.

Giang Thánh Tu nghe được đáp án khiến anh an tâm, gật gật đầu nói: “Anh sẽ mua quà về cho”. Nghĩ rằng anh mang quà về là an ủi cô tốt nhất.

Cô lại không muốn anh mua quà.....

Lục Tâm Đồng buồn bã ăn cơm, nghĩ tới anh ba ngày sau mới trở về, nghĩa là anh không có ở nhà, ba ngày nay cô phải làm cái gì? Giống ngày thường cũng giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn nhà cửa sao? Mặc dù cô ở một mình không có vấn đề, nhưng, từ khi cô làm vợ, mỗi ngày có thói quen chờ anh tan tâm trở về, một ngày không thấy anh, cô khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Nghĩ đến anh phải đi công tác ba ngày, cô đã cảm thấy thật là dài đằng đẳng....

Lục Tâm Đồng ở nhà sau khi Giang Thánh Tu đi Cao Hùng, hôm sau liền cùng hàng xóm đi tham gia hai ngày du lịch ở Cao Hùng.

Kỳ thực cô vốn là không có ý định tới Cao Hùng, nhưng cô ba ngày nay đều rảnh rỗi, hơn nữa nhóm các bà vợ hàng xóm vẫn giục dấy cô, cho nên ngày hôm qua cô liền đăng ký tham gia.

Lúc này, đã là mười giờ tối, cô ở tại cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn khuya, đem theo thức ăn bước ra khỏi cánh cửa tự động.

Ăn khuya này vốn là cô mua giúp nhóm bà vợ hàng xóm, hiện tại cũng trễ rồi, ban ngày trên xe du lịch cô vội vàng cho bánh quy, thức uống, còn giúp đỡ chăm sóc trẻ em, đã muốn đủ mệt rồi, thật sự rất không muốn ra khỏi cửa, nhưng các bà vợ hàng xóm muốn xem ti vi, cầu xin cô đi mua, còn nói phần ăn của cô các cô ấy mời, cô không tiện từ chối, đành phải ra ngoài dạo mát rồi.

Vừa đi vừa nghĩ Giang Thánh Tu không biết chuyện cô đến Cao Hùng, hẳn là muốn cùng anh nói một tiếng, nhưng cô bình thường không có thói quen liên lạc với anh, căn bản là không biết số điện thoại của anh.

Mà anh sau khi đi công tác cũng không có gọi về nhà báo bình an, cô không có cơ hội cùng anh nói chuyện, có điều cô chỉ nghĩ ở Cao Hùng một đêm rồi trở về nhà, chắc là không có vấn đề gì đi!

Mới nghĩ như vậy, đang trên đường quay về khách sạn, đi ngang qua con phố không có cửa hàng thì cô đột nhiên bị vài thiếu niên tóc vàng nhìn không tốt vây quanh, cô nhìn xuống tiếng hét chói tai và hoảng sợ, giả ngu hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tiểu thư, bộ dáng cô lớn lên thật đẹp, cho ít tiền hoa hồng đi.” (sky: tiền hoa hồng là tiền gì, mình không biết, có bạn nào biết không???) Một người trong đó giống thiếu niên cầm đầu phách lối vươn tay ra, muốn nói cô đưa.

Lục Tâm Đồng nào dám lấy cứng đối cứng theo chân đám người kia, bọn họ muốn tiền, cho bọn họ liền xong thôi, nhưng hòng là cô chỉ đem tiền mua đồ ăn khuya, tất cả đều dùng hết rồi. “Tiền của ta đều dùng mua để mua đồ ăn rồi.... Không bằng những cái này các người ăn đi?” Cô đưa ra cái bao đựng thức ăn, trừ cái đó ra, cô không có cách khác.

“Muốn dùng thức ăn đuổi chúng ta? Cô xem chúng ta như lũ ngốc à, đàn bà thôi!” Tên thiếu niên rõ ràng nổi giận mà đẩy cô một cái.

Lục Tâm Đồng bị dùng sức đẩy, lao đảo mà lui mấy bước, bị một người thiếu niên phía sau chặn lại ôm, cô bị hù dọa cùng sợ hãi, vội vàng giẫy giụa thoát ra khỏi hắn, lại lập tức bị thiếu niên đối diện nắm được cầm.

“Xin lỗi cho ta! Vì để chứng minh cô có thành ý xin lỗi, cùng theo chúng ta đi ăn khuya!”

“Ta đã kết hôn rồi...” Rõ ràng ánh mắt thiếu niên này rất dâm loạn làm cho cô nhìn rất không thoải mái, nếu như còn phải theo chân bọn họ đi ăn khuya, cô chỉ còn cách tự bảo vệ mình bằng cách kéo dài thời gian, đợi chút xem có người đến cứu cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Kết hôn? Cô lại đang đùa giỡn chúng tôi hả? Nhìn thế nào cô cũng chỉ có 20 tuổi!”

“Ta thực sự đã kết hôn rồi.” Cô làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh nói: “Ta thực sự không thể đi ăn khuya với các người, để cho chồng ta biết được thì không hay”.

Nghe vậy, đám thiếu niên liền cười ha ha, cười đến mức cô cảm thấy sợ hãi.

“Kết hôn rồi mới tốt, càng là người đàn bà có kinh nghiệm phong phú rồi...” Thiếu niên nháy mắt, những người khác bắt được hai cánh tay của cô, muốn đem cô mang đi.

“Buông tay, thả ta ra! Cứu mạng a!” Lục Tâm Đồng buông tay, túi đồ to trên tay rơi

xuống đất. Cô không thể giả bộ bình tĩnh nữa, cô sợ mình bị mang đi, hôm sau bị lãng nhục rồi chết ở một nơi không biết tên, cô sợ hãi liền lớn tiếng gọi to, bất cứ giá nào cũng phải hô to lên, sợ tới mức mau khóc.

Giang Thánh Tu đến Cao Hùng công tác, đã đi xuống ở tại khách sạn vùng lân cận, tại cửa hàng tiện lợi mua gói thuốc, đang trên đường trở về, nghe được tiếng kêu cứu, phát hiện thiếu niên bắt lương đang cưỡng ép một người con gái đơn độc, mà cô gái kia đúng là vợ của anh, đây là có chuyện gì, cô sao có thể ở tại Cao Hùng? “Cô ấy là vợ của ta, buông cô ra!” Anh không có thời gian suy nghĩ, bắt được cánh tay của cô, đem cô bảo vệ ở phía sau.

Sau khi được cứu, Lục Tâm Đồng chưa bình tĩnh lại chớp mắt nhìn, không nghĩ tới có người tới cứu cô, không ngờ lại là chồng của cô.... Cao Hùng lớn như vậy, thật quá trùng hợp! Cô thực sự rất may mắn có thể gặp được anh, thực sự, cô thực sự bị dọa đến muốn khóc to rồi.

“Ồ, chồng cô tới cứu cô rồi hả! Phải bao nhiêu tiền mới có thể chuộc người về nhỉ?” Thiếu niên thủ lĩnh chưa có ném được lợi lộc, ý vào nhiều người muốn hiếp người.

“Ta báo cảnh sát rồi!” Đột ngột Giang Thánh Tu trầm xuống, gấp nguy không loạn nói.

“Ít gạt người đi!” Đám thiếu niên cười ha ha không tin.

“Chính ta thấy trước mặt các người lồi lõm kéo kéo, liền lập tức báo cảnh sát, cảnh sát lập tức tới ngay.” Giang Thánh Tu đương nhiên là lừa gạt bọn hắn, anh nào có báo cảnh sát, nhưng nếu như có thể không cần tốn nhiều sức mà đuổi đi bọn chúng, nói dối một lần có làm sao? Anh là một người văn minh, anh không thích đánh nhau.

Đám thiếu niên thật đúng là bị hù dọa, bọn họ sợ sẽ bị cảnh sát bắt được sẽ bị nhà trường đuổi học, hiểu rõ thời thế, sờ sờ mũi chuẩn bị chạy, chỉ còn một gã thiếu niên muốn chạy đến đánh phủ đầu náu lấy cổ áo, không trốn thoát.

“Người cái tên này ta không tha cho người....” Hại hắn cũng sợ hãi! Hắn chưa từng chịu qua loại sỉ nhục này, bỏ rơi anh em, hắn nổi nóng hăm dọa âm ỉ hướng Giang Thánh Tu đánh tới.

Thật là, anh ghét nhất phải đánh nhau. Giang Thánh Tu nhanh nhẹn mà tránh đòn, ung dung mà đánh lại dưới cảm hứng một quyền.

Gã thiếu niên rõ ràng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại liều lĩnh đánh loạn xạ một trận, cuối cùng đương nhiên là hai mắt đều bầm tím.

Lục Tâm Đồng lo lắng ở một bên nhìn Giang Thánh Tu đánh nhau, cầu nguyện cho anh không bị thương, không có phát hiện một gã thiếu niên khác muốn đánh lên cô, từ phía sau cô ghì chặt cổ của cô. “Đại ca, em bắt được người....”

Giang Thánh Tu bởi vì lo lắng nhìn về phía cô, phân tâm nên bị đánh một quyền, trong miệng nếm được mùi máu tươi.

Lục Tâm Đồng thấy thế, sợ hãi mình sẽ trở thành gánh nặng của anh, Tâm Đồng liền cắn mạnh lên cánh tay đang ghì cổ cô.

Gã thiếu niên đau đớn phải la to, đuổi cô đi còn không kịp, làm sao nghĩ muốn sẽ tiếp tục cưỡng ép cô.

Giang Thánh Tu thấy cô bỏ chạy rồi, vội vàng chạy về hướng cô, thề lần này tuyệt đối phải đem cô bảo vệ tốt, có trời mới biết lúc anh thấy cô bị cưỡng ép thì trong đầu trống rỗng mấy giây, mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, thật may là cô không có việc gì, cô mảnh mai như vậy cũng không chịu nổi một cú đánh nha.

Lục Tâm Đồng thấy anh hướng về phía mình chạy tới, lại liếc thấy gã thiếu niên thủ lĩnh kia rõ ràng từ phía đầu xe máy cầm cây gậy đánh cầu nghĩ muốn tập kích anh, cô hô lớn: “Coi chừng đằng sau!”

Giang Thánh Tu xoay người, đánh lên tới quá đột ngột, anh có chút không né kịp.

Lục Tâm Đồng lòng nóng như lửa đốt, nhìn thấy trên mặt đất có túi to đựng thức ăn, cầm túi đồ ăn nóng đập tới - “Oa! Bông chết rồi, bông chết rồi!” Gã thiếu niên còn chưa kịp vùng vấp liền kêu thê thảm như quỷ.

Hóa ra Lục Tâm Đồng lấy gói Kanto nấu nóng đập gã thiếu niên, canh nóng bắn tung tóe trên mặt hắn, trên đỉnh đầu hắn còn treo một cái bánh màu đen, bộ dáng tức cười khôi hài.

Giang Thánh Tu thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng thấy sắc mặt cô trắng bệch, bộ dáng còn sợ hãi, liền ngưng cười, cầm tay cô nói: “Đi nhanh lên!”

“Đợi chút, đồ ăn khuya của em....” Cũng không thể lãng phí thức ăn a! Cô quay đầu lại cầm lên cái túi, lại chạy nhanh theo anh, vượt qua khu phố đen tối kia, trước mắt sáng ánh đèn chính là khách sạn rồi.

Ở trên đường gặp phải tên côn đồ bắt cóc lại vợ vết tài sản, cô hẳn là rất sợ hãi, mà nếu như không có anh, cô không biết mình sẽ trở thành cái gì nữa, không biết có dũng khí lớn để can tay gã kia không, còn đồ canh nóng đã thương người khác....

May mắn là có anh ở đó a! Lục Tâm Đồng nhìn chăm chú theo hướng Giang Thánh Tu, trái tim đập bùm bùm dữ dội.

Cô gái đang yêu lúc nào cũng thơ ca, sống đến hai mươi tuổi, cô chưa từng có qua chuyện yêu đương, đương nhiên cũng rất muốn có một mối tình, thêm vào đó nhìn thấy trong phim ảnh khi nữ nhân vật chính lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì đều được nam nhân vật chính anh dũng cứu giúp, ít nhiều có ảo tưởng về một người con trai sẽ đến cứu nguy cho mình.

Mà anh cứu cô.

Anh giống như nam nhân vật chính anh dũng đó, cứu cô là nữ nhân vật chính đang gặp nguy hiểm.

Hình ảnh bọn họ tay nắm tay trốn chạy, giống như là chuyện tình đẹp đẽ trong phim ảnh, làm rung động làm cô, khơi dậy một vòng lại một vòng sóng hồng....

Trong phim tình tiết lãng mạn đều là lừa gạt người!

Lục Tâm Đồng cúi thấp đầu ngồi ở trên giường, không dám oán giận, cũng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của chồng, bà vai co rúm lại cực kỳ giống một học sinh bị thầy giáo đánh. “Nói, em làm sao lại có ở Cao Hùng?” Tâm tình Giang Thánh Tu phức tạp, cho là bọn họ vừa mới cưới, anh bỏ đi công tác xa, cô khẳng định sẽ rất tịch mịch, anh còn đang lo lắng xem ngày mai trở về trước không, muốn đi một chuyến đến công ty bách hóa, mua một bộ đồ trang điểm đưa cho cô, không nghĩ tới cô lại sau lưng anh đến Cao Hùng, cô những ngày này rất đặc sắc đi.

“Là hàng xóm tới tìm ta....” Lục Tâm Đồng đem nguyên nhân nói rõ ràng.

Giang Thánh Tu nghe xong khuôn mặt cứng nhắc nói: “Em mới chuyển đến không lâu, lúc nào thì có giao tình tốt với hàng xóm rồi? Các cô ấy tìm em đi chơi, em phải đi, cũng không cần nhắc một chút sao?”

“Bởi vì em không nghĩ tới đợi ở nhà một mình....” Cô cúi đầu xấu hổ nói.

Sắc mặt Giang Thánh Tu khẽ thay đổi, anh hoàn toàn quên mất cô mới vừa mất đi cha mẹ không lâu, một người ở nhà quá cô đơn, áy náy lập tức làm cho anh mềm lòng, không có cách nào lại trách cứ cô nữa.

Lục Tâm Đồng cho rằng anh đang giận dữ hàng xóm, vội vã giải thích nói: “Các bác hàng xóm đều là người tốt, thực sự! Anh không nên trách họ tới tìm em, cùng các cô ấy đi chơi em rất vui vẻ”.

Cô ấy vui vẻ do hàng xóm đưa cô ấy đi chơi, không phải anh đưa đi chơi.

“VẬY, ĐÃ TRỄ THỂ NÀY, SAO EM CÒN RA NGOÀI MƯA ĐỒ?”

“Em giúp các cô ấy mua”.

“Một lần mua nhiều như vậy? Sao không có ai cùng em đi?”

“Các cô ấy cũng muốn đi theo em a, nhưng bởi vì muốn xem TV....”

“Bởi vì các cô ấy muốn xem TV, có thể muốn em đi mua sao? Yêu cầu như vậy quá vô lý, em tại sao có thể lại đồng ý?” Hiện tại trị an không tốt, để cho một người con gái trẻ tuổi như em đi mua đồ ăn vào đêm khuya, vốn chính là chuyện rất quá đáng, nếu như anh không có đi ngang qua, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được.

“Vô lý? Không nghiêm trọng như vậy đâu, em chỉ giúp các cô ấy một chuyện mà thôi, hơn nữa các cô ấy đối với em tốt lắm nha, lúc ăn cơm còn giúp em lấy thức ăn, lúc qua đường cũng kéo tay em, có gì ăn ngon, cái gì dùng tốt, cũng đều sẽ nghĩ tới em nha”. Lục Tâm Đồng ôn hòa mỉm cười nói.

Người quá tốt. Giang Thánh Tu cuối cùng nhìn rõ tính cách của cô, cô ấy còn không có chủ kiến.

Sắc mặt Giang Thánh Tu khó coi, xem ra vợ của anh bị người ta sai khiến còn giúp người ta nói chuyện nữa, đây là cá tính gì của cô hả, quá mềm yếu lại vừa không có chủ kiến.

“Em trước tiên có thể đem những thức ăn này về cho các cô ấy không? Các cô ấy đợi lâu như vậy, nhất định rất đói bụng....”. Lục Tâm Đồng liếc trộm cánh cửa, nhớ đường để chút chạy. Nghĩ cũng thật khéo, cô và chồng cô vào ở chung một khách sạn, nên anh liền đưa cô về phòng anh.

“Ngồi xuống.” Giang Thánh Tu giận dữ nói.

“Vâng”. Ô, ô, cô thật sự là như ngồi trên đồng lửa nha, thật đáng sợ mà.

“Đều đã tới Cao Hùng, sao em không điện thoại cho anh?” Nếu như anh không có đúng lúc gặp phải cô, chỉ sợ anh cũng sẽ không biết cô đang ở Cao Hùng đi, cảm giác bị giấu giếm thật kém.

Lục Tâm Đồng cúi đầu, có chút mất mát nói: “Em không có số điện thoại của anh”.

Giang Thánh Tu im lặng, cảm thấy chính mình thế mà lại phạm cái sai kém cỏi này, thật đáng chết, mà anh thật sự rất không thích loại có lỗi này với cô, không chú ý đến cảm giác của cô.

“Từ nay về sau, có chuyện gì em cũng có thể gọi cho anh”. Anh lập tức liền đưa danh thiếp của mình ra, ở trên đầu còn viết số điện thoại cá nhân của mình, đưa cho cô.

Lục Tâm Đồng thụ sủng nhược kinh mà tiếp nhận, không che dấu được vui sướng mà hỏi: “Thật có thể gọi sao?”

“Nếu không anh đưa số điện thoại di động cho em làm gì? Nhưng mà trong thời gian đi làm, chỉ có thể nhắn tin cho anh, biết chưa?” Anh không hiểu cô làm gì mà vui vẻ giống như chú chó nhỏ đang vẫy vẫy đuôi? Cho số điện thoại có tài giỏi như vậy sao? “Thật tốt quá”. Lục Tâm Đồng vỗ hai tay, nở nụ cười rục rịch.

Giang Thánh Tu nhìn đến choáng váng, như là nháy mắt bị vui sướng cùng nụ cười ngọt ngào của cô chiếm lấy rồi, tim anh sục sôi không thôi, không hiểu sao mà rung động.

Một chuyện nhỏ như vậy cô liền cười vui vẻ đến mức như thế, anh thật sự bị cô đánh bại rồi!

Bây giờ nhớ tới, tính cách của cô rất mềm mại đi, mềm mại đến nỗi làm cho người ta cảm thấy cô quá mức dễ dặt, không bộc trực, đây là trời sanh đã vậy, hay là có quan hệ với việc cô vừa mới mất cha mẹ? Đêm tân hôn thì thân thể của cô không có cách nào tiếp nhận anh, nhưng lại kiềm chế không cự tuyệt anh; không biết anh bữa sáng thích ăn cái gì, liền nấu bữa, tám món bữa sáng cho anh chọn, ngay cả việc đổi rèm cửa và cắm hoa tươi để trên bàn

cũng sợ bị anh mắng, bây giờ lại bởi vì anh cho cô số điện thoại, vui vẻ đến chết người—thế giới của cô dường như vây xung quanh anh, cố gắng lấy lòng anh, đối với anh vâng lệnh nghe theo, chuyện này.... Không phải là anh muốn chung thủy sao, đúng là anh rất cảm động, nhưng, nhìn thấy vợ của anh có thói quen nhẩn nhai như vậy, anh cũng cảm thấy đau lòng, nhin không được muốn đối với cô tốt một chút, sẽ hòa nhã một chút.

Anh bị ý nghĩ trong đầu làm cho hoảng sợ, trước đây anh nói trên danh nghĩa cô đúng là vợ anh, chưa từng cẩn thận nghĩ tới muốn đối xử với cô như thế nào, nhưng nghĩ đến cô toàn tâm mà cố gắng, anh cảm thấy nên quay lại hồi đáp cho cô, coi như là hồi báo sự chung thủy của cô, anh nên học cách đối với cô tốt một chút, cô ấy là vợ của anh, anh đối với cô tốt cũng là chuyện đương nhiên.

Cũng vì cô là vợ của anh, khi anh biết cô bị người khác đem làm như người ở mà sai khiến, chuyện này anh làm chồng đương nhiên là nhìn không được, tuyệt không khiến cho người khác tùy tiện khi dễ cô.

Đúng vậy, anh không chỉ sẽ đối tốt với cô, anh còn phải dạy cô học nói “Không”, không cần phải một mực chịu đựng.

Anh nhẹ nhàng xoa nhẹ lên tay cô, để lộ sự không hiểu của anh, vẻ mặt thương tiếc nói: “Bị người khác cưỡng ép thì em sợ đến nỗi mau khóc, vì sao lại có dũng khí can người kia, còn giúp anh đuổi đánh tên đánh lén?”

“Kia còn phải nói, bởi vì bọn họ muốn đánh bị thương anh a?” Cô lúc ấy đương nhiên sợ, nhưng ý nghĩ tới bảo vệ anh thì còn hơn hết tất cả mọi thứ rồi. Thôi đi, cô phải làm như vậy.

Cô ấy muốn bảo vệ anh.

Đôi mắt Giang Thánh Tu ánh lên một chút nhu tình, hóa ra cô ấy cũng không có yếu đuối như anh tưởng tượng, cô cũng có một mặt dũng cảm, chẳng qua là anh còn có một việc rất khó hiểu. “Vậy em rõ ràng sợ con sâu nhỏ như vậy, vì sao còn dám đánh chết nó?” Bình thường, con gái đã sớm hết lên đi!

Về mặt Lục Tâm Đồng ủng hộ nói: “Ngày đầu tiên kết hôn, em không nên vì việc nhỏ đó mà gọi anh dậy, sợ bị anh ghét....”

Giang Thánh Tu thở dài, chuyện khiến cô sợ hãi há lại là chuyện nhỏ, cô là bà xã của anh, cô có thể dựa dẫm vào anh, hướng về phía anh cầu cứu! Xem ra anh muốn dạy cô, không chỉ là học nói “không” thôi đâu.

Lục Tâm Đồng nhìn anh vuốt tóc cô, thật giống như anh đang sờ chú cún con, gây cho nàng ảo giác. Nhưng vào ban đêm thế này, lại đang ở trên giường trong khách sạn, cô nam quả nữ không khỏi khiến cô suy nghĩ lung tung, cảm thấy bọn họ giống như đang...

“A Tu, anh không cảm thấy chúng ta giống như đang hưởng tuần trăng mật hả?” Cô buột miệng nói ra.

Giang Thánh Tu nhìn cô, đôi mắt nóng lên, lời nói của cô khiến cho tâm anh ngứa ngáy, nhớ tới bọn họ chưa thực hiện xong đêm tân hôn.

“Thực xin lỗi, em không có ầm ĩ anh chứ, em trở về phòng là được rồi....” Lục Tâm Đồng thật muốn cắn lưỡi, anh đã từng nói qua bọn họ sẽ không có tuần trăng mật, hôm nay gặp anh cũng là ngoài ý muốn, cô sao có thể nói tùy hứng như vậy.

“Tối nay em ở lại đây”. Giang Thánh Tu nhanh như chớp mà giữ chân cô lại.

Trái tim Lục Tâm Đồng đập lờ một nhịp.

“Chúng ta vốn là vợ chồng, không phải sao?”

Anh nói rất hợp lý, nhưng lại mập mờ làm cho cô đỏ cả mặt, ánh mắt anh nhìn cô cũng thẳng thắn như vậy, trung thực mà hiển lộ ra ham muốn của anh đối với cô, làm cho cô choáng váng, toàn thân phát run.

Giang Thánh Tu thường thức vẻ đẹp đồ bồng trên khuôn mặt cô, khàn khàn nói: “Em cũng mệt mỏi rồi, đi tắm rửa trước đi”. Anh cơ hồ phải kiềm chế, mới nhin xuống không có xúc động mà ôm lấy cô.

Lục Tâm Đồng vốn cũng rất khấn trương, vừa nghe anh nói hai chữ tắm rửa, liền hiểu sai ý hỏi: “Cái cái gì? Tắm rửa cùng nhau?”

“Em nghĩ muốn tắm cùng nhau cũng không sao”. Hô hấp của Giang Thánh Tu cứng lại, cô nàng này muốn làm cho anh bị kích thích đến chết hả?

“Không, không phải thế..... em không có ý này.....” Cô liền mạng mà khua tay, lắc đầu, khấn trương đến nỗi liên tục lui về phía sau, lui về phía sau, không ý thức được phía sau là bức tường.

Giang Thánh Tu chú ý tới, trước khi cô đụng vào tường, lên trước đỡ lấy ót của cô, khiến cho tay anh thế chỗ cô đập vào mặt tường.

Lục Tâm Đồng hoảng sợ, không rõ chuyện gì xảy ra, cô nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện lưng của cô chẳng biết từ lúc nào đã dán lên tường, đầu nhỏ của cô may mắn có anh giúp đỡ, bằng không đã sớm đau chết.

Cô, cô..... hại tay anh chịu đau đớn? Tay Giang Thánh Tu vốn là không đau, anh chỉ muốn mắng cô cho hết giận. “Em lúc nào cũng lúng túng vậy sao?” Giống như lần trước lau tủ thiếu chút nữa ngã sấp xuống, lần này lại thiếu chút nữa đụng vào tường, rất khoa trương rồi!

“Tay anh có bị nặng lắm không?” Lục Tâm Đồng không có nghe rõ anh mắng cô cái gì, chỉ muốn nhìn một chút anh có bị thương không.

Cô một phen cảm lấy bàn tay to của anh nhìn thật kỹ, nhìn không thấy có bất kỳ ngoại thương nào, vì thế liền giúp anh vuốt vuốt, muốn giảm nhẹ bớt đau đớn cho anh, mãi đến khi cô phát hiện ánh mắt của anh nhìn cô trở nên nóng bỏng, lúc này mới giật mình cô làm một chuyện rất can đảm, cô lại có thể vẫn sờ, vẫn sờ tay anh, ăn đậu hủ của anh.....

“Nhanh đi tắm!” Giang Thánh Tu ra lệnh nói, chỉ sợ động tác của cô chậm, anh sẽ phải trước ăn tay nhỏ của cô.

“Vâng.” Lục Tâm Đồng gần như chạy trốn vào phòng tắm.

“Thật thoải mái....”

Lục Tâm Đồng ngâm nước tắm, gân cốt toàn thân đều thả lỏng, ngâm ngâm lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Giang Thánh Tu chờ 40 phút còn chờ không thấy cô đi ra, lúc đầu muốn gõ cửa cô nói cô tắm nhanh một chút, nhưng lại phát hiện ra cô không có khóa cửa, nhất thời liền nảy lên tà niệm.

Anh là chồng của cô, đương nhiên có thể mở cửa rồi.

Giang Thánh Tu đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn thấy cô giống như một mỹ nhân khóa thân đang say ngủ nằm trong bồn tắm, nước trong suốt không che đậy được đường cong xinh đẹp của cô, cô so với anh tưởng tượng còn muốn đầy đặn hơn, anh nhìn thân thể cô đến nóng lên.

Nếu như có thể, anh thật muốn tiếp tục thưởng thức nữa, nhưng cô ấy ngâm nước đã lâu rồi, anh sợ cô bị cảm lạnh, nhẹ nhàng mà mang cô lên, lại dùng khăn tắm bao trùm cô, ôm ra khỏi phòng tắm.

Quần áo cô thay ra bị nước bắn tung tóe ướt hơn phân nửa, anh không có biện pháp giúp cô mặc xong quần áo, đành phải buộc khăn tắm cho cô, lại thêm một lớp chăn bông, che lại thân hình xinh đẹp của cô.

Sợ xem nhiều sẽ lại nhìn không được muốn ăn cô, anh rời khỏi giường, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Nhưng mà tắm rửa xong, trông thấy là – “Nóng quá”. Lục Tâm Đồng đang ngủ thấy nóng mà xốc chăn lên, khăn tắm bao lấy cô chỉ có điều cảnh xuân trước ngực cô, rãnh tuyết trắng như ẩn như hiện làm cho anh phun máu mũi.

Anh là lâu quá không có đàn bà sao? Từ trước đến nay anh không phải là đàn ông quá ham muốn, bản thân anh lại thích sạch sẽ, lại càng không thích vì nhu cầu sinh lý mà tùy tiện ôm đàn bà, nhưng đụng tới cô, không biết tại sao anh lại giống như người trẻ tuổi tràn đầy tình lực.....

Cô quá đẹp, không ngờ phụ nữ nhu mì cùng hồn nhiên lại gọi cảm vậy, khiến cho anh hô hấp không thông, làm cho đầu óc anh trở nên mờ mịt hỗn loạn, dục vọng kêu gào, cơ bắp toàn thân đều buột chặt.

Đêm nay cô để cho anh bị sợ hãi nhiều rồi...Không, là kinh điển, lúc trước cho rằng cô là một cô bé ngoan ngoãn, không nghĩ tới cô lại sau lưng anh tới Cao Hùng du lịch, còn có thể vì bảo vệ anh, can đảm mà dùng Kanto nấu rồi đánh người, cô làm cho anh cảm thấy tức cười, trong lòng lại ấm áp. (Anh Tu đã sa vào lưới tình!!!)

Bà xã của anh chẳng những khôn khéo hiền tuệ mà thôi, cô mơ mơ màng màng, ngây thơ hồn nhiên, cô ấy lại rất dũng cảm, có rất nhiều tâm tình không giống nhau, làm cho anh muốn hiểu rõ về cô hơn một chút, muốn biết cô bình thường như vậy lại mạnh mẽ, rốt cuộc là từ đâu sinh ra dũng cảm muốn bảo vệ anh? Cô giống như một miếng ngọc thạch chưa được điêu khắc, chỉ cần chịu tình tế gọt giũa, cô sẽ phát ra ánh sáng chói lòa.....

Ngắm nhìn cô, Giang Thánh Tu hít thở càng lúc càng dày, anh kiềm chế không được mà muốn vuốt ve cô, mang theo hơi thở chỉ là nhẹ vỗ về lên da mặt cô, lại trượt đến cằm, xương quai xanh, dừng lại ở khăn tắm đang quấn trước ngực cô, anh biết rõ bên trong đã bao lấy sự xinh đẹp đầy đặn....

Lục Tâm Đồng chậm rãi tỉnh lại, thấy Giang Thánh Tu đang ngồi bên người cô, trong đôi mắt mang theo dục vọng khiến cô phát run, ngón tay còn đang ở trước ngực cô, khiến cô vừa thẹn lại sợ mà vội vàng đẩy anh ra, chống đỡ thân mình nói: “Thật xin lỗi, em không cẩn thận ngủ thiếp đi!”

Khăn tắm trên người cô theo động tác của cô mà rơi xuống, cảnh đẹp tuyệt trắng hiện ra, Giang Thánh Tu nóng bỏng mà nhìn chăm chăm vào cô, bởi vì cô ấy mà trong nháy mắt nửa người dưới của anh nhanh chóng nóng lên.

Lục Tâm Đồng thấy trên người chợt lạnh, mới giật mình thấy mình đang không mảnh vải che thân, hét lên một tiếng, muốn cầm khăn tắm che lại thân.

Giang Thánh Tu sao có thể để cho cô che mất quyền lợi của anh, anh dịu dàng hôn cô, chậm rãi đem cô đặt trên giường.

Cô càng muốn tránh, anh càng muốn ôm chặt cô, anh thật là tự làm khổ bản thân.

“Xem anh sau này sẽ thật tốt dạy dỗ lại em....” Cô sợ đau như vậy, anh phải đủ kiên nhẫn chỉ dẫn cho cô ấy, anh cũng không có biện pháp cùng cô làm vợ chồng hữu danh vô thực lâu dài.

“Dạy dỗ?” Mặt của cô dán lên bộ ngực trần trụi của anh, không mảnh vải che thân bị anh ôm chặt lấy, cũng đã đủ xấu hổ rồi, mà anh tùy tiện nói cũng đã đủ để kích thích trái tim yếu ớt của cô.

Giang Thánh Tu đắc ý cười nói: “Dạy dỗ em về sau làm sao để từ chối sự sai bảo của người khác.”

Là thế này phải không? Vì sao cô nghe tới sắc sắc? Nhưng cô cũng không dám đi sâu nghiên cứu.

Giang Thánh Tu hôn lên tóc của cô. “Ngày mai theo anh cùng nhau quay về Đài Bắc đi.” Dù sao anh cũng công tác xong rồi, có thời gian đi theo cô.

Anh thế nhưng muốn rút ra thời gian để theo cô? Chuyện gì xảy ra, anh từ khi nào trở nên để ý đến vợ của mình rồi? Nhớ tới cô, lo lắng cho cô, khắp nơi vì cô mà nghĩ....

Không, bởi vì cô là vợ của anh, anh mới có thể muốn đối tốt với cô.

Hơn nữa, cô đối với anh rất chung thủy, anh đương nhiên phải dụng tâm duy trì gia đình của anh, làm người chồng tốt của cô rồi.

Sáng sớm, Lục Tâm Đồng rón ra rón rén đẩy lồng ngực ấm áp của Giang Thánh Tu ra, nhặt lên khăn tắm rơi ở trên tấm thảm, chạy thẳng đến phòng tắm, muốn thay lại quần áo đã mặc ngày hôm qua, không nghĩ tới một nửa quần áo của cô đều ướt hết, cô chỉ có thể mặc vào nội y trước.

Làm sao bây giờ, không có mặc quần áo cô làm sao có thể về phòng cô để lấy quần áo khô? Cô đẩy cửa phòng tắm ra, lộ ra khuôn mặt, không biết nên thế nào bước ra khỏi phòng tắm.

Tối hôm qua ở trần bị anh ôm ngủ, thiếu chút nữa làm cho cô phát tác bệnh tim, giữa ban ngày ban mặt, cô cũng không có biện pháp dùng nửa thân trần đối mặt với anh.

Sau khi thiên hạ rời khỏi ngực Giang Thánh Tu xuống giường, người nào đó liền tỉnh dậy. Anh vốn muốn tiếp tục ngủ, nhưng lẻ loi nằm trên giường dành cho hai người làm cho anh có chút lạnh, có phần trống rỗng, anh quyết định thức dậy.

Tâm Đồng đâu? Giang Thánh Tu tìm kiếm hình ảnh bà xã, cuối cùng ở trước nhà tắm tìm thấy cô.

Bà xã của anh đang trốn ở trong phòng tắm, chỉ lộ ra khuôn mặt, dường như đang phiền não cái gì.

“Em đang làm cái gì vậy?” Anh xốc lên chặn bông bước xuống giường, đi về hướng cô, muốn hỏi rõ ràng.

Anh chỉ mặc quần lót a!

Lục Tâm Đồng hoảng sợ đóng cửa lại, theo bản năng mà sờ sờ cái mũi, may mắn là không có chảy máu mũi.

“Em làm sao vậy?” Cô ấy vừa thấy anh liền lập tức đóng cửa lại, làm cho anh cảm thấy không hiểu ra sao cả.

“Anh trước tiên đem quần áo mặc vào đi!” Cô ôm hai má đã đỏ bừng, tối hôm qua anh lỏa thể vậy ở trong chăn bông ôm cô ngủ sao, hiện tại giữa ban ngày nhìn thấy anh trần truồng, ngay cả anh có bao nhiêu cơ bắp, rắn chắc đến cỡ nào đều có thể nhìn thấy được, cô đương nhiên phải xấu hổ rồi.

Anh chưa có trả lời, có lẽ đang lén lút cười cô đi. Cô vừa thẹn vừa giận nói: “Còn có quần áo của em cũng không thể mặc, em muốn trở về phòng lấy hành lý....”. Ôi, làm như thế nào lấy đây? Cô phiền não, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Giang Thánh Tu- “Mở cửa, quần áo của anh cho em mượn mặc, em đưa chìa khóa cho anh, anh giúp em đến phòng em lấy hành lý”.

Đúng nha, cô sao lại không nghĩ tới có thể xin anh lấy hành lý chứ? Chồng cô thật thông minh!

Lục Tâm Đồng vui sướng mà mở cửa, chỉ thấy Giang Thánh Tu sớm đã mặc xong áo sơ mi, quần tây dài, trên tay cầm một cái áo sơ mi, đột nhiên có chút nhớ lúc anh không mặc quần áo rất gọi cảm...Ai da, ban ngày ban mặt cô đang phát xuân cái gì a! Cô nhanh chóng lấy áo sơ mi trên tay anh, đóng cửa lại, mặc vào.

Áo sơ mi này rất lớn, cũng che luôn mông cô, không có vấn đề gì chứ....

Sau khi Lục Tâm Đồng xác định không có cảnh xuân lộ ra ngoài, bước ra khỏi phòng tắm, đem chìa khóa phòng đưa cho anh, nhưng thấy anh không nháy mắt cứ nhìn chăm chăm cô, cô xấu hổ hỏi: “Rất kỳ quái sao?”

“Không....” Giang Thánh Tu cảm thấy cô chết tiệt rất gọi cảm rồi, bản thân cô không ý thức được cổ áo sơ mi quá rộng, anh nhìn từ trên cao xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng áo lót viền ren đang bao lấy tròn trịa của cô, phía trên còn lưu lại nụ hôn của anh.

Ánh mắt anh nhìn cô quá mức nóng bỏng, gò má của cô dần dần ửng đỏ, cảm giác được rất xấu hổ, nhưng lại rất muốn thân thiết với anh, muốn giúp anh làm chút gì đó....

“Em giúp anh thắt lại cà vạt”. Cô nhón cao chân, giúp anh thắt lại cà vạt, cảm thấy có chút khấn trương. Cô chưa từng giúp người đàn ông nào khác ngoài ba cô làm chuyện này, mà lại không có hỏi anh một tiếng liền tự chủ trương, có thể chọc anh tức giận hay không.....

“Cám ơn”. Giang Thánh Tu không nghĩ tới bà xã hướng nội lại có thể chủ động giúp anh thắt cà vạt, trong lòng thăng qua một hồi ấm áp.

Mà cô dựa vào anh rất gần, cúi đầu là có thể thấy rõ ràng cảnh đẹp, nhớ lại tối hôm qua vuốt ve thân thể mềm mại xinh đẹp, tay anh còn nhớ rõ cảm xúc tốt đẹp kia.... Cổ họng anh nóng lên, muốn xoa nhẹ eo của cô, lại thăm dò vào chiếc áo sơ mi kia, hung hăng yêu cô một lần.

“Được rồi.” Lục Tâm Đồng thất được rồi, lui một bước, nhàn nhạt cười, nghĩ thầm thật tốt quá, anh không ghét, một chút cũng không có nhận thấy ý nghĩ

bầy bạ của anh.

Cô vừa bước lùi lại, Giang Thánh Tu bỗng thấy mát mát, anh biết cô không phải có ý thôi lui, cô thuần khiết nên không hiểu tâm tư của đàn ông, không biết rằng cô mặc chiếc áo sơ mi nam kia có bao nhiêu gợi cảm, làm cho anh từ trước đến nay luôn kiêu ngạo về lý trí thì một số gần như băng liệt.

Anh bị cô quyến rũ, đau đớn....

Anh khắc chế dục vọng đang sôi trào, nắm chặt chìa khóa trong lòng bàn tay, cẩn thận dặn dò nói: “Anh đi lấy hành lý rồi, em đợi ở trong phòng anh, không cho phép chạy loạn, biết không?” Tuyệt đối không để người khác nhìn thấy bộ dáng cô thế này!

Anh vừa bước ra khỏi phòng, Lục Tâm Đồng đã nghĩ đến bao đồ ăn tối qua mua vẫn ở trong tủ lạnh, cô vội vàng lấy ra, đuổi theo đi.

“A Tu, em với anh cùng đi đi, em muốn thuận tiện đưa đồ ăn này cho các cô hàng xóm!”

Tối hôm qua, cô đã muốn đem đồ ăn về cho các cô hàng xóm rồi, nhưng Giang Thánh Tu không chịu để cho cô đi, sau cô lại bị anh ôm ngủ, mãi mới chờ đến lúc lực đạo của anh nói lỏng thì muốn chạy đứng lên gọi điện, không ngờ cô mới nói thật xin lỗi, cô sẽ không trở về ngủ những lời này xong, lại bị anh kéo lên giường ngủ, lời nói cô không rõ ràng, nhất định sẽ khiến các cô ấy lo lắng.

“Ngốc, em làm gì chạy đến đây!” Giang Thánh Tu nhìn thấy cô đuổi theo, lớn tiếng khiển trách quát cô, anh không phải đã nói qua muốn cô không chạy loạn, cô dám mặc như vậy chạy ra đây!

“Tâm Đồng--....”

Trên hành lang đột nhiên có người gọi cô, là nhóm các cô gái mời cô ấy đi Cao Hùng.

“Em tối qua chỉ gọi điện nói không trở lại ngủ, người lại chạy đi nơi nào, tất cả mọi người chúng ta rất là lo lắng cho em.”

“Chúng ta rất hối hận đã nói em đi mua đồ ăn khuya, trễ như vậy nhưng lại để em đi một mình, thực xin lỗi, may mắn là em không có việc gì...” Nói xong, các cô ấy mới giật mình phát hiện trên người cô mặc là một chiếc áo sơ mi nam, bên cạnh còn có một người đàn ông, đây không phải là chồng của cô sao? “Giang tiên sinh, anh không phải đi công tác rồi, như thế nào...” Các cô quan sát một vòng trên hai người bọn họ, cười rất mờ ám.

“Có vấn đề sao?” Giang Thánh Tu bước về trước một bước, thân hình cao lớn chặn lại bà xã, giọng điệu lạnh lùng mà ngăn chặn miệng mọi người, từ chối các cô ấy đặt câu hỏi.

Anh thực hận động tác của mình quá chậm, bộ dáng cô đáng yêu lại vừa kêu gọi này vẫn bị thấy được, cho dù là phụ nữ cũng không được thấy!

“Không thành vấn đề”. Các cô tất cả đều thức thời mà đáp, trong đầu đều ăn ý mà nghĩ tới tuổi trẻ thật tốt, như cặp vợ chồng mới cưới ân ái này đây.

Lục Tâm Đồng vốn là vẫn không rõ tình hình, vừa nhìn thấy ánh mắt mờ ám của hàng xóm, lại bị anh giấu ở phía sau, cô rút cuộc cũng hiểu, cô đây mặc quần áo không thích hợp đến cỡ nào, các bạn hàng xóm đều hiểu lầm tối qua bọn họ làm chuyện gì.

Không phải, bọn họ không có.....

Nhưng, da thịt của cô xuyên qua áo sơ mi dán chặt vào anh, làm cho người khác hiểu lầm bọn họ rất ân ái cùng với ánh mắt hâm mộ, lại khiến cho cô rất ngọt ngào.

Gã cho anh tới nay, cô lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc tâm hồn.

Từ Cao Hùng trở lại Đài Bắc đã được ba tuần lễ rồi, Lục Tâm Đồng vẫn như vậy trông nom cuộc sống nhà họ Giang, nhưng có hơi khác biệt chính là cô bắt đầu nhắn tin cho Giang Thánh Tu, còn chơi đến nghiện luôn, ngay cả lúc anh ở nhà cô cũng nhắn tin.

Bởi vì anh nói, có chuyện gì cũng có thể nói với anh, cô bây giờ còn chưa đủ thẳng thắn, cho nên anh muốn mượn tin nhắn đem tâm tình của cô truyền đạt cho anh.

Viết xong rồi! Cô vui vẻ mà nhấn xuống nút gửi đi, sau đó vào phòng tắm đem bỏ quần áo đã giặt xong vào rổ, dự định đem lên ban công để phơi. Hôm nay mặt trời rất to, có thể đem quần áo phơi nắng cho nhanh khô!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Giang Thánh Tu từ trong thư phòng đi ra, ở trong phòng khách gặp phải cô, cầm lấy chiếc điện thoại di động đang phát sáng cho cô xem. “Em hôm nay

đã gọi tổng cộng cho anh bao nhiêu tin rồi.”

“Anh đều đọc xong rồi hả.....” Cô ngượng ngùng cười.

Giang Thánh Tu đã thấy cô ngốc như vậy còn ôm một cái giỏ nặng, nhíu mày lại để điện thoại di động lại trên bàn, đỡ lấy giỏ của cô.

“Em tự làm được rồi”. Cô đã có thói quen làm tốt những việc này.

“Bình thường em cũng mang gì đó nặng vậy sao?”

“Không có a, bởi vì hôm nay em đem toàn bộ drap giường, gối cùng với áo vét của anh cũng lấy ra cùng giặt sạch, mới có thể nặng như vậy.” Lục Tâm Đồng nhìn anh kiên trì giúp cô ôm giỏ như vậy, đành phải tùy anh rồi, trên thực tế cô rất cao hứng, anh chưa từng làm việc nhà, đây là lần đầu tiên anh chủ động giúp cô, làm cho cô cảm thấy trong nhà có một người đàn ông thật tốt.

Nghe cô nói vậy, Giang Thánh Tu mới nhẹ nhàng thở ra, anh hi vọng anh không có ở nhà thì cô cũng ôm nhiều quần áo như vậy đi phơi nắng, nếu như cô bị đè xuống thì làm sao bây giờ? Sau khi đi tới sân thượng, Lục Tâm Đồng bắt đầu phơi quần áo, sau khi phơi vài món, nhìn thấy Giang Thánh Tu còn ở lại, nghi hoặc nói: “Anh không phải còn có việc sao?”

“Anh không vội, để cho anh ở lại giúp đỡ đi.” Giang Thánh Tu có phần lúng túng, kỳ thực anh là cố tình lưu lại, nhưng không biết nên mở miệng nói muốn giúp đỡ như thế nào, đành phải đứng ngăn người ra, may là cô hỏi, vừa vặn có thể thuận tiện nói ra.

Lục Tâm Đồng thụ sủng nhược kinh, anh chịu giúp cô đem quần áo ôm tới sân thượng, cô đã rất vui vẻ rồi, anh còn nói phải giúp cô đem phơi quần áo, đây là thật vậy chăng?

“Để cho anh tới giúp đi! Ba mẹ giữa trưa sẽ tới, em còn phải nhanh chóng nấu cơm, hai người cùng nhau đem quần áo phơi sẽ nhanh hơn.” Hôm nay thấy cô giặt sạch nhiều quần áo như vậy, anh mới biết được cô ngày thường làm việc nhà cũng rất vất vả, anh là chồng cô, cần phải giúp cho cô.

“Cám ơn, A Tu”. Lục Tâm Đồng trong lòng ngọt ngào một phen, anh nguyện ý giúp cô làm việc nhà, thật sự rất khó được đi. Điều này làm cô nhớ tới bác Trần ở hàng xóm từng nói rằng bác ấy cùng với chồng vốn là yêu đương rồi kết hôn, sau khi kết hôn chồng bác mỗi ngày đều mua hoa hồng tặng bác, còn nấu cơm cho bác ăn, làm cho cô thật hâm mộ cuộc sống hôn nhân như vậy, hiện tại nhìn thấy chồng cô đang giúp đỡ làm việc nhà, cảm thấy bọn họ cũng có một chút cảm giác yêu đương....

Ai da, cô đang suy nghĩ gì a! Có điều cô thật sự rất chờ mong cùng anh có liên hệ có thể càng tiến thêm một bước.

Giang Thánh Tu không được tự nhiên nên không dám nhìn cô, giúp cô đem drap giường móc qua giá áo.

“Đứng rồi, anh còn chưa nói hết, chúng ta ở nhà, em cũng không cần đặc biệt nhấn tin cho anh, có lời gì cứ nói thẳng với anh.”

“Dạ”, cô thật vui vẻ, anh nói cái gì cũng đều dễ nghe.

“Ba mẹ giữa trưa muốn tới ăn cơm, em chủ yếu làm món ăn dinh dưỡng là được rồi, không cần hỏi qua anh”.

“Dạ”.

“Em hỏi anh tám món có đủ hay không? Nhiều lắm, chúng ta bốn người chỉ cần bốn, năm món ăn thì tốt rồi, em cũng đừng giống ngày đầu tiên mới cưới, nấu luôn bữa sáng của một tuần”.

“Còn có anh đã từng nói, em muốn ngày mai cùng hàng xóm đi ăn thịt nướng, anh không phản đối, em không cần phải hỏi anh có được hay không, em xem, em tổng cộng hỏi năm lần”.

“Vâng”.

Vẫn là vâng, vâng, thật giống cún con.

Giang Thánh Tu muốn sờ sờ đầu của cô, nói cô thật ngoan. Anh thích cô ôn hòa, lại càng hy vọng cô có thể nói ra ý nghĩ của cô, anh giống như là không chỉ muốn mỗi sự chung thủy của cô..... Vì sao anh đối với cô đòi hỏi ngày càng nhiều? Giang Thánh Tu không có phát hiện Lục Tâm Đồng buồn rầu, cô hỏi anh năm lần có thể đi ăn thịt nướng hay không, đương nhiên là hi vọng anh có thể theo cô cùng đi rồi, cảm tình của các bác hàng xóm đều tốt lắm, có hoạt động gì cũng đều có đôi có cặp, cũng chỉ có cô là một người, thỉnh thoảng, cô cũng muốn đem chồng cô mang ra ngoài, để người khác hâm mộ cô có một người chồng xuất sắc như vậy.....

Nhưng là, cô lại không biết mở miệng như thế nào, anh dường như không thích cùng người ngoài có quan hệ, ngày nghỉ cũng đều là ở thư phòng làm thêm giờ, không cùng cô tham gia hoạt động sinh hoạt, muốn cô làm sao hi vọng anh sẽ theo cô đi?

Giữa trưa, Lục Tâm Đồng nấu năm món ăn một món canh, ba mẹ chồng đúng giờ tới nơi.

Đã lâu không gặp bọn họ, cô rất vui vẻ, cùng bọn họ tán gẫu rất vui sướng.

Vợ chồng nhà họ Giang thấy khí sắc cô rất tốt, cũng dường như béo lên được chút, cuối cùng cũng yên tâm rồi, xem ra con trai đối với cô ấy rất yêu thương,

tình cảm vợ chồng rất tốt, vậy tâm nguyện bọn họ muốn ôm cháu nội cũng có thể thực hiện rồi.

“Tâm Đồng, con cần phải ra thêm chút sức lực để mẹ cùng ba con mau có cháu bông!” Mẹ Giang nhìn chăm chăm bụng cô nói.

Lục Tâm Đồng thiếu chút nữa liền bị nghẹn thức ăn, uống một hớp canh nuốt xuống.

“Mẹ, chúng con mới kết hôn hơn một tháng, Tâm Đồng còn lâu mới mang thai được!”

Giang Thánh Tu giúp cô trả lời, ý nghĩ xấu mà nhìn chăm chăm vào cô.

Lục Tâm Đồng chột dạ mà cúi thấp đầu không nói, cô làm sao dám nói bọn họ nên làm gì cũng còn chưa có làm, chỉ cần anh vừa chạm vào cô, cô nói đau, anh liền lo chăm sóc mà bỏ quên mất, cho nên đến bây giờ bọn họ còn chưa có trở thành vợ chồng thật sự.

“Đừng vậy, sinh con là chuyện không thể miễn cưỡng, áp lực quá lớn ngược lại không tốt, vả lại, thanh niên bọn chúng còn có ý tưởng, em để cho con thuận theo tự nhiên đi!” Ba Giang nói, vợ chồng ân ái, hi vọng có càng nhiều thời gian ở chung, có một đứa con liền bề bọn rất nhiều.

“Cái gì mà thuận theo tự nhiên, em chờ không được lâu như vậy”. Mẹ Giang ngược lại căn dặn con trai nói: “A Tu, con cũng phải cố lên, biết không?”

“Con cũng muốn cố gắng, nhưng là Tâm Đồng đến bây giờ vẫn là rất sợ đau...”

Giang Thánh Tu nói được một nửa, lập tức bị tiếng nói của Lục Tâm Đồng che đi. “Ba, mẹ, con tự nhiên nghĩ đến có chuyện muốn cùng A Tu nói, ba mẹ từ từ đừng con!” Sau khi nói xong, cô đem anh túm vào phòng bếp, cẩn thận mà nhún nhún nói: “Chuyện này, anh không thể nói...” Cô tuyệt đối không để cho ba mẹ biết chuyện bọn họ.

“Đây là sự thực, không phải sao?” Anh nhin không được muốn đùa đùa cô, chọc cô lúng túng.

Với tính tình lạnh nhạt anh sẽ không làm chuyện này, nhưng sau khi từ Cao Hùng trở về, anh liền thay đổi, đối với vợ chia sẻ, giúp đỡ cùng quan tâm, buổi sáng hôm nay giúp cô phơi quần áo, bây giờ còn muốn trêu đùa cô, gia tăng tình thú giữa vợ chồng.

Cùng với bà xã có cuộc sống hôn nhân hòa hợp như vậy, là anh cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới a!

Còn tưởng rằng kết hôn chính là thêm một người bầu bạn mà thôi, anh cũng sẽ không có bất cứ thay đổi gì, không nghĩ tới hoàn toàn thay đổi. Anh phát hiện mình rất hưởng thụ cuộc sống hôn nhân, rất thích bà xã đem trong nhà bố trí thật ấm áp, trừ bình hoa, rèm cửa sổ ra, anh cũng thấy cô sắp xếp TV, trên đầu tủ cũng để rất nhiều đồ trang trí.

Dĩ nhiên, cô cũng thay đổi, cô vợ xấu hổ của anh cũng có dũng khí thân mật với anh rồi, bọn họ trong lúc đó càng lúc càng có chuyện để nói, chỉ cần có cô ở đây, tâm tình của anh cũng rất bình yên, rất thoải mái. (Sky: yêu rồi nó thể đẩy anh à!)

Đây là cuộc sống vợ chồng sao? Cho dù không phải yêu nhau mới kết hôn, giữa vợ chồng cũng có thể hòa thuận mà ở chung.

Lục Tâm Đồng bĩu môi: “Không thể nói đâu, thực rất mất mặt a”.

Thấy thế, Giang Thánh Tu càng muốn đùa cô đến bó tay, cố ý ở bên tai cô mà thấp giọng nói: “Mất mặt sao? Vậy nhanh một chút học xong những chuyện anh đã dạy dỗ em a.”

Lục Tâm Đồng che lỗ tai lại lui về sau từng bước, mặt cô đỏ lên, nhớ tới ban đêm trằn miên, tim cô đập cũng nhanh hơn, tuy rằng anh không có chân chính chiếm lấy cô, nhưng, trước lửa nóng của anh làm cho cô luôn luôn trở nên mềm yếu, anh nói dạy dỗ quả nhiên là rất sắc mà....

Giang Thánh Tu thấy cô thẹn thùng thành như vậy, không náo loạn cô nữa, sợ bản thân không nhận được sẽ lại dạy dỗ cô, vuốt vuốt tóc của cô, nghiêm mặt nói: “Được rồi, mau đi ra ăn cơm đi!”

Nghe giọng điệu anh ôn hòa, Lục Tâm Đồng trong lòng ấm áp, nhin không được kéo tay anh lại, đôi mắt mờ to nói: “Cái đó, ngày mai đi ăn thịt nướng, chồng bác Trần cũng sẽ đi, chồng bác Lâm cũng sẽ đến.....”

Nếu như A Tu cũng đi, có thể hai vợ chồng có thể có càng nhiều cảm xúc với nhau, có thể nuôi dưỡng được giống bác Trần cùng chồng bác vậy có tình cảm làm người khác yêu thích cùng ngưỡng mộ.

Suy nghĩ thế này, Lục Tâm Đồng phát hiện mình có lòng tham, ở trong việc hôn nhân này, cô muốn không chỉ là bà xã của anh, cô còn khát khao có thể cùng anh yêu nhau.

Bác Trần với bác Lâm cùng chồng sẽ đi, cùng anh có quan hệ gì? Giang Thánh Tu nghe không hiểu ý của cô, cho rằng cô là sợ anh sẽ không cho cô ấy đi, mới hỏi lòng vòng, anh có xấu xa như vậy đâu, không cho phép cô cùng hàng xóm giao lưu sao? “Em muốn đi thì cứ đi a!” Anh sờ sờ đầu của cô, khuyến khích nói.

Lục Tâm Đồng lòng có chút chua chát.

Anh lúc nào cũng thích sờ sờ đầu của cô giống như vậy, giống như đang khen thưởng cho cún con ngoan ngoãn vậy, nhưng anh có biết hay không, cô ngoài chung thủy ra, cô còn hâm mộ người khác có rất nhiều thứ mà bọn họ không có, cô muốn cho anh nhiều thứ - bọn họ trong lúc đó có thể có tình

yêu tồn tại sao?

Sau bữa cơm ngày hôm sau, Lục Tâm Đồng rửa xong chén bát, chuẩn bị ra sân cùng các bác hàng xóm cùng nhau nướng thịt.

Trước khi ra ngoài, cô bung bình nước trà đen vừa nấu xong, gõ cửa thư phòng của

Giang Thánh Tu, cơm nước xong anh lúc nào cũng thích ở trong thư phòng đọc sách.

“Vào đi”.

Lục Tâm Đồng đẩy cửa ra bước vào thư phòng, đem bình nước trà đen cùng cái ly để trên bàn anh.

“Cám ơn”. Giang Thánh Tu cũng không có ngẩng đầu nhìn cô, tiếp tục xem sách.

Lục Tâm Đồng có chút ỉu rĩ, chòng cô không hiểu được tâm tình của cô a, muốn bước ra thư phòng, lại đi trở lại, muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì?” Giang Thánh Tu như là bị bước chân nửa dừng nửa đi của cô quấy rầy, mở miệng hỏi.

“Em có thể tối nay sẽ về trễ, anh có muốn mang cái gì cho anh ăn không?”

“Không cần”.

Anh trả lời rất gọn gàng, lòng của cô có chút bị thương.

“Em giúp anh làm một phần điểm tâm sau đó mới đi nha.”

“Không cần”.

“Vây....”

“Em không phải muốn đi ăn thịt nướng sao? Đi nhanh đi.”

Lục Tâm Đồng cắn môi, rất không cam lòng nói: “Em đi đây....”

Giang Thánh Tu nhìn thấy bà xã xoay người, bóng lưng kia rất cô đơn, cảm thấy hôm nay cô không đúng lắm, hi vọng anh làm cái gì lại nói không rõ ràng, lúc trước lại nhắn tin hỏi anh nhiều lần có thể hay không đi ăn thịt nướng, không hiểu ra sao cả....

Đợi chút, chẳng lẽ cô ám chỉ anh theo cô cùng đi? Giang Thánh Tu không thích ám hiệu này. Nói giỡn, muốn anh cùng những người hàng xóm không quen kia nướng thịt, giết anh còn nhanh hơn. Nhưng nếu anh không đi theo cô, ngộ nhỡ cô lại ngốc mà bị sai biểu, vì người khác làm trâu làm ngựa thì làm sao bây giờ? “Đợi chút, anh đi cùng em”. Có anh ở đó, những người khác chắc không dám sai cô đâu.

“Thật không?” Lục Tâm Đồng lập tức quay người lại đối mặt với anh, không che dấu được vẻ mặt vui sướng. Thật tốt quá, không uống phí cô cố tình đi chậm lại, chính là đang đợi anh nói câu này, ô ô, thiếu chút nữa là cô hết hi vọng rồi.

“Hi vọng anh đi cùng thì cứ nói thẳng, không cần nói vòng vo để cho anh đoán.” Thấy cô mừng rỡ như vậy, anh thật sự bị cô đánh bại rồi.

Lục Tâm Đồng cười, anh đáp ứng theo cô đi, cô thật sự rất vui vẻ nha.

Sau khi bọn họ xuống lầu, các bác hàng xóm đã bắt đầu nướng thịt rồi, Lục Tâm Đồng muốn qua giúp đỡ, lại bị Giang Thánh Tu ngăn lại, chỉ sợ cô ấy mà giúp đỡ, người ta càng đưa hết công việc cho cô, là người tốt nên cô càng không chối từ.

Trên thực tế, các bác hàng xóm nhìn đến Giang Thánh Tu thì đã tu lại rồi, nào dám yêu cầu bà xã anh giúp đỡ nha! Giang Thánh Tu cũng không đi theo bọn họ xã giao, gặp mặt cũng chỉ lễ phép gật đầu, bọn họ thậm chí còn có chút sợ anh.... Biết anh vừa mới kết hôn, còn đi theo vợ đến khách sạn ở Cao Hùng để ân ái, người nào không thức thối mà đi chia rẽ hai vợ chồng bọn họ chứ.

“A, thơm quá, nướng xong rồi, em đi bung một khay tới, anh muốn ăn cái gì?”

“Em ăn là được rồi.” Ngờ đâu, anh đợi không được cô ấy trở lại, cuối cùng nhìn thấy vợ anh đang vội vàng nướng thịt, làm cái gì thế hả! “Ai nhờ em nướng thịt?”

“Có ai nhờ em nướng đâu, thịt nướng vốn là do tụi em thay phiên nhau nướng mới tốt.” Lục Tâm Đồng bị hơi nóng đến nổi đỏ mặt hỏi đầy rồi.

“Nướng nhiều như vậy, em ăn được hết sao?” Giang Thánh Tu thay cô lau mồ hôi, động tác rất là tự nhiên.

“Những miếng này là cho người khác ăn nữa, em nhân tiện nướng cùng lúc luôn.” Cô bẻ bọng kinh khủng.

Rất tốt, không có ai nhờ cô cả, mà chính cô tự nguyện làm đũa ngọc. Giang Thánh Tu thật sự rất muốn mắng cô một trận nhưng lại không nói gì.

“Đề anh giúp.” Anh tiếp tục công việc của cô, nhanh nhẹn mà đảo xiên thịt nướng, ngọt mà không cay. “Em nhìn đi, động tác em quá chậm chạp rồi, đều nhanh bị nướng khét hết rồi”.

“Vâng”. Lục Tâm Đồng dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh. “A Tu anh rất lợi hại nha.”

Đàn ông đều muốn được khen ngợi, Giang Thánh Tu đặc ý càng nướng càng thuận tay, một bên hàng xóm thấy vậy thì trở nên sùng sốt, cầm đều nhanh rút xuống đất.

Sau khi nướng xong, Lục Tâm Đồng cắn một miếng sườn, cười đến híp cả mắt. “Ăn thật ngon nha!” Cô lớn tiếng ca ngợi.

Giang Thánh Tu cũng thật sự rất thỏa mãn, hóa ra chiều ý bà xã vốn là chuyện vui như vậy.

“Anh không ăn sao?” Một khay xiên thịt nướng kia hầu như là mình cô ăn.

“Không cần...” Anh ăn không quen loại đồ nướng giống như vậy.

“Chờ em một chút”. Lục Tâm Đồng biết chồng của cô rất kén ăn, tới chỗ hàng xóm lấy hai lát bánh mì, gấp thịt nướng bỏ vào cho anh. “Bánh mì kẹp thịt, anh rất thích ăn có phải không?” Cô mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, như là cún con muốn anh được vui vẻ, phe phẩy cái đuôi hi vọng anh ăn hết.

Lòng Giang Thánh Tu mềm nhũn, ánh mắt nhìn cô có thêm vài phần nhu tình, đón lấy bánh mì, nhắm nháp từng miếng.

Thịt non mềm, ăn thật ngon! Chỉ cần là đồ ăn vợ làm cho, anh đều thích ăn.

Trước khi kết hôn, độc thân không có gì là không tốt, nhưng sau khi kết hôn, anh thích cực kỳ cuộc sống sinh hoạt của hai người như vậy, bữa cơm sáng tối cô đều giúp anh chuẩn bị tốt, chiều cổ dạ dày anh thật tốt, quần áo cũng giúp anh giặt sạch rồi phơi nắng, sau khi phơi qua nắng mặt trời hương vị thật ấm áp, chung quy lại là khiến cho anh ăn mặc rất thoải mái, nhà ở của anh cũng được cô dọn dẹp ngăn nắp, không nhiễm hạt bụi, giống như nụ cười tươi mát của cô vậy, chiều nào tan ca về nghe được cô nói: “Anh đã về”, một mối của anh đều được cô gột rửa đi, sáng khoải tinh thần.

Bà xã của anh trừ bỏ trung thành giống cún con ra, còn có ma lực chữa khỏi tâm tình của anh a! Nhưng anh hi vọng, cô khiến anh hạnh phúc đồng thời, cô cũng có thể đạt được hạnh phúc.

Sau khi ăn xong bánh mì, anh nói: “Tâm Đồng, em đối với anh thẳng thắn một chút”.

“Thẳng thắn?” Lục Tâm Đồng kinh ngạc nói.

Đôi mắt anh nhìn cô có chứa sủng nịnh, đưa tay lau đi dầu mỡ dính trên khóe môi cô.

“Đối với anh, em không cần phải cẩn thận như vậy, muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng, không cần sợ anh mất hứng...”

“Thật sự có thể chứ?” Cô vừa mừng vừa lo. Ba mẹ thương cô, cũng chưa từng phát hiện cô sống có phần áp lực, bởi vì ở trước mặt bọn họ, cô đều cười rất vui vẻ, chỉ có anh nhìn ra cô không được thẳng thắn, quá đề ý đến cảm nhận của người khác.

Giang Thánh Tu thấy cô ngốc ngốc, cố ý nói: “Ví dụ có một ngày em chịu không nổi anh nữa, muốn ly dị với anh...” Anh đương nhiên là nói giỡn, anh làm sao có thể muốn ly dị cùng cô, mà chỉ là nghĩ đến phải cùng cô ly dị, tim của anh liền đau như kim châm.

Ly dị? Lục Tâm Đồng đời này không hề nghĩ ngợi qua, kích động nói: “Em sẽ không ly dị với anh đâu!” Cô mãnh liệt lắc đầu, cô chết cũng không muốn!

Cô ấy rất nghiêm túc.

“Vì sao?” Giang Thánh Tu nhú mày, ngực có cỗ xúc động ép anh hỏi được đáp án.

Lục Tâm Đồng không dám ngẩng đầu nhìn anh, biết được mặt mình khẳng định so với thịt nướng chín màu trứng tôm trên còn hồng hơn. Tim của cô đập thật nhanh, có loại cảm xúc tên là yêu mến trong tim rất nhanh phá kén mà ra, làm cô rất thẹn thùng.

Cô thích anh, chồng cô, mặc dù anh không nói những lời dễ nghe dễ dỗ ngọt cô, nhưng anh sẽ lấy hành động thực tế đối với cô rất tốt, thái độ đối với cô cũng từ lạnh lùng cải thiện thành theo cô đến buổi nướng thịt, làm cho cô rất vui vẻ; cô cũng rất dựa vào chồng, sau khi ba mẹ qua đời, anh chính là người thân nhất của cô, bởi vì có anh làm bạn, cô mới không bị đau khổ, ban đêm được anh ôm ngủ, cũng làm cho cô cảm thấy thực an tâm.....

Nhưng, cô cũng không biết đó có phải là yêu thích sâu đậm hay không, có phải là tình yêu hay là giống như tình bạn cũng yêu mến như vậy. Cô chỉ biết là, cô không thỏa mãn với tình hình hiện nay, lặng lẽ khát vọng giữa bọn họ tồn tại tình yêu, không cần loại tình cảm vợ chồng mà tôn trọng nhau như khách.....

Nhưng cô không nói ra miệng, cô không dám đề cho anh biết, chỉ sợ bản thân đã vượt quá rồi.

Cô chỉ có thể thẳng thắn mà cho anh biết, trong lòng cô vĩnh viễn muốn cùng anh ở chung một chỗ, còn có chuyện của cô, đối với anh cô đã che giấu thật lâu một sự kiện—“A Tu, kỳ thực em là con gái nuôi.” Đây là lần đầu tiên cô cùng người khác chân chính đề cập đến thân thế của mình, cô cho là đời này mình cũng sẽ không nói, nhưng anh là chồng cô, cô tin tưởng anh.

Giang Thánh Tu thật sự ngạc nhiên, làm sao có thể, cô lớn lên giống như là một đóa hoa trong nhà kính, cha mẹ của cô đối với cô luôn luôn rất thương yêu.....

“Cha mẹ ruột của em sau khi sinh ra em liền ly dị, bọn họ không quan tâm em, đưa em cho ông bà nội nuôi dưỡng, về sau ông bà nội của em lần lượt qua đời, em bị họ hàng đá tới đá lui, sau đưa em vào cô nhi viện. Em cho rằng có phải em không đủ ngoan hay không, cho nên bọn họ đều không cần em? Tuy là cô nhi viện có rất nhiều người yêu thương em, nhưng em cũng rất cô đơn, ước gì có một gia đình bình thường, em luôn luôn chờ đợi thời cơ được nhận nuôi.

“Không lâu sau đó, có một đôi vợ chồng trung niên không có con đi tới cô nhi viện, bọn họ muốn nhận nuôi một cô gái nhu thuận, ngày đó em cố ý ăn mặc rất đáng yêu, trước mặt bọn họ giả bộ ngoan ngoãn làm nũng, khiến cho bọn họ vui vẻ, rốt cuộc như ý trở thành con gái của họ.

“Những năm gần đây, ba mẹ bọn họ cũng thật là đem em thành con gái ruột mà thương yêu, em rất biết ơn họ, nhưng lại sợ ngày nào đó họ sẽ không quan tâm em nữa, cho nên em tự nói với mình, em nhất định phải trở thành một cô con gái ngoan không khiến họ phải bận tâm, mới sẽ không bị vứt bỏ, ba mẹ yêu em, em muốn yêu lại họ gấp bội gấp bội mới được....

"Mà hiện tại, em thực vất vả có được gia đình của mình, em thực sự rất vui vẻ, A Tu anh đối với em tốt như vậy, cho nên em muốn quý trọng anh thật tốt, thật tốt tiến hành hôn nhân của chúng ta, làm một người vợ thật tốt của anh, cho nên em không có khả năng ly dị với anh, anh đối với em mà nói là rất quan trọng!" Cô thở son sắt.

Nghe xong lời nói của cô, Giang Thánh Tu rút cuộc minh bạch, vì cái gì cô lại đối xử với anh cẩn thận từng chút như vậy, vì cô sợ mất đi cực kỳ. Anh gặp được rồi yêu thương cô, rất muốn gắng sức ôm lấy cô, đem cho cô sự ấm áp, nhưng, lời của cô cũng khiến cho anh lo âu.

Cô nói anh đối với cô rất quan trọng, cô nghĩ quý trọng anh thật tốt, không muốn ly dị với anh, thuận tụy là bởi vì anh cho cô một gia đình, cô chỉ muốn bảo vệ thật tốt hay sao? Giống như anh yêu cầu cô chung thủy với anh, cô thật biết khéo léo nhu thuận làm theo, khiến cho anh cực kỳ an tâm, nhưng trừ bỏ chung thủy và tận tâm với anh ra thì còn có tình cảm hay không chứ? Chỉ cần có người đối với cô tốt, cô sẽ vô cùng lấy lòng người kia? Cho dù người kia không phải anh cũng không có quan hệ gì.... ...

Anh không cần, anh muốn độc chiếm cô, muốn trở nên độc nhất vô nhị trong lòng cô, không có cách nào thay thế được sự tồn tại, cô chỉ có thể đối với anh không chút nào để ý mà cho hết toàn bộ tình cảm...(Anh tham quá, không sợ thâm à?)

Ầm -- sau lưng đột nhiên truyền tới âm thanh, mọi người thét chói tai hô to chạy mau, khi Giang Thánh Tu ý thức được chuyện gì xảy ra thì anh hoảng sợ mà thấy một cột lửa cao ngất đây nguy hiểm hướng phía anh bay tới, không, là hướng về phía cô thẳng tắp bay tới – Lục Tâm Đồng cũng nhìn thấy, sợ hãi mà trợn mắt nhìn.

Chạy cũng không kịp nữa rồi, Giang Thánh Tu gắng sức chạy về phía cô, gắt gao mà ôm lấy cô, nằm úp trên mặt đất, làm cho cột lửa nguy hiểm kia chà xát bên người bay qua.

Lục Tâm Đồng bị anh mạnh mẽ và hữu lực ôm lấy, mặt của cô dán vào trong ngực ấm áp của anh, anh ôm chặt cô đến nỗi không thở được, nhưng cô biết mình rất an toàn, anh dùng thân thể anh bảo vệ cô.

Trời ạ, cô thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thì....

“Giang tiên sinh, Tâm Đồng, hai người có sao không, thực xin lỗi, đưa nhỏ nhà ta quá là quậy rồi,.....” Một người đàn bà ngay sau đó dẫn tới một đứa nhỏ tới nói xin lỗi.

Giang Thánh Tu đỡ vợ đứng dậy, sau khi kiểm tra qua cô không có bị thương liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng, sắc mặt cô tái nhợt, hai tay lạnh như băng, thực rõ ràng là rất sợ hãi.

Anh đau lòng không thôi, giận không kiềm được mà đối với hai mẹ con đó làm khó dễ, đứa nhỏ có sai, mẹ cũng có trách nhiệm “Cây lửa mạnh mẽ là từ trên không phóng tới đi, không phải hướng người thả, nếu như vợ của anh có xảy ra chuyện gì, ta muốn các người.....”

“Được rồi, được rồi, em không sao.....” Lục Tâm Đồng mặc dù vẫn kinh hoàng chưa bình tĩnh, nhưng có lẽ nên ngăn lại anh, giương một chút tươi cười, không cho anh nói ra những lời khó nghe.

Ngực của cô nóng nóng, biết anh quan tâm cô, ngay cả lần trước cô bị tên côn đồ vợ vét tài sản thì anh cũng không có nổi giận quá như vậy, biểu lộ anh để ý cảm xúc của cô, cô thực sự rất cảm động.

Nhưng, hàng xóm là phải ở chung với nhau thật lâu, cô không hi vọng chuyện này phá hỏng tình cảm lẫn nhau.

Giang Thánh Tu trả lời qua loa rồi lạng lẽ, anh hô hấp dồn dập, ngực vẫn còn nổi giận mà nhảy lên, xác thực anh vừa mới ở trước mặt những người này nổi giận, trời ạ, anh thế nhưng vì cô mà không khống chế được bản thân? Đối với mẹ con kia vì anh nổi giận mà bị dọa sợ đến nỗi chỉ kém không có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Lục Tâm Đồng và những người khác cũng liền khuyên anh đừng nóng giận, hi vọng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đừng làm hao tổn hòa khí.

Sau khi xong chuyện này, Lục Tâm Đồng đưa Giang Thánh Tu về ngôi nhà nhỏ, làm một ly trà đá cho anh hạ nhiệt.

Giang Thánh Tu uống trà đá, nhớ tới cô ấy vừa mới ngọt ngào khuyên anh không nên tức giận, cô rõ ràng rất sợ hãi không phải sao? Ôm lấy cô thì cô vẫn còn phát run, làm sao có thể cười mà tha thứ cho đứa bé kia? Không phải nói cô cần phải cùng anh mắng người, nhưng ít nhất cô cũng phải có

những cảm xúc của người bình thường nên có chứ a, huống chi cô không phải thực sự là người yếu đuối, cô cũng có lúc bùng nổ, anh không muốn cô lúc nào cũng chịu đựng, ngơ ngác mà cười....

Cũng bởi vì cô là con gái nuôi, từng bị thân nhân của mình vứt bỏ, cô sợ hãi lại bị bỏ rơi, mới có thể khiến cô dường thành loại cá tính đặc biệt tốt này sao? Sợ bị chán ghét, một mặt lựa theo ý người khác, chỉ cần đối với cô tốt, cô ấy sẽ giống như đứa ngốc mà hồi báo họ gấp đôi, cho nên mẹ vợ mới có thể hi vọng có một người chồng bảo vệ cô đi, nhưng nếu không có anh bên cạnh cô, cô lại một mình nên làm cái gì bây giờ? Cô không có khả năng chịu tiếp như vậy.

Anh không vừa lòng với cô, không muốn cô như con cừu non ngoan ngoãn thật tốt nghe lời anh, không muốn vì bảo vệ cô, mà bẻ gãy cánh của cô, đem cô thành chim hoàng yến nhốt trong lồng sắt để nuôi, anh hi vọng cô học được cách là bản thân mình, có thể lột xác mà đẹp hơn.....

Nhìn thấy cô lại mang tới điểm tâm lót dạ, trong lòng anh quyết định chủ ý rồi, hỏi: “Tâm Đồng, em muốn đi làm không?”

Sau khi Lục Tâm Đồng suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định đi làm.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô liền đối mặt với nỗi đau mất đi cha mẹ. Ngay sau đó lại trong vòng một tháng mà kết hôn, cũng chưa kịp thích ứng với cuộc sống tân hôn, nào có lòng dạ muốn làm chuyện khác, hôm nay cô có cơ hội được mở mang, cô đương nhiên là vui vẻ rồi, hy vọng cùng những người đồng nghiệp xấp xỉ tuổi cô cùng đi ca hát!

Chẳng qua là cô không nghĩ tới, chồng cô yêu cầu cách ăn mặc của cô, hại cô không được tự nhiên.

Giang Thánh Tu đem xe chạy đến trước công ty, nhìn thấy cô chậm chạp không ra khỏi xe, thúc giục: “Xuống xe.”

“Nhưng mà em thật kỳ quái...”

“Chỗ nào kỳ lạ đâu?” Giang Thánh Tu nhìn đồ trang sức trên người cô, ngũ quan thanh tú nhờ trang điểm mà trở nên xinh đẹp, mái tóc dài cũng được cắt qua, mái tóc cắt theo tầng lớp càng hiện ra nét thanh tú của gương mặt cô.

“Em rất ít khi trang điểm...” Ăn mặc xinh đẹp như vậy, cô thật ngại quá.

“Trang điểm là một hình thức lễ phép”. Nhưng mà vợ anh thiên sinh lệ chất, không trang điểm cũng xinh đẹp động lòng người. “Không có đeo nhẫn cưới sao?” Anh dặn dò nói.

“Đeo.” Cô rất ngạc nhiên anh hỏi vấn đề này, nhẫn cưới đáng lẽ mỗi ngày đều mang mà.

“Tốt lắm”. Thân phận đã kết hôn của cô cũng có thể đuổi đi một đồng ruồi nhặng.

Lục Tâm Đồng không biết rõ lời nói của anh “Tốt lắm” là có ý gì, nhưng mà tâm tình anh dường như rất tốt, chẳng qua là còn nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, em sẽ thật nghiêm túc làm việc.”

Giang Thánh Tu thấy tinh thần cô phấn khởi, nghĩ rằng muốn cô đi làm hẳn là quyết định chính xác. Anh giúp cô sắp xếp làm công việc trợ lý ban ngày, cũng chính là cái gọi là điều động nội bộ, cũng là lần đầu tiên anh phá lệ xin chủ quản ngành liên quan giúp anh giữ lại vị trí này.

Sau khi cô đến công ty đi làm, cô sẽ nhận biết được nhiều dạng người, đối với những quan hệ thì rất có hỗ trợ, cô cũng sẽ gặp phải khó khăn, có thể tôi luyện tính cách quá mức nhu thuận của cô. Cô bây giờ tựa như khối ngọc thô chưa mài dũa, anh muốn mài dũa cô.

Anh nghĩ dạy dỗ cô, đem vợ của anh dạy dỗ thành một người phụ nữ dũng cảm kiên cường đối mặt với chính mình, lột xác biến thành một con bướm xinh đẹp.

Vì thế, bước đầu tiên là anh muốn cô đi làm, bước thứ hai anh muốn cô sống thoải mái hơn, cũng có chút cá tính, học được cự tuyệt yêu cầu không hợp lý, bước thứ ba anh muốn cho cô xem thế giới càng rộng lớn, mệnh mệnh, mở rộng ra sự phong phú nhiều về của cuộc sống này.... Anh có thay đổi sao? Nhưng anh lại có cảm giác sẽ nuôi dưỡng thành công bà xã nha!

“Hiểu rồi, muốn lên báo trình diện chưa?”

“Biết rồi, anh ngày hôm qua đã nói qua rồi.”

“Không thành vấn đề?”

“Không thành vấn đề” Cô nhưng mà rất chờ mong đi!

“Ồ tại công ty coi như là không biết nhau đi.”

“A?”

“Công việc của em là anh giúp em quyết định nội bộ, tuy rằng không ai biết chúng ta là vợ chồng, nhưng cũng có ít người biết chúng ta có chút quan hệ, tránh hiềm nghi một chút có vẻ tốt hơn, mới không khiến cho người ngoài liên tưởng không cần thiết.” Anh làm việc từ trước đến nay luôn bề bộn, ngay cả hôn lễ cũng chỉ mời vài người cao cấp trong công ty tới tham gia, nếu như bọn họ công khai quan hệ vợ chồng, anh sợ sẽ khiến cho các đồng nghiệp

chăm chăm mà chọc cô, tạo thành phiền toái không cần thiết cho cô.

Nhưng anh lại mâu thuẫn, mang cô đến công ty của anh đi làm, chỉ vì anh không yên lòng cho cô, hy vọng có thể ở gần cô một chút mà trông chừng cô.....

“Cũng đúng, bộ dạng anh lớn lên anh tuấn như vậy, ở trong công ty chắc chắn có người thầm mến anh, nếu như để các cô ấy biết em là vợ của anh, em chắc chắn sẽ bị mang đến toilet để cảnh cáo, cô cảm thấy rất có nguyên tắc mà mãnh liệt gặt đầu.

Ngược lại là Giang Thánh Tu kinh ngạc, cô là xem quá nhiều phim truyền hình sao? Dường như muốn cùng anh phân rõ quan hệ, mới có bảo đảm thân thể cô an toàn, anh rất không vui.

“Em xuống xe đây, anh quá mười phút mới có thể lái xe vào công ty nha.” TV đều là như

vậy, bằng không bị trông thấy sẽ bị hiểu lầm.

Giang Thánh Tu nhìn thấy cô xuống xe, nhìn thấy bóng dáng cô xinh đẹp như vậy, nhất

thời đam mê, cho dù ảnh hưởng đến mức có dư âm bập bênh ở trong ngực, đợi đúng 10 phút mới mở lại xe.

Trong lúc đó, Lục Tâm Đồng bị người chuyên trách dẫn tới văn phòng báo trình diện. Cô thực rất khẩn trương nhưng tâm tình trong lòng rất vui sướng. Đây là công việc đầu tiên trong đời cô, cô hy vọng có thể cùng các đồng nghiệp sống chung với nhau thật tốt.

“Xin chào ngài, tôi tên là Lục Tâm Đồng, xin được chỉ dạy nhiều hơn”.

Sau khi Lưu chủ nhiệm giới thiệu xong thân phận của cô, tươi cười bằng lòng chỉ tay nói:

“Tâm Đồng, đây là chỗ ngồi của cô, nước trà trong phòng đó, phiền cô trước giúp ta pha một bình trà đi.”

“Vâng.” Lục Tâm Đồng là người mới, rất có điểm điều này tự biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Trưởng phòng, cô ấy chính là cô gái có quyết định điều động nội bộ kia sao?” Có một nữ đồng sự tóc ngắn khoảng chừng ba mươi tuổi khinh thường nói.

Trưởng phòng Lưu cười cười không nói gì, là cấp trên quyết định, cô nào dám có ý kiến, loại sự tình này ở trong công ty có thấy cũng không thể nói được.

Cố tình bạn nữ đồng nghiệp tóc ngắn không quen nhìn loại tình huống này, ý đồ đập phá. “Thực hâm mộ a, hiện tại có thể dễ dàng kiếm việc như vậy, có thể không thông qua phỏng vấn mà có việc làm thật tốt! Ta có một người bạn rất có năng lực vẫn muốn vào công ty, phỏng vấn nhiều lần rồi, nhưng chính là vào không được, ai đó lại có thể nhờ quen biết bên trong mà tiến vào, thật đúng là có mạng tốt a!”

Lời này vừa nói ra, vài người đồng nghiệp làm cùng cô đều ngẩng đầu, không nói gì mà trợn mắt nhìn Lục Tâm Đồng.

Lục Tâm Đồng dựng thẳng lông tơ, đột nhiên cảm thấy chính mình thành cái bia đầy mũi

tên.

Ngẩng lại là, Giang Thánh Tu giúp cô sắp xếp công việc sẵn, trong mắt người khác đương nhiên có mùi vị không phải rồi, chẳng qua là cô không nghĩ tới, lần đầu tiên đi làm liền không suôn sẻ như vậy, cùng cô tưởng tượng hoàn toàn bất đồng.

“Ta sẽ cố gắng học tập, có công việc nào ta đều có thể giúp làm” Trước tiên cô chỉ có thể tỏ thái độ thật tốt, cùng mọi người gìn giữ cảm xúc tốt đẹp lẫn nhau.

Dẫn đầu là đồng nghiệp nữ tóc ngắn đã chỉ trích kia đem tất cả số liệu trên bàn đưa cho cô. “Những tài liệu này phiền toái cô sắp xếp lại”. Cô cười quá mức ngọt ngào dối trá, rất rõ ràng là muốn chinh Lục Tâm Đồng.

Những người khác nghe được cô nói như vậy, cũng nghe mà làm theo.

“Vậy những cái này cũng thuận tiện làm luôn đi!”

“Của ta cũng làm phiền cô.”

“Tâm Đồng, cô không cần giúp đám người này làm nhiều việc như vậy.” Trưởng phòng

Lưu mắt lạnh lùng đứng ngoài quan sát, cho dù muốn ngăn chặn, nhưng bản thân cô không có chủ kiến cũng vô dụng.

Lục Tâm Đồng cười cười nói: “Không sao, tôi cái gì cũng đều chưa hiểu, muốn học hỏi cũng hơn nhiều”.

“Giả nhân giả nghĩa”.

Nụ cười của cô cứng đờ, cảm giác được bốn phía địch ý như bài sơn đảo hải vọt tới. Không được, cô muốn cải thiện cục diện này, cô muốn cùng mọi người ở chung với nhau thật tốt, cô lấy dũng khí rất lớn nói: “Buổi trưa có thể cùng nhau ăn cơm không?”

“Cô cho rằng đi làm là tới giao du bạn bè sao?” Trong đó có người liếc con mắt xem thường cô.

“Này, các cô đừng có quá đáng!” Lưu chủ nhiệm nhắc nhở các cô đừng đùa quá đáng, người ta nhưng mà thực sự có chỗ dựa.

Tâm Lục Tâm Đồng rung mình, cảm giác bị xa lánh thật tệ.

Liên tục mấy ngày, Lục Tâm Đồng nghiễm nhiên trở thành nàng hầu văn phòng, có việc vặt gì đều làm, một người mà bị ba người dùng, còn có thể bị những người làm trước gây khó dễ, khiến cho không khí rất bế tắc.

Trưởng phòng tuy rằng sẽ giúp cô nói, nhưng chuyện của mình đều vội vàng không xong rồi, sao lại có thể quá quan tâm cô, bình thường đều là cô một mình chịu đựng, muốn oán trách lại sợ bị chán ghét, không mở miệng được. (Anh Tu đâu rồi, vợ anh bị ăn hiếp kìa).

Vào thời gian ăn tối, cô rốt cuộc nhìn không được nói với Giang Thánh Tu chuyện này.

“Vậy không cần để ý tới công việc các cô ấy đưa cho, đem trách nhiệm của em làm tốt thì được rồi.” Giang Thánh Tu thản nhiên nói, người mới luôn bị người cũ ăn hiếp, chẳng qua là anh không ngờ tình huống của cô nghiễm nhiên như vậy, giúp cô quyết định bên trong tựa hồ là quyết định sai lầm, nhưng thực sự đã xảy ra, anh cũng không cho phép cô trốn tránh.

“Em không có khả năng không để ý đến các cô ấy, từ chối lại bị các cô ấy nói mình kiêu căng....”

“Vậy cứ thẳng thắn mà nói với các cô ấy là em không thích bị đối xử như vậy, giải quyết thật tốt chuyện này.” Có vấn đề sẽ mau chóng giải quyết, không cần kéo dài dây dưa, đây là nguyên tắc của anh.

Giải quyết? Cô ngay cả buổi trưa mời các cô ấy cùng nhau ăn cơm đều bị giáo huấn một trận, giải quyết như thế nào? Lục Tâm Đồng rất uể oải, đây không phải là đáp án cô muốn.

“Đi làm cũng không phải là muốn đi kết giao bằng hữu.” Không cần cố kỵ tình cảm.

Sắc mặt Lục Tâm Đồng khê dỗi, anh như thế nào cùng các cô ấy nói lời giống nhau như vậy? Cô chỉ là muốn được anh dỗ dành chút thôi, chỉ cần có anh an ủi, cô còn có dũng khí đối mặt, anh vì sao lại nhắc tới lời nói làm tổn thương cô? Giang Thánh Tu tự hiểu lời nói qua quá nặng, hận không thể lập tức cùng cô xin lỗi, đem cô kéo vào trong lòng an ủi, nhưng, sau khi an ủi cô làm sao đây? Buồn phiền của cô giống như không có cách nào giải quyết? An bài cô đến công ty anh đi làm, chính là hy vọng cô có thể một mình giải quyết công việc, nếu như anh lúc đó cũng bao dung sự yếu đuối của cô, tâm sức của anh liền uổng phí. Cho nên anh không thể giúp cô, phải khiến cho cô dựa vào năng lực của bản thân để hóa giải chuyện này.

Anh chỉ có thể làm người thôi thúc cô.

“Vậy em muốn làm như thế nào? Không dám tức giận với các cô ấy, cũng không có cách giải quyết vấn đề, em muốn tiếp tục bị các cô ấy ức hiếp nữa sao? Hay là em muốn công khai quan hệ của chúng ta, làm cho các cô ấy không dám đắc tội em?”

Sắc mặt Lục Tâm Đồng càng khó xem, nói không ra lời, cô chưa từng nghĩ tới muốn các

cô ấy phải sợ cô.

“Anh đây cũng không có cách nào khác nữa đâu.” Giang Thánh Tu ra vẻ lạnh nhạt ăn cơm của anh, cho dù đối diện với chuyện của cô không đành lòng đến cỡ nào, đều được kiềm nén xuống dưới. Nếu như anh không thêm chú ý đến có thể kích thích bản năng kiên trì của cô, anh nguyện ý bị cô chán ghét.

Không có cách khác? Lục Tâm Đồng tâm phát lạnh, anh thật sự không vì tình cảm vợ chồng mà muốn để ý cô, “Em chỉ muốn cùng các cô ấy ở chung với nhau thật tốt là sai lầm sao? Vì sao anh không thể hiểu một chút tâm tình của em?”

Giang Thánh Tu hạ đầu xuống, lạnh nhạt mà nhìn chăm chăm cô một lúc, giọng điệu khô khan nói: “Em đã đi làm trên sự thống khổ như vậy, vậy thì từ chức đi, như vậy không có gì phiền não nữa rồi.” Nói xong, anh rời khỏi bữa tối, lướt qua cô bước ra phòng ăn.

Lục Tâm Đồng tức giận mà trừng lớn con mắt, thực sự khó có thể tin a, anh là chồng cô, lại không ủng hộ cô, nhưng lại muốn cô từ chức, thực sự là tức

chết cô rồi, anh căn bản không quan tâm cô! Cô thấy anh không có ăn hết cơm, đã không đói bụng, cô muốn đem đồ ăn sạch hết. Còn có cô nhất định phải đem anh đuổi ra khỏi phòng, nhất định phải....

A, cô làm sao đối với anh làm ra loại sự tình này nha, chỉ là muốn nghỉ mà thôi.

Lục Tâm Đồng tức giận, ban đêm đi ngủ thấy anh không để ý tới cô, đưa lưng về phía cô mà ngủ, cảm thấy rất cô đơn, không đúng a, cô không phải đang tức giận sao? Đúng, cô đang giận anh, cô muốn anh biết, cô cũng sẽ tức giận, không có dễ bị khi dễ như vậy đâu, anh chờ coi! Bữa tối của anh đều bị cô ăn hết rồi, nửa đêm khuya khoắt trông anh có thể đói bụng hay không, cái tên vô tâm không tim không phổi như anh, không đáng cô quan tâm.

Nhưng hai, ba giờ sau, Lục Tâm Đồng phát hiện mình vẫn thấp thỏm cho anh, sợ bữa tối anh chưa ăn no, nửa đêm sẽ đói tỉnh dậy. Cô khinh bỉ chính mình, thâm mắng mình thật sự vô dụng, nhưng ngẫm lại bởi vì lo anh nhịn đói mà ngủ không được, đói mất nhiều quảng thâm cũng không phải cô sao? Cô cần gì phải có chí khí như vậy? Thôi, cãi nhau thì cãi nhau, cô vẫn phải chăm sóc tốt dạ dày của anh.

Lục Tâm Đồng xuống giường, đến phòng bếp dùng cơm còn lại làm ít cơm nắm, để lên khay nhỏ, dùng màng che giữ tươi đặt lên, bung vào phòng, đặt ở trên bàn thấp bên cạnh giường, muốn nói nếu anh đói bụng nửa đêm có cái gì đó để ăn.

Giang Thánh Tu nghe thấy cô mở cửa rồi đóng cửa, đi tới đi lui, căn bản ngủ không được, nghe thấy mùi hương rong biển cùng ruốc, chỉ biết cô làm món anh thích ăn. Nhất định là thấy anh buổi tối chưa ăn bao nhiêu, đặc biệt vì anh mà làm.

Giang Thánh Tu mở mắt ra, bắt đầu ngồi dậy, quả nhiên thấy trên cái bàn thấp đặt một nắm cơm nắm, mà cô, ngủ được không quá tự tại, lông mi nháy một cái giống như đang giả bộ ngủ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kỳ lạ, bọn họ không phải đang cãi nhau sao? Như thế nào cô nguyện ý giúp anh bóp cơm nắm? Thật là không có chí khí!

Nhưng mà, cô nhớ anh chưa ăn bao nhiêu, sợ anh chịu đói, thật sự rất thân mật.

Cũng vì vậy, khiến hóa thân thành ác ma khi dễ cô của anh, tâm đau đớn co rút càng lợi hại.

Anh thật sự nhớ tới ngày xưa cũng như thế, bà xã dễ thương ôm anh đi vào giấc ngủ, rất muốn ở bên tai cô dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ, anh sẽ vì cô giải quyết toàn bộ vấn đề, cô chỉ cần là bà xã vô ưu vô lo của anh, được anh bảo vệ là tốt rồi.

Chẳng qua là, vì để cô học được cách phản kháng những chuyện không hợp lý, cái gì anh cũng không thể làm, chỉ có thể lạnh nhạt mà chống đỡ, mặc dù trong lòng cô đau đến cỡ nào, anh cũng không thể cho đi một chút dịu dàng của anh.

Nhưng, cô sẽ hiểu được khổ tâm của anh sao?

Lục Tâm Đồng bị đồng sự xa lánh áp lực rất lớn, thật vất vả đợi cho đến thứ Bảy không cần đối mặt những người đó, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ở trong nhà không có nghĩa là cô về dễ chịu hơn, cơm nắm ngày đó Giang Thánh Tu có ăn, nhưng anh cũng không có thật tốt hướng cô xin lỗi, cho nên cô còn đang chiến tranh lạnh với anh, chỉ cần anh một ngày không áy náy, cô liền một ngày không để ý tới anh!

Cô không rõ, vì sao anh không đứng ở lập trường của cô mà suy nghĩ cho cô chứ? Là vì anh không có quan tâm đến cô như cô tưởng tượng sao? Anh lấy cô chẳng qua là ứng phó với cha mẹ anh mà thôi, cũng không phải cam tâm tình nguyện, mà cô cứ nhiên lại chờ mong bọn họ trong lúc đó có tồn tại tình yêu, cô thật là một người ngu ngốc.....

Ngay lúc Lục Tâm Đồng trốn ở trong phòng hồi hận thì Giang Thánh Tu đẩy cửa ra, hướng cô nói một câu: “Đi, đi xem phim”.

Cô bị hù thật lớn giật mình nhìn anh, anh là người mà ngày nghỉ cũng tình nguyện ở trong thư phòng lại chủ động muốn đưa cô đi xem phim? Trời đổ mưa máu rồi sao? Cô rất muốn có cốt khí cự tuyệt anh, dù sao cô còn giận anh, sao có thể anh nói cái gì cô đều ngoan ngoãn giống cún con mà nghe theo, thế mà cô lại nghe chính mình đáp:

“Được!”

Cô thật hết thuốc chữa, tìm cô như cô gái trẻ phút chốc lại nhảy nhót tung tăng vòng quanh anh, nghĩ rằng anh sẽ tìm cô đi xem phim rạp, khẳng định mình ở trong lòng anh còn có chút phân lượng đi, anh muốn cùng cô hòa thuận.

Trước khi cưới, bọn họ chưa từng hẹn hò qua, sau khi cưới mới hẹn hò cũng không muộn.....

Giang Thánh Tu thấy cô vui vẻ mà thay đổi quần áo như vậy, mang theo ví, anh chỉ có thể cười khổ, bọn họ còn đang chiến tranh lạnh, cô cũng bởi vì anh mời mà đầu hàng, thật sự không có chí khí a.

Chỉ là nếu để cho cô biết, hôm nay không phải hẹn hò mà kỳ thực là mưu kế của anh, không biết cô có thể còn cười được không a? Trời mới biết, trong lúc bọn họ mới chiến tranh lạnh, có vài ngày mà anh đã khó có thể chịu đựng, nhưng, đã thấy cô ủ rũ như vậy, không có thật tốt phần khởi, liền quyết định không thể mềm lòng theo cô hòa thuận.

Đối với tính cách dịu dàng của cô, cô chỉ biết trốn trong sự yếu đuối của bản thân, cho nên anh quyết định trước mặt cô diễn một vở kịch, diễn thành không chăm sóc cô, không để ý tới suy nghĩ của cô, anh trở thành một người chồng chỉ biết ép buộc cô chấp nhận, sẽ kích thích được cơn giận của cô, khiến cho cô nói lên chính xác tâm tình của mình.

Đương nhiên anh biết, anh là chồng mà làm việc này sẽ tổn thương tới cô, tuyệt đối so với những đồng sự xa lánh cô càng làm cho cô đau khổ thêm, nhưng anh vẫn là nên quyết tâm tàn nhẫn đi.

Bởi vì anh hiểu rõ, cô cũng không có yếu đuối như vẻ bề ngoài, cô rất dũng cảm, vì bảo vệ anh, đối phó với tên côn đồ hung ác như vậy, cho nên anh tin tưởng nếu cô gặp được một chút chuyện không nên thì cô sẽ càng hạ xuống sự dũng cảm, toát ra chân thực suy nghĩ của cô.....

“Em muốn xem phim này”. Đến rạp chiếu phim, Lục Tâm Đồng cười meo meo chọn phim hài kịch tình yêu mới nhất trên bảng, là nữ diễn viên cô thích diễn.

“Anh có nói muốn xem bộ này sao?” Ánh mắt Giang Thánh Tu tập trung nhìn chính là bộ phim nói về ma giết người biến thái nhất, ngay trước vẻ mặt giật mình của cô đi mua vé.

Sau khi xem phim xong, dạ dày Lục Tâm Đồng cuộn cuộn một hồi, không có cách nào quên đi cảnh chặt đầu còn lại phần chân tay đã bị cụt, hình ảnh máu thịt bết ghê tởm, chạy đến WC đem hết món ăn Trung Quốc ới ra.

Sau khi về nhà, cô càng thêm nghi thần nghi quỷ đến tối phải che chăn bông đi ngủ.

Anh rất quá đáng, anh dám đối với cô như vậy! Còn tưởng rằng anh muốn hướng cô cầu hòa mới dẫn cô đi xem phim, kết quả sao, anh càng làm cho cô chán ghét anh!

Máu đỏ tươi kia, rất giống như nội tạng thật, làm hại cô bữa tối cũng ăn không vô, chỉ cần vừa nhắm mắt, cô sẽ nghĩ đến tên ma biến thái giết người kia, đêm dài đằng đẵng cô làm thế nào để vượt qua? Cốc cốc, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, ngừng lại hơi thở xoay người, sau cửa phòng bị mở ra, cô không dám nhìn nhiều, chỉ sợ là tên biến thái giết người tìm đến cô.... Ô, ô cô thật là sợ!

“Tâm Đồng, em ngủ rồi sao?” Giang Thánh Tu bước vào phòng ngủ, ngồi ở trên giường, nhìn thấy cô vùi đầu vào trên gối, cũng biết hôm nay xem phim rạp dọa cô đến cỡ nào.

Anh là cố ý chọn bộ phim này, căn bản là muốn nhìn thấy cô tức giận đối với anh nói, cô không thích xem phim ma giết người, nhưng, cô còn dễ dàng tha thứ để cùng anh xem xong, sau khi trở về lại yên lặng trốn đi, làm cho anh có cảm giác thất bại, cho nên anh càng phải làm thêm chút chuyện khiến cho cô chán ghét để kích thích cô.

Lục Tâm Đồng giả bộ ngủ, nghĩ rằng bên trong anh đau lòng làm việc ác, đặc biệt tới nói xin lỗi sao? Hừ, anh thật xấu, cô mới không tha thứ cho anh!

“Tâm Đồng, chúng ta hôm nay làm thôi.....” Anh nghiêng thân mình, thổi tới nhiệt khí trên tóc của cô, Không có người phụ nữ nào chịu đựng được khi bị đàn ông không tôn trọng xâm phạm, cô khẳng định cũng thế.

“Làm cái gì?” Lục Tâm Đồng bởi vì câu chữ mập mờ này mà thất kinh nhảy lên.

“Thì ra là em ở đây giả bộ ngủ”. Giang Thánh Tu nhíu mày.

“Em là bị anh àm ỉ....” Cô rất muốn lớn tiếng nói, âm thanh lại yếu đuối giống như con

cừu nhỏ.

“Hôm nay bị dọa sợ đi, thật là một tiểu gia hỏa đáng thương.” Anh dùng tay khê vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Anh...anh muốn làm cái gì....?” “Tiểu gia hỏa” ba chữ này làm cho trái tim cô bỗng đập lỡ một nhịp, anh, anh làm sao có thể trở nên không nghiêm túc như vậy? Là bị cái gì ám ảnh rồi, sao mà lạ thế? Cô đập tay anh, không muốn cho anh chạm vào.

“Anh không phải nói rồi sao, hôm nay làm thôi, chính là ân ái a....” Không cần lớn tiếng nói không với anh!

“Em không muốn....” Lục Tâm Đồng sắc mặt xanh lét rồi lần lượt thay đổi sang hồng, anh cũng không phải muốn nói xin lỗi với cô, là bởi vì nghĩ “muốn” nên mới tìm đến cô.

Tiếng quá nhỏ rồi, Giang Thánh Tu làm như không nghe thấy. “Nhiều lần thất bại như vậy, anh nghĩ lần này chúng ta có thể thành công thẳng tới đích đi...”

Chạy thẳng tới đích!

“Em....em hôm nay không tiện....” Lục Tâm Đồng còn không có chuẩn bị tâm lý tốt, hơn nữa người nào đó còn trở nên kỳ quái như vậy, cô làm sao có biện pháp.....

Giây tiếp theo, môi cô bị phong bế, bị áp đảo ở trên giường.

Cô kinh hãi mà mở to mắt, bị anh thô lỗ hôn, thậm chí bị anh cắn đau đớn, anh còn cời hết quần áo nửa người trên của cô, dùng sức vuốt ve bộ ngực cô. (*Hít*..... *hít*.....)

“Không cần.....Sẽ đau đớn.....” Hai mắt cô rung rung đầm lệ, ở trên giường anh chưa bao giờ không dịu dàng như vậy, vì sao, vì sao.....

“A” Cô hét lên thành tiếng, tay anh hướng giữa hai chân cô đánh tới, lột sạch vật che đập cuối cùng trên người cô, suồng sã bốn phía trêu chọc cô, cuồng dã đến khiến cô không chịu nổi, bụng ngưng tụ một cỗ lửa nóng không ngừng tăng lên, nhưng cô không muốn, vì cô một chút cũng không có được sự thương tiếc của anh.....

Cô rút cuộc không chịu nổi nữa liền lớn tiếng khóc, nước mắt tuôn ra như hồng thủy, cô giống một đứa bé lớn tiếng khóc, cô dùng tiếng khóc kháng nghị uất ức ở trên công việc cùng với uất ức khi bị anh khi dễ.

“Tâm Đồng.... ..” Cô khóc đến lợi hại như vậy, Giang Thánh Tu có điểm bị hù dọa.

Lục Tâm Đồng dùng sức đẩy anh ra, bắt được chân bông che kín lại thân thể.

Cô chịu đủ rồi, thật là chịu anh đủ rồi! “Giang Thánh Tu anh là người háo sắc, em đã nói là không cần mà anh cứ mạnh hơn, anh..... anh chỉ biết khi dễ em..... Biết rõ em rất buồn phiền, còn cố ý tới chọc em, đem em đi xem phim biến thái giết người, anh thật là biến thái! Em ghét anh!”

“Còn gì nữa không?” Giang Thánh Tu thấy cô vừa khóc lóc vừa cuồng loạn mắng anh, hồi hồn lại. Anh không có thẹn quá hóa giận, ngược lại còn nâng lên nụ cười, đang mong đợi cô nói ra nhiều bất mãn.

Nói đi, tận tình đem bất mãn đối với anh mà nói ra khỏi miệng đi!

Lục Tâm Đồng nhìn anh chăm chăm, khó có thể tin anh lại dám hỏi cô còn gì nói không?

“Anh quá tự cao! Số anh tốt, từ nhỏ ở trong một gia đình bình thường lớn lên, nên anh căn bản không hiểu tâm tình của một người con gái nuôi! Loại tình cảm không có quan hệ máu mủ thân tình đó, nếu như không có dụng tâm vào nó, sẽ rất nhanh sụp đổ! Bạn bè cũng thế, hàng xóm cũng vậy, đều là tình cảm em rất coi trọng, em không muốn mất đi, em không muốn cô đơn một mình nữa!”

Nói xong, cô lại lớn tiếng khóc to, đây là lần đầu tiên cô nói ra sợ hãi của mình, quán anh khi gió có nghe được hay không, có thể hay không hướng cô nói lời vô tình, cô đều muốn phát tiết ra ngoài, Lục Tâm Đồng cô cũng không phải dễ bị khi dễ!

Giang Thánh Tu lại theo thói quen sờ sờ đầu cô, Lục Tâm Đồng giận anh lại xem cô như cún con, nghĩ đẩy tay của anh, lại nhìn thấy ánh mắt trìu mến của anh thì kinh ngạc một hồi.

“Em nói rất tốt.”

“Rất tốt?” Cô có chút không kịp hiểu, có ý tứ gì? Anh không cảm thấy cô đang nổi giận sao? “Ghét xem phim giết người cứ nói thẳng, không thích anh chạm vào em cũng nói thẳng, em không nói ra, làm sao anh biết ý nghĩ của em?” Giang Thánh Tu mỉm cười nói, từ trong lòng vì cô thẳng thắn mà cảm thấy vui mừng.

Phần nộ của cô, cô gào thét, cô nói cô ghét anh, làm cho anh giống như ăn được trái cây tươi ngon nhất do chính mình trồng, không uống phí anh dạy dỗ cô, khổ tâm để cho cô kiên cường hơn.

Lục Tâm Đồng ngẩn người, đối diện với ánh mắt dịu dàng của anh, rốt cuộc lĩnh ngộ được dụng ý của anh, thì ra anh là đang diễn kịch, cố ý diễn một hồi làm cho cô chán ghét anh đùa giỡn, để cho cô đem những cảm xúc kiềm nén nói hết ra.

“Anh thật là hư, sao anh có thể dùng phương pháp này để dò xét em, em...em sẽ tưởng là thật...” Hại cô thương tâm như vậy, cho là anh đối với cô hoàn toàn không có cảm tình. Cô dùng sức đánh anh, dù sao mắng cũng mắng rồi, đánh người tính là cái gì.

“Quá tuyệt vời, ngày mai em hãy dùng khí thế này đem những lời trong lòng nói ra hết đi!” Giang Thánh Tu khuyến khích cô nói, nếu cô bây giờ cũng dám thành thực ở trước mặt anh tỏ ra chính cô rồi, còn có cái gì làm không được? “Nếu như các cô ấy về sau cũng không để ý ta thì sao?” Cô rất sợ cô đơn.

“Các cô ấy hiện tại cũng không để ý em rồi, cùng về sau không để ý em có gì khác biệt? Ít nhất trong lòng em có thể vui vẻ hơn giờ.” Anh hi vọng cô hạnh phúc.

Lục Tâm Đồng nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, nói ra trong lòng vui vẻ, cô vì sao còn muốn nhằn nại chứ? Cô muốn là chính cô!

Có được dũng khí, cô tràn đầy cảm kích mà nhào vào lòng ngực của anh, thật sự cô rất cảm ơn anh, sau khi mất đi người thân, anh là người đầu tiên đối với cô tốt như vậy, bao dung mềm yếu của cô, mạo hiểm nguy cơ bị cô chán ghét, để dạy cô làm thế nào là chính cô.

Chồng của cô, là người đàn ông quan trọng nhất của cô..... Đời này cô đã được định cùng anh, cho anh tất cả rồi.

Lục Tâm Đồng cảm động mà ôm anh, đã quên mất cô đang trần truồng, cùng Giang Thánh Tu tiếp xúc thân mật, đúng là muốn mạng của anh mà! (Ha ha, chết anh Tu)

“Tâm Đồng, có thể tiếp tục chuyện vừa rồi sao?”

Ngày hôm sau, khí sắc Tâm Đồng đi làm vô cùng tốt, một chút cũng không có bị “ép khô” đến mệt mỏi.

Bởi vì tối hôm qua chuyện gì cũng không có xảy ra.

Cô thật thật rất xin lỗi Giang Thánh Tu a, cô vốn là nghĩ nhịn đau đến cuối cùng, nhưng bởi vì cô khát quá lớn, mệt mỏi, khiến cho anh trước tiên để cô đi ngủ.... (Haha, anh lại tắm... nước lạnh.... Trời này mà anh lại tắm nước lạnh thì.... rét phải biết =)))

Đi tới trước phòng làm việc, Lục Tâm Đồng nắm chặt hai tay, hít hơi thật sâu, mới bước vào cửa.

“Chào mọi người buổi sáng.” Cố gắng lên, dùng dũng cảm tối hôm qua có để nói ra lời trong lòng đi!

Trưởng phòng Lưu đang nói chuyện điện thoại, những người khác vừa nhìn thấy cô tới, đều không có lòng tốt đem công việc trên tay giao cho cô, ra lệnh cho cô.

“Này, giúp ta đi mua cà phê, ta muốn loại không đường.”

“Ta muốn một ly trà sữa lạnh”.

“Thuận tiện mua cho ta một ổ bánh mì trứng....”

“Ta muốn một ly sữa đậu nành với bánh bao hấp....”

Lúc trước, Lục Tâm Đồng cũng sẽ thuận theo làm chân sai vặt cho các cô, nhưng đó là sai lầm, cô muốn hôm nay sửa chữa lại. “Thật xin lỗi, đây không phải là công việc của ta đi!” Cô mỉm cười cự tuyệt.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, như thế nào cô gái nhỏ lúc trước vui vẻ làm, lại dám nói không muốn? “Ngại quá, ta muốn đi làm công việc của ta rồi”. Lục Tâm Đồng vòng qua các cô ấy, nghĩ tới công việc hôm nay cô nên làm, bảng báo cáo của cô còn chưa có đánh xong.

Trong đó, một người đồng nghiệp dẫn đầu tìm cô hỏi, sao có thể buông tha cô dễ dàng như vậy. “Nói đùa à, chúng tôi là tiền bối của cô, muốn cô làm cái gì thì cô phải làm, đi mua cà phê cho ta.”

Trưởng phòng Lưu lắc đầu, phiền chết, vì sao cô lại luôn phụ trách giải quyết tranh chấp hả, chẳng qua nói thật cô rất ghét người không có chủ kiến. “Này, các cô--” mới bắt đầu nói đã bị người khác cắt đứt.

“Quen biết bên trong như vậy khiến cho các chị ghen tị sao?” Lục Tâm Đồng nói những lời này khiến mọi người hít hơi.

Nhìn các cô ấy sợ ngây người, Lục Tâm Đồng không đếm xỉa đến, cô cũng không phải là người đầu gối, bị khi dễ không thể nào không có cảm giác. Cô nổi giận, cô vỗ mặt bàn, khí thế vạn quân nói: “Ta biết công việc hiện tại rất khó tìm, cho nên ta cũng vậy, rất quý trọng công tác của ta, cho dù chỉ là người trợ lý nhỏ, ta cũng vậy rất hết mình, rất nghiêm túc, không có chút nào thua các chị! Chính các chị bình tĩnh mà xem xét, ngoại trừ việc ta là người có quen biết trước, ta và các chị có ân oán gì không?” Ta tại sao lại muốn bị các chị ra lệnh như vậy? Các chị hơn ta ở điểm nào, vào trước thì ngon sao? Chỉ biết đem công việc của bản thân giao cho người khác, không đáng tôn kính chút nào! Ta chịu đủ các chị rồi, từ nay về sau ta chỉ làm việc của ta, ta sẽ không vì cầu toàn mà uất ức nữa!”

Cô dùng một hơi nói xong, ai cũng hóa đá, chỉ còn dư lại những đôi mắt hoảng sợ tròn to, như là nhìn thấy sự kiện khủng bố gì, ngay cả người muốn khuyên giải là trưởng phòng Lưu cũng ngây người.

Chuyện gì xảy ra? Con cừu nhỏ biến thành sói rồi à? “Ta đi vệ sinh lập tức trở lại.” Lục Tâm Đồng chạy ra phòng làm việc, ở trong lòng vui mừng hô to: YA! Cô cuối cùng cũng nói ra.

Cô bước vào nhà vệ sinh, liên tục nhấn tin không ngừng, cô thật vui mừng, cô đã làm được, cô lập tức muốn cùng Giang Thánh Tu nói việc này!

Em làm được! Em mừng các cô ấy một trận, tất cả họ đều bị hù không dám động đây! Mùi vị đó thật sáng khoái! Em rất vui vẻ!

Giang Thánh Tu nhận được tin nhắn của Lục Tâm Đồng gửi tới, hài lòng mỉm cười, vừa ăn bữa sáng vừa xem nội dung tin nhắn của cô.

Bướm bướm của anh rất cuộc phá kén rồi.

Quá trình dạy dỗ vợ yêu của anh rất cuộc có tiến triển tốt đẹp, chỉ vì sợ cô đau đớn, đến nay tiệc cưới của anh là chưa hoàn thành “Đêm động phòng hoa chúc” thôi....

“Giám đốc, có chuyện gì mà anh cao hứng vậy?” Diệp Cần đã làm thư kí của anh lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy anh lộ ra tươi cười, nhìn không được hỏi.

“Bướm bướm bay lên rồi.” Lời nói của anh làm người khác không hiểu được ý nghĩa.

“Bướm bướm?” Diệp Cần nhìn chung quanh, nơi nào có bướm bướm a.

Giám đốc gần đây thật là lạ, anh vốn là không ăn sáng, chỉ yêu cầu cô pha cà phê cho anh lấy lại tinh thần, nhưng từ sau khi anh kết hôn, anh có lúc sẽ mang theo bữa sáng đến công ty ăn.

Sắc mặt cô nặng nề nhìn về phía nhẵn cười đeo trên ngón áp út của anh, trong lòng đầy ghen tị.

Cô cho là chỉ cần chịu được nỗi khổ cùng Giang Thánh Tu, sớm muộn có một ngày anh sẽ phát hiện ra cô dịu dàng chờ đợi, ngờ đâu anh không hề nói một lời trước mà kết hôn, làm cho tim cô rỉ máu đến bây giờ.

Anh lúc nào thì có đối tượng qua lại? Là thiên kim tiểu thư nhà ai? Đám cưới của anh làm rất nghiêm chỉnh, chỉ mời những người cấp cao trong công ty tham dự đám cưới, cho nên phần nửa nhân viên trong công ty không biết đối tượng kết hôn của anh là ai.

Căn cứ vào điều tra của cô, Giang Thánh Tu từng bị chủ biên tạp chí Ami Đàm Vũ Vi bỏ rơi, cũng bởi vì lần tình cảm đó, sau khiến anh không gần con gái, không có qua nửa bóng dáng bạn gái, điều này làm cho cô càng thêm tò mò, người con gái mà khiến anh cam tâm đeo nhẫn cưới là người nào, là dùng cách gì có được anh.....

Cô cần phải tra ra cô gái kia là ai, xem thử bản thân rốt cuộc có điểm nào thua kém cô gái kia!

Lục Tâm Đồng căn bản nghỉ sau khi cô ngay trước mặt đồng nghiệp nổi giận, cô nhất định sẽ càng bị châm chọc hơn, không nghĩ tới sau khi cô trở về phòng làm việc, các cô ấy cái gì cũng không biểu thị, thái độ đối với cô cũng hòa hoãn hơn chút, thoát nhìn giống như là có kiểm điểm qua.

Càng ngoài ý muốn hơn là, bởi vì sự thể hiện của cô, trưởng phòng Lưu đối với cô thực rất thích, cho nên kể từ hôm đó, cô liền mặc danh kỳ diệu trở thành cấp dưới tốt của trưởng phòng Lưu, mọi việc có trưởng phòng Lưu bảo bọc.

Sau lại ngoài ý muốn mà biết họ rất giống nhau, đều là con gái nuôi, tình cảm liên tiếp triển thành tình chị em, rất nhiều lần cùng đồng nghiệp va chạm, cô đều sẽ tìm trưởng phòng Lưu xin dạy bảo, họ còn cùng nhau ăn cơm mấy lần, thử hẹn những đồng nghiệp khác, quan hệ với đồng nghiệp phát triển rất tốt.

Chỉ có một chuyện cô không dám nói, chính là chồng của cô là người đàn ông được phái nữ ái mộ nhất công ty – Giang Thánh Tu.

Sau khi tới công ty đi làm, cô từ trong miệng đồng nghiệp mà biết Giang Thánh Tu được đồng nghiệp nữ hoan nghênh tới cỡ nào, một ngày nhận được rất nhiều thư tình, hơn nữa còn nghe nói từ sau khi anh chết tâm, tâm tình oán hận phụ nữ rất nhiều, người đối với anh bám sát càng thêm nguyên rủa,..... Thân phận của cô nếu ra ánh sáng, cô nghĩ, cô nhất định, khẳng định, xác định sẽ bị kéo vào toilet đánh.

May mắn là anh kiên trì không lộ ra quan hệ, nếu không mạng nhỏ của cô liền xong rồi.

Lục Tâm Đồng vui mừng, đột nhiên thấy Giang Thánh Tu đứng ở phía trước cách đây không xa, đây là lần đầu tiên cô ở công ty gặp anh, nhưng anh không thấy cô, đang cùng một nhân viên nữ nói chuyện, hình ảnh hai người đứng chung một chỗ cực kỳ dễ coi, nhất thời trong lòng cô có chút buồn buồn, có loại vị chua không nói được.

“Trưởng phòng, vị nữ nhân viên bên cạnh giám đốc Giang là ai?” Cô giống như uống phải một vò dấm, chut xót hời.

“Đó là thư ký đặc lực của giám đốc Giang, Diệp Càn. Thư ký Diệp bàn về xinh đẹp, bàn về gia thế, bàn về trình độ học vấn đều là nhất đẳng, là nhân viên nữ hoàn mỹ được rất

nhiều nhân viên nam mơ ước đấy.” Tiếp đó, trưởng phòng Lưu nhỏ giọng kể tai cô nói nhỏ: “Nghe nói giám đốc Giang trước khi kết hôn có cùng thư ký Diệp lui tới.”

“Lui tới?” Lục Tâm Đồng giật mình nói, có loại cảm giác bị ai đó hung hăng đánh một quyền.

Trưởng phòng Lưu làm tư thế xua tay, muốn cô đừng lớn tiếng như vậy, cô vội vã che miệng lại.

“Nghe nói thôi, không có độ tin cậy, dù sao bề ngoài bọn họ rất xứng đôi, sẽ bị truyền thành một đôi cũng không có gì lạ. Chỉ là giám đốc Giang rất cuộc đối với thư ký Diệp có ý kiến gì, không ai biết, chỉ có thể xác định thư ký Diệp đối với giám đốc Giang là có ý, nếu không một người xinh đẹp như cô ấy, thế nào đến bây giờ cũng không có đối tượng đây? Hiện tại giám đốc Giang kết hôn nhanh như tia chớp, người đau lòng nhất chắc là cô ấy.....”

“Thật sao?” Lục Tâm Đồng thờ dài nói, cũng đúng, điều kiện Giang Thánh Tu tốt như vậy, bạn gái lui tới trước hôn nhân nhất định cũng rất ưu tú, người con gái xinh đẹp giống như thư ký Diệp vậy, anh làm sao có thể tâm không động,..... Đợi chút, cô hiện tại đang than thở cái gì a, cô là vợ Giang Thánh Tu có cưới hỏi dang hoàng mà, lo lắng cái gì!

Lục Tâm Đồng liều mạng lắc đầu, muốn mình chớ suy nghĩ lung tung, không chú ý tới phía trước có người.

“Tâm Đồng, cẩn thận một chút!”

Lục Tâm Đồng đi thẳng dẫn đến va chạm, đụng phải một lồng ngực ấm áp, sau đó trọng tâm không vững liền ngã về phía sau, ngã làm cái mông cô thật là đau, cũng khiến cô hoàn toàn tỉnh lại.

Cô ngẩng đầu lên, liền thấy Giang Thánh Tu đứng ở trước mặt cô, cho là anh sẽ dìu cô một lần, còn theo trực giác vươn tay ra, nhưng anh tuyệt nhiên không đề ý đến cô.

“Tâm Đồng, em đụng phải giám đốc Giang, còn không mau nói tiếng xin lỗi!” Trưởng phòng Lưu vội vàng dìu cô, đề đầu cô xuống.

Chương 6

“Thật có lỗi...” Ngực Lục Tâm Đồng dâng lên vị chát, sao lại thế này, anh làm sao có thể trở nên lạnh nhạt như vậy, là vì không để cho người khác biết cô chính là vợ anh à, cho nên mới đối với cô lạnh nhạt như vậy sao? “Cô là người mới sao? Trước đây chưa từng thấy qua cô, đi đường phải cẩn thận một chút nha.” Diệp Cần thân thiết cười, còn khom người giúp cô nhặt văn kiện rơi xuống đất lên, thoạt nhìn ở chung rất tốt.

“Cám ơn chị”. Lục Tâm Đồng chỉ ngây ngốc mà tiếp nhận, liếc mắt ngắm Giang Thánh Tu một cái, anh tuyệt nhiên không nhìn đến cô, như là một chút cũng không quan tâm cô, thực đem cô làm thành người không quen biết.

“Đi thôi, chúng ta còn có việc.....” Bầu không khí có chút hơi lạnh, trưởng phòng Lưu kéo cô muốn rời đi.

Lục Tâm Đồng liền như vậy mờ mịt bị kéo đi, cùng Giang Thánh Tu lướt qua nhau. Mà đầu của anh cũng không quay lại, lòng cô rồi rầm thành một mớ, thật là khổ sở.

“Đúng rồi, vị nhân viên mới tới ới!” Thư ký Diệp kêu cô. “Như thế này, giám đốc Giang muốn đi họp, người sinh viên làm công việc phụ trách pha trà xin nghỉ, có thể làm phiền cô đến phòng họp pha trà sao?”

Giang Thánh Tu muốn đi họp? Như vậy đi đến phòng nước pha trà sẽ không gặp anh? Lục Tâm Đồng hồi tưởng lại biểu hiện lạnh nhạt của Giang Thánh Tu đối với cô, không khỏi do dự một chút.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không, em lập tức đi qua.” Lục Tâm Đồng chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ sao dám nói có vấn đề.

Trước khi họp, Lục Tâm Đồng đến phòng hội nghị trước để phân chia tài liệu, sau khi phát xong, cô đến phòng trà pha trà, khi cô đi đưa nước trà thì hội nghị bắt đầu chưa được năm phút, rất nhiều quản lý đã tới rồi.

Căn cứ vào chỗ ngồi, cô đến chỗ ngồi Giang Thánh Tu trước, đưa lên nước trà.

“Xin mời chậm dùng.” Tiếng nói cô nhỏ nhỏ, mong đợi anh có chút phản ứng, nhưng anh vẫn như cũ chuyên chú mà nhìn bảng báo cáo, như là hoàn toàn đem cô thành không khí, làm cho cô rất thất vọng.

Nhưng, bọn họ đều muốn làm như không nhận biết nhau rất tốt, cho nên anh đối với cô lạnh lùng cũng là nhất định, cô muốn tỉnh lại, công và tư rõ ràng!

Lục Tâm Đồng vì bản thân động viên, bụng nước trà lướt qua chỗ ngồi của anh, không thấy được anh nhìn chằm chằm bóng lưng cô với ánh mắt phức tạp. Cô – phân phát nước trà, phần lớn quản lý cũng rất khách khí cảm ơn, trong đó có một quản lý mập thân thiết hướng cô cười.

“Cô mới tới?”

“Vâng”. Cô mỉm cười đáp.

“Công việc cực khổ rồi.”

“Không, không cực khổ....” Lục Tâm Đồng lễ phép gật đầu một cái, ngờ đâu đồng thời đặt ly trà xuống, vị quản lý kia vừa lúc cầm bút lên, va chạm phải ly trà của cô, hại cô bị nước trà nóng văng đến mu bàn tay.

“Xin lỗi, tay của cô có nặng lắm không....”

Người ở bên ngoài nhìn vào, vị quản lý kia kéo tay cô thuần túy là muốn quan tâm đến cô, nhưng, Lục Tâm Đồng lại cảm thấy hấn sờ mảy cái, có thừa hiềm nghi sâu sắc, cô không thoải mái rút tay về, buồn buồn nói lời xin lỗi, chạy đến phòng trà nước rửa bàn tay bị phồng. (Lão già dê!)

“Thật là nóng.... Tên dê xồm đó, nếu không phải đang họp, ta sớm liền....” Cô có thể làm cái gì? Nói hấn quấy nhiễu tình dục? Nhưng người khác xem ra là không thấy được chuyện kia a, lão già kia thật biết giả bộ!

Cô vẫn là hết việc nhanh một chút để về ban của cô đi, như vậy cô cũng sẽ không không tập trung mà nghĩ đến Giang Thánh Tu, công việc cũng làm không tốt, tâm tình trong lòng cũng sẽ không... nặng nề như vậy.

Lục Tâm Đồng pha nước trà ngon, mới nghĩ bụng nước trà đi ra ngoài, đã bị người bên ngoài xông vào làm hoảng sợ.

“A Tu....”

“Đừng mở to hai mắt, giống như ếch.” Giang Thánh Tu đỡ lấy khay trà trên tay cô, để lên bàn, lập tức kéo tay cô, kiểm tra chỗ cô bị phỏng.

“Sao anh lại tới đây, hội nghị không phải bắt đầu rồi sao?” Tim của cô đập thật nhanh, dường như đang nằm mơ, cô cho là anh công tư phân minh đến nỗi hoàn toàn không để ý cô rồi, cô thật vui vẻ a....

“Anh hoãn năm phút rồi.” Giang Thánh Tu nhìn chỗ cô phỏng đã được rửa qua nước lạnh không có gì đáng ngại, thờ phào nhẹ nhõm, chỉ là có chút phỏng rộp không có khả năng giảm bớt. “Nói, lão già kia chạm vào em những nơi nào?”

“Cái gì?” Khẩu khí của anh rất lớn, cô nhất thời không có hiểu ý.

“Hắn không có đối với người quá nhiều tình dục đó chứ?” Kỳ thực anh cũng không có nhìn rõ ràng, chính là thấy vị quản lý kia cầm tay cô, sắc mặt cô quá dị mà chạy trốn tới phòng nước, anh mới có thể vội vã tìm đến cô.

“Chẳng qua là đụng tay, em lập tức rút về ngay.”

“Anh muốn đem hẳn chuyển công tác tới chỗ khác, không, là trực tiếp cách chức hẳn luôn!” Biểu tình Giang Thánh Tu hung ác như là nói thật, dám chạm vào bàn tay nhỏ bé của người vợ thân ái của anh, thật là không muốn sống nữa!

Lục Tâm Đồng bởi vì lời nói anh khó có vẻ kích động mà giương lên khóe môi, một lát lại trầm xuống trầm nghĩ: “Tha thứ cho hắn đi, nếu không chuyện của chúng ta không phải sẽ ra ánh sáng sao?”

Cô không cần quá hài lòng, loại sự tình ghen đối với anh mà nói là không có khả năng, không phải bọn họ vì yêu nhau mới kết hôn, anh cũng chưa từng đối với cô nói tiếng yêu, chỉ là anh chịu đối tốt với cô, cô cũng rất thỏa mãn rồi.....Nhưng cô sao có thể đủ thỏa mãn, không có được tình yêu của anh, cô vĩnh viễn cảm thấy không đủ....

Giờ khắc này, cô hoảng hốt mà nhận thấy được một sự thật, cô không chỉ yêu thích chồng cô mà thôi, so với cảm giác yêu thích còn mãnh liệt hơn, còn cuộn cuộn hơn, cô yêu chồng cô mất rồi!

Cho nên cô mới có thể vì bên cạnh anh là cô thư ký xinh đẹp mà nổi máu ghen, bởi vì anh lạnh nhạt mà cảm thấy ủy khuất, mà bởi vì anh đột nhiên tới quan tâm mà vui vẻ không gì sánh được, nghĩ đến không chiếm được tình yêu của anh, cô liền hoảng hốt muốn chết.

Cô từng ngây thơ hy vọng bọn họ có thể đã từng có tình yêu tồn tại qua, nhưng khi tình yêu thật sự phủ xuống người cô rồi, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô không dám ngừng đầu nhìn anh, chỉ sợ anh phát hiện ra cô yêu anh say đắm qua nét mặt.

Nghe cô nói sợ mọi thứ sáng tỏ, Giang Thánh Tu muốn xúc động nói, cho dù công khai quan hệ bọn họ là vợ chồng cũng không sao cả.

Khi anh thấy cô té ngã trước mặt anh thì anh muốn đỡ cô đứng lên đến cỡ nào, nhưng lại chỉ có thể chịu đựng, khi đó trong ngực có bao nhiêu khó chịu!

Ở trong công ty, ngoại trừ những người phụ nữ lớn tuổi cùng phụ nữ có thai ra, anh chưa từng thân thiết với nữ nhân viên nào, chỉ sợ mạo danh kỳ diệu lại bị thâm mến, hiện tại kết hôn rồi, anh lại càng cùng những nữ nhân viên trẻ tuổi giữ một khoảng cách. Nếu như chỉ đối tốt với cô, thấy cô té tự động vươn tay ra, rồi tốt bụng kéo cô một cái, nhất định sẽ bị sinh nghi, cho nên anh chỉ có thể cứng rắn quyết tâm làm như không thấy, ép buộc bản thân bày ra khuôn mặt lạnh lùng.

Hiện tại vừa thấy cô bị ăn đậu hủ, anh thật muốn chửi rửa mình, chỉ cần công khai người nhân viên nữ này là vợ anh, còn có ai dám động đến một sợi lông măng của cô! Nhưng, làm như vậy anh nhất định sẽ hối hận, quan hệ của cô cùng đồng nghiệp mới chậm rãi tốt lên, anh cũng không muốn bởi vì quan hệ vợ chồng của anh với cô, khiến cho cô có thêm “vài phần kính trọng”....

“Em không cần pha trà nữa”. Mặc dù anh muốn chân chính đi họp thì hẳn là không ai dám phân tâm chuyện khác, nhưng anh chính là không muốn lão già kia có cơ hội nhìn cô.

“Không được, công việc phải làm cho tốt.” Cô nhưng rất có ý thức trách nhiệm.

“Vợ anh không phải tới công ty để làm người pha trà.” Anh không vui nói, “vợ anh” hai chữ như vậy cứ tự nhiên thốt lên, anh để ý tâm tình của cô hoàn toàn biểu hiện trong câu nói.

“Hừ, không nên ở đây gọi em là vợ anh.....” Ý thức được cô thương anh, lại bị anh thân thiết gọi vợ, Lục Tâm Đồng cực kỳ thẹn thùng.

Cùng lúc đó, Diệp Cần muốn nói Giang Thánh Tu đến giờ mở hội nghị rồi, nhưng lại ở bên ngoài phòng trà nước thấy anh cùng nữ nhân viên mới tới liếc mắt đưa tình, còn nghe thấy anh gọi nhân viên kia là “vợ”, cô quả thực như sấm sét giữa trời quang mà bất tỉnh rồi.

Cô đã từng tưởng tượng qua vợ của anh là người phụ nữ như thế nào, không nghĩ tới lại là cô bé ngây ngô mới ngoài hai mươi, cô có điểm nào không sánh bằng cô gái kia, cô không cam lòng!

Cô không thể chờ đợi nữa rồi! Giang Thánh Tu chưa từng thấy qua mặt quyến rũ mê người của cô, nhất định là tạm thời bị cô gái nhỏ kia mê hoặc thôi, cô phải chứng minh cô so với cô gái nhỏ kia còn phong tình vạn chủng hơn bội lần.

Đã kết hôn thì sao? Cô đã đợi chờ nhiều năm lắm rồi, chậm một chút nữa đợi bọn họ có đứa con, cô liền càng không có cách gì tiếp cận anh rồi!

Lần này cô muốn chủ động ra tay, giành lại người đàn ông của cô! (Sky: bà này tưởng bở, anh Tu bao giờ trở thành của bà vậy!)

“Hôm nay ở công ty có chuyện gì vui vẻ sao?” Giang Thánh Tu hỏi.

“Có a, sau khi trưởng phòng biết em và cô ấy đều là con gái nuôi, đã nói muốn nhận em làm em gái....” Lục Tâm Đồng nói thật cao hứng, đôi mắt phát ra ánh sáng.

“Thật không?” Giữa trán Giang Thánh Tu ứa ra mồ hôi, như là đang cắn răng nhẫn nại cái gì đó. (anh Tu kiềm chế cái gì vậy.... Haha)

“Còn có hai đứa con của trưởng phòng cũng rất đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy em đều gọi di di, miệng rất ngọt.....” Lục Tâm Đồng nhắc tới đôi long phượng thai dễ thương kia, lại càng nói không ngừng những việc về trẻ con.

Cô không nhận thấy cô càng nói vui vẻ, sắc mặt Giang Thánh Tu càng khó coi. Cuối cùng, Giang Thánh Tu nhận thua rồi, anh thực có cảm giác mình đang đàn gảy tai trâu, buồn khổ cực kỳ.

“A Tu, anh làm sao mà chảy nhiều mồ hôi vậy?” Lương tâm Lục Tâm Đồng rốt cuộc phát hiện mà hỏi.

“Anh quên anh với em đang làm cái gì sao?” Giang Thánh Tu trừng mắt nhìn cô, thật muốn bóp chết cô. (hahaha, em chịu thua chị Đồng rồi! Thiệt là tội nghiệp anh Tu quá à).

Lục Tâm Đồng vẫn còn nha một tiếng, mới hậu tri hậu giác mà nghĩ đến bọn họ trước khi đùa giỡn đang cố gắng “chạy thẳng tới đích”.

“Em không chuyên tâm.” Anh nói bốn chữ thực cực kỳ phản nộ.

Anh biết cô sợ đau cho nên mới cố tình hỏi ở công ty có chuyện gì vui vẻ, nào biết cô sẽ phân tâm mà quên làm chính sự, không khí có phần mất mát, anh cũng không còn tính làm nữa.

“Xin lỗi....” Cô quá mất mặt, chồng cô đối với loại sự tình này dường như rất lưu tâm.... (có người đàn ông nào đối với chuyện này không lưu tâm đâu chị....)

“Quên đi, chuyện này cũng không thể miễn cưỡng”. Giang Thánh Tu từ trên giường trở mình đứng dậy, mặc quần áo vào.

Anh so với tưởng tượng của anh còn muốn quý trọng cô hơn a, chỉ cần cô nhú mày một cái, anh liền đau lòng rồi, anh đương nhiên hi vọng hai người bọn họ dưới tình huống người tình ta nguyện xảy ra quan hệ.

Anh không hề đụng vào cô nữa sao? Lục Tâm Đồng ngược lại lại lo lắng. “A Tu, anh không phải nghĩ muốn dạy dỗ em sao?” Ô, hai chữ dạy dỗ khiến cho cô thiếu chút nữa cắn đầu đầu lưỡi.

Giang Thánh Tu bị cô chọc cho cười, sờ sờ đầu của cô nói: “Em học rất tốt.”

Lục Tâm Đồng đau lòng mà cúi thấp đầu, cô căn bản thất bại rồi, không cần an ủi cô.

“Chúng ta liền thuận theo tự nhiên đi, kết hôn lại không chỉ là vì trên giường.” Thuận theo tự nhiên, may mà anh nói ra được, anh tốt nhất nên làm được, có thể nhịn được không gục ở tại cô vợ nhỏ đầy mỹ vị này.

“A Tu?”

“Mau mặc vào.” Giang Thánh Tu thấy cô còn đang ở trần, sợ cô cảm lạnh, đem quần áo đưa cho cô.

“Vâng”. Xem ra anh thực sự không làm nữa rồi. Lục Tâm Đồng cảm thấy anh rất không đúng, bọn họ cũng đã kết hôn ba tháng rồi, còn chưa có chân chính trở thành vợ chồng.

Anh còn nói sau này không dạy dỗ cô nữa, anh không phải bởi vì mỗi lần đều thất bại, cho nên đối với cô không còn thú vị rồi? Không thể nào! Lục Tâm Đồng mặt ừ mày ê.

“Cài lại cúc áo.”

“A?” Cô không phải đã cài tốt rồi sao? Giang Thánh Tu thấy cô vẫn còn lộ ra một ít da thịt, giúp cô đem hai cúc áo trước cài lại cho tốt.

Lục Tâm Đồng bối vì anh tới gần mà hơi thở có chút hỗn loạn, mặc dù đã từng cùng anh thân thiết rất nhiều lần, thân thể của cô vẫn sẽ vì anh mà thẹn thùng nhuộm thành màu hồng.

Cô thật yêu chồng cô a! Không chỉ là muốn cùng anh thân cận da thịt, cô còn len lén đem một vài vật dụng hằng ngày các loại đổi thành cặp đôi, giống như là cái ly, bàn chải đánh răng, khăn lông, áo ngủ các loại, màu sắc cùng hoa văn đều là dùng riêng cho tình nhân, cố gắng mà muốn khoảng cách của bọn họ trong lúc đó kéo gần hơn.

“A Tu, em,.... chúng ta.....”

“Sao?” Giang Thánh Tu chờ cô nói tiếp.

“Chúng ta có thể nói nói....” Nói mau a, nói cô muốn yêu đương cùng anh! Nói cô rất thích anh, thật thương anh, là anh dạy cho cô phải dũng cảm biểu đạt tâm tình, cho nên cô thẳng thắn mà đối với anh muốn nói.....

“Nói chuyện gì?”

“Nói về tạp chí!” Lục Tâm Đồng thuận miệng nói, cô thẹn thùng nên không có can đảm nói ra tâm lòng chân thật của bản thân.

“Tạp chí?”

Lục Tâm Đồng nghiêng mắt nhìn đến trên đầu giường để một bản tạp chí đang lưu hành, cầm tới lật xem “Đây là tạp chí trường phòng cho em mượn, bên trong có sưu tầm rất nhiều danh nhân, chủ biên của họ là người ta sùng bái lâu rồi, cô ấy gọi là Đàm Vũ Vi.”

Sắc mặt Giang Thánh Tu biến hóa.

“A Tu anh làm sao vậy?” Hại cô thiếu chút nữa là nghĩ anh biết Đàm Vũ Vi, rất chán ghét người Đàm Vũ Vi này.

“Không, anh không sao.” Đàm Vũ Vi, bạn gái trước kia cùng anh yêu nhau bốn năm, nhưng lại từ miệng bà xã nghe được tên cô. Anh không phải bởi vì oán hận tên này mới thất thần, mà là rất kinh ngạc thôi, thì ra anh chưa từng nhớ tới tên này ước chừng đã ba tháng rồi.

Anh biết rõ là vì nguyên nhân gì, sau khi kết hôn, anh đem toàn bộ tâm trí đặt trên người bà xã.

Như vậy, điều này đại biểu anh đã hoàn toàn quên người phụ nữ họ Đàm kia sao? Trước khi anh kết hôn, trong lòng đối với Đàm Vũ Vi là sự chán ghét, còn bài xích muốn thư ký Diệp cự tuyệt phỏng vấn của cô, từ lúc nào bắt đầu, anh quên tên tuổi người bạn gái trước, đã rất lâu đều chưa từng nhớ đến cô, phảng phất như cũng không có tia hận ý, trong lòng đều nghĩ về bà xã nhỏ bé hay thẹn thùng của anh? Chẳng lẽ bất tri bất giác, Lục Tâm Đồng đã thay thế vị trí của Đàm Vũ Vi trong lòng anh.... ..

So với Đàm Vũ Vi nhiệt tình không bị cản trở, Lục Tâm Đồng yên tĩnh dịu dàng càng làm cho anh say sưa, anh thích nhìn cô cười, cô như có hơi thở của gió xuân, cô vì anh giặt quần áo, nấu cơm, bóng dáng vợ hiền, còn có giữa bọn họ có loại tình cảm vợ chồng đầy ý nghĩa nước chảy đá mòn.

Tìm của anh bởi vì có cô tiến vào chiếm giữ, không hề cô đơn giống như trước đây nữa, cuộc sống đơn điệu lạnh tanh của anh bởi vì cô tiến vào mà ấm áp, mỗi ngày đều quá thật rất phong phú, rất hạnh phúc, nếu như nói lúc trước anh là một người cuồng công việc, vì công việc mà liều chết, hiện tại anh chính là vì cô mà cố gắng làm việc, muốn dùng tiền anh kiếm được để nuôi cô, mang cho cô một cuộc sống không lo ăn mặc, chăm sóc cô một đời như thế, không xa không rời.

Anh, đã không thể không có cô.....

“Đúng rồi, A Tu, tối mai em không trở lại ăn cơm, em muốn cùng trường phòng....”

Sau khi Giang Thánh Tu ý thức được sự quan trọng của cô đối với anh, nghe được cô nói muốn đi ra ngoài ăn cơm, có chút khắc chế không được ghen ghét nói: “Không được đi.”

Bây giờ suy nghĩ một chút, vợ chồng bọn họ đã thật lâu không có một bữa ăn ngon rồi, thời gian này anh bận rộn công việc, một tuần lễ có thể có ba ngày chạy về ăn cơm liền đã rất không tồi rồi, cố tình ngày anh chạy về ăn cô đều có tiệc, tất cả suy nghĩ của cô đều ở trên người trường phòng cô ấy, trong lòng anh rất không cân bằng.

Lúc trước đều là cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh tan việc, hướng anh nói: “Anh đã về”, từ chỗ cô thấy, thế giới của cô hẹp hòi cũng chỉ có mỗi anh, hiện tại cô ba lần bốn lượt cùng đồng nghiệp đi ăn cùng nhau hoặc ca hát, thành ra nhà của anh chờ anh trở về, anh chỉ có thể ăn cơm tối cô đã để lại trước, đã lâu như vậy, anh làm sao có thể không để ý? “A Tu” Anh, anh làm sao vậy, anh không phải vẫn liên tục khuyến khích cô ra ngoài giao lưu với bạn bè sao? Giang Thánh Tu thấy cô sững sờ, không có chút nào hiểu được tâm tình bị cô lạnh nhạt của anh, không khỏi tức giận nổi đóa lên: “Em đi làm đã cùng họ ở chung một chỗ, tan việc còn phải bỏ thời gian cho các cô ấy? Đừng quên em đã kết hôn!”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn Lục Tâm Đồng trắng xanh, hai mắt tròn xoe.

Giang Thánh Tu thật hận chính mình nói phải quá đáng như vậy, anh rất muốn trấn an cô, nhưng không biết nên nói cái gì với cô, chỉ có thể cứng ngắc mà xoay người, bước vào phòng tắm, mở vòi nước, hắt nước vào mặt.

Anh là làm sao vậy? Vì sao lại đột nhiên cảm thấy bất an? Rõ ràng là anh đẩy cô ra khỏi thế giới nhỏ của cô, để cho cô có trách nhiệm, học được cách là chính cô, hiện tại cô ấy suy biến, có bạn bè với công việc xoay vòng, anh lại buông tay không được để cho cô tận tình bay? Không những mạo danh ký hiệu ăn dấm chua, anh càng sợ cô càng bay cao càng vui vẻ, trong mắt dần dần nhìn không thấy anh, sẽ bị thế giới bên ngoài lôi cuốn thay lòng đổi dạ.....

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, anh từng bị Đàm Vũ Vi phản bội, sợ hãi chuyện giống vậy sẽ lần nữa tái diễn....

“Không, cô không giống, cô sẽ không phải bội ta.....”

Cái cốc trên bồn rửa tay, bàn chải đánh răng cùng khăn mặt, đều là có đôi có cặp, ngay cả đồ ngủ trên người anh, cũng cùng là một kiểu dáng trang

phục với cô, cô tự cho là cô đối mà anh không biết.....Cô hồn nhiên ngây ngô như vậy, toàn tâm toàn ý đối đãi với anh, để cho trong lòng anh là một bà xã đầy ngọt ngào, làm sao có thể sẽ phản bội anh?

Giang Thánh Tu ngẩn ngàng mà đánh xuống bồn rửa tay, không biết là đang giận cô hay là đang giận chính anh vậy mà không tin nhiệm cô ấy.

Anh quả thực bậy rồi a!

Lục Tâm Đồng suy nghĩ cả buổi đến nỗi đau cả đầu, mới đem tình huống chồng cô nổi giận là do anh đang ghen.

Thì ra là Giang Thánh Tu cũng sẽ ghen? Vốn là cô còn rất lo lắng cho mình phạm phải lỗi gì, anh mới sẽ tức giận như vậy, sau lại cẩn thận cân nhắc, cô nói là cô muốn cùng đồng nghiệp ăn cơm, anh mới nổi giận, ai... vậy thì không thể trách anh, gần đây cô thật không có thật tốt ăn bữa tối cùng anh, cũng khó trách anh sẽ ghen.

Nếu như anh thực sự ghen tị, cô thật cao hứng đây, đây là lần đầu tiên anh đối với cô biểu đạt tham muốn giữ lấy, anh đối với cô cũng không phải không chút động lòng.

Như vậy,..... anh yêu cô sao? Một cái dấu chấm hỏi đặc biệt phả ra, đem Lục Tâm Đồng đánh cho một chút tự tin đều không còn.

Cô dám khẳng định Giang Thánh Tu sẽ thích cô sao? Cô vừa không có nét đẹp đặc biệt, cũng không có ưu điểm gì hấp dẫn anh, anh đối với cô có tham muốn giữ lấy, không có nghĩa là anh thích cô a.....

Lục Tâm Đồng ủ rũ cúi đầu, cô không có kinh nghiệm yêu đương, không biết khi đàn ông yêu phụ nữ tình hình lúc ấy có những biểu hiện gì, cũng không xác định anh ghen như vậy là vì nguyên nhân gì, cho nên anh không thể nào làm khác hơn là tìm tới kết hôn, sinh hai đứa trẻ, tình cảm cùng chồng như keo như sơn. Phải hỏi trưởng phòng Luru, trưởng phòng Luru kinh nghiệm phong phú, nhất định có thể đến giúp cô.

Không ngờ được sau khi nói chuyện với trưởng phòng xong, cô lại bị trưởng phòng lớn tiếng cười nhạo nói, có người đàn ông nào có thể chịu được chuyện phụ nữ không chuyên tâm trong chuyện đó sao? Còn nói chồng cô phản đối cô và đồng nghiệp ăn cơm, nhất định là đang ghen.

Sau đó trưởng phòng Luru nhiệt tình mang cô đến cửa hàng đồ dùng tinh thú mua đồ, nói có thể tăng tiến tình cảm vợ chồng bọn họ, hại cô đi ra cửa tiệm kia thì rất chột dạ, rất sợ người khác nhìn thấy cái gì bên trong túi màu đen cô cầm kia.

“Những thứ đồ này dùng rất tốt, bảo đảm chồng em yêu chết em!” Trưởng phòng Luru khích lệ cô nói.

“Hi vọng không lúc nào hữu dụng.....” Lục Tâm Đồng thật đúng là muốn khóc, sớm biết vậy cũng không cùng trưởng phòng thương lượng, sau khi cầm những món đồ chơi cô mua này về, nhất định phải tìm cách giấu đi, tuyệt không thể bị Giang Thánh Tu thấy.

Trưởng phòng Luru không nghe thấy tiếng cô lầu bầu, nhìn đồng hồ tay một chút nói:

“Người kia đi muộn về nhà có sao không?” Cũng mười giờ, chồng cô không lo lắng sao? “Không sao, chồng ta nói hôm nay anh ấy có tiệc xã giao.” Khi Lục Tâm Đồng nói, vừa lúc cô đi ngang qua một nhà trọ, cô bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Đó không phải là Giang Thánh Tu sao? Anh không phải đi xã giao, tại sao lại ở chỗ này? Lục Tâm Đồng chính mắt thấy anh thân mật đỡ một phụ nữ xuống xe, sau đó ôm người phụ nữ kia cùng nhau bước vào quán trọ, nếu như cô nhìn không lầm, người phụ nữ kia là thư ký Diệp Cần của anh.....

Chuyện gì xảy ra thế này, làm sao sẽ biến thành như vậy? Anh lừa cô.....

Lừa cô.....

Lục Tâm Đồng đem túi trong ngực ôm thật chặt thật chặt, tay của cô không ngừng phát run, hốc mắt nóng lên, giống như có một dòng nhiệt sắp trào ra, cô không có cách nào khống chế.

“Tâm Đồng, đó không phải là giám đốc Giang cùng với thư ký Diệp sao? Ông trời ơi, bọn họ cư nhiên ngoại tình.” Trưởng phòng Luru hít hơi nói, sau đó nghe được tiếng đồ vật nặng nề rơi xuống đất, hướng mặt đất nhìn lên, đó không phải là túi mua hàng của Lục Tâm Đồng sao? Lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nước mắt của cô như sóng trào dâng.

“Tâm Đồng, chẳng lẽ giám đốc Giang là chồng của em?” Oh, đây thật là một tin tức chấn động a!

Bị nói trúng rồi, lòng Lục Tâm Đồng nặng nề nhéo đau một cái, giống như là bị đánh vào mười tám tầng địa ngục, đau đến không muốn sống.

Từ sau ngày đó, thần kinh Lục Tâm Đồng bắt đầu có sự thay đổi, cả ngày chú ý Giang Thánh Tu có dấu hiệu gấp gờ ở bên ngoài hay không, anh tan việc về nhà, việc đầu tiên cô làm, chính là cẩn thận kiểm tra quần áo khi anh tắm rửa, xem một chút có hay không dính mùi nước hoa hoặc son môi.

Ban đầu cô rất may mắn không phát hiện điều gì, biểu hiện của anh cũng bình thường không có gì bất đồng, không có bởi vì cảm thấy thiếu thốn cô, đặc biệt đối với cô thật tốt, khiến cho cô muốn hủy bỏ những gì ngày đó đã thấy, hoặc là đoán đây chỉ là trường hợp hiểu lầm thôi, thậm chí còn nghĩ sẽ chủ động hỏi anh nữa. Nhưng hôm nay quần áo của anh mặc dù không có mùi nước hoa hay son môi, nhưng trong túi áo khoác tây trang lại có đôi hoa tai của phụ nữ.

Là hoa tai của thư ký Diệp sao? Lục Tâm Đồng nhìn đôi hoa tai đẹp như vậy, tự đau khổ cắn cắn môi, làm thế nào đây, cô đã tìm thấy chứng cứ, cái

này người làm vợ như cô phải xử lý làm sao, tiếp tục giả vờ như không biết chuyện gì, hay là trực tiếp ngã bài? Nhưng cô càng sợ anh hào phóng thừa nhận, cô sẽ điên mất.

Hơn nữa kể từ Giang Thánh Tu nói kết hôn không phải chỉ vì trên giường, kể từ ngày đó bọn họ liền thuận theo tự nhiên, anh sẽ không chạm vào cô nữa, giữa hai người họ cũng nhiều phần thận trọng, anh đối với cô luôn là muốn nói lại thôi, cô căn bản đoán không ra tim của anh có gì.

Điều này càng làm cho cô suy nghĩ lung tung, tim của anh có phải hay không thay đổi rồi a, buộc cô nói ra lời thì cô sẽ không phản bội anh, vậy bản thân anh cũng phải như vậy, không được phản bội cô a.....

“Tâm Đồng, em đang ở bên trong sao?” Giang Thánh Tu gõ cửa phòng tắm một cái.

“Ừ, em đang giặt quần áo, chờ một chút xong liền đi nấu cơm.” Lục Tâm Đồng tận lực để cho giọng mình nghe thật bình tĩnh, còn đem đôi hoa tai giấu ở túi cô.

Cô không muốn mất đi anh.

Cô không thể tha thứ cũng không dám ngã bài, trước hết cô nên tỉnh táo, suy nghĩ một chút có phải làm chuyện gì hay không, trưởng phòng Lưu nói thư ký Diệp vốn là thăm mền Giang Thánh Tu, có lẽ đôi hoa tai này là thư ký Diệp cố ý bỏ vào, nghĩ phá hư tình cảm hai người, TV không phải đều diễn như vậy sao? Chuyện quán trọ có lẽ cũng là chuyện ngoài ý muốn, bây giờ nhớ tới hôm đó, đêm đó Giang Thánh Tu có về nhà, cũng không có cùng thư ký Diệp ở chung một chỗ..... Nhưng, nếu như quả thật có điều khổ tâm bất đắc dĩ, tại sao anh không nói? Chỉ cần anh nguyện ý nói, cô đều sẽ tin tưởng anh.

Giang Thánh Tu thấy cô chưa có đi ra, cách cửa phòng tắm nói với cô: “Tâm Đồng, anh lập tức phải bay tới Nhật Bản rồi, tối nay không cần nấu cơm phần anh.”

“Anh bây giờ muốn đi Nhật Bản?” Lục Tâm Đồng chạy ra khỏi phòng tắm, không hề nghĩ tới vào lúc này anh nói muốn đi Nhật Bản, chuyện kia cô làm thế nào? “Anh có một cấp dưới ký hợp đồng với khách hàng Nhật Bản, chọc phải con lớn của khách, làm vị khách kia tức giận bay về Nhật Bản trước, anh nhất định phải lập tức đi Nhật Bản, bằng cách dùng tâm ý lớn một lần nữa đạt được cơ hội ký hợp đồng, đại khái khoảng ba ngày sẽ về.” Giang Thánh Tu đơn giản nói, hi vọng cô có thể hiểu.

Sắc mặt cô không tốt lắm, anh thật muốn ôm cô a! Từ ngày đó anh đối với cô tức giận, yêu cầu cô không cần sau khi hết giờ còn đi cùng đồng nghiệp, anh rất hối hận muốn nhận lỗi với cô, nhưng anh luôn luôn không có cách nào tự nhiên nói ra tâm tình ghen ghét của anh, thời gian càng kéo dài, anh liền càng không thể đối mặt với cô.

Bên ngoài tâm hồn không thể nói ra được, thân thể cũng vậy, ban đêm bọn họ tuy cũng ngủ chung trên giường, nhưng anh lúc trước vì săn sóc cô mà nói với cô, không miễn cưỡng cô cùng anh thực hiện nhiệm vụ vợ chồng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, anh lại sao dám dễ dàng đi chạm vào cô? Vì thế vô hình chung đúng lúc này, cuộc sống giữa vợ chồng bọn họ có chút khoảng cách. Sau đó, anh lại đưa thư ký Diệp vì say rượu mà đến nhà trọ, lại càng không dám để cho cô biết, chỉ sợ đổ thêm dầu vào lửa, cô lại càng hiểu lầm thì thâm rồi. (Đó, anh không nói, chị không nói, thế là...)

Bây giờ, anh lại muốn bỏ lại một mình cô, anh rất không yên lòng cho cô.....

“Tâm Đồng, có thể giúp anh sắp xếp lại hành lý không?” Anh thật sâu chăm chú nhìn cô, cực kỳ quý trọng thời gian ở cùng cô trước khi bay đi Nhật Bản.

Bà xã của anh rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, có thể đem tim của anh quây đến ngón gang, hại anh nghĩ đến chỉ là phải rời đi cô vài ngày, trong lòng rất không dễ chịu. Rõ ràng sau khi cưới lần đầu tiên anh đi công tác thì anh đối với cô còn không hề vương bận mà, vì sao.....

“Là cùng đi với thư ký Diệp sao?” Lục Tâm Đồng không có nghe rõ anh nói gì đó, cảm giác nguy hiểm chiếm lĩnh trái tim cô, chờ cô lấy lại tinh thần, đã muốn mở miệng hỏi rồi.

“Đĩ nhiên.” Giang Thánh Tu đáp, sau khi cưới, anh vì để tránh nghi ngờ, muốn đi công tác qua đêm, anh đều là cố gắng một người đi, nhưng lần này địa điểm là Nhật Bản, anh rất cần khả năng tiếng nhật của thư ký Diệp, không mang cô ấy cùng đi không được.

Anh nhưng lại trả lời dĩ nhiên rõ ràng như vậy, Lục Tâm Đồng có chút khó tin ngoảnh mặt lại....

“Tâm Đồng...” Anh nói gì sai sao? Giang Thánh Tu lo lắng muốn sờ sờ đầu cô.

“Không được đụng em!” Lục Tâm Đồng nghĩ đến anh đem thư ký Diệp cùng đi Nhật Bản, lý trí còn sót lại chút ít đã bị lòng ghen tị mãnh liệt bao phủ rồi, dùng sức đẩy tay anh ra.

Cô là vợ của anh, không phải cún con của anh! Bọn họ ngay cả du lịch tuần trăng mật cũng không có, vì sao người phụ nữ kia lại có thể cùng anh.....

Giang Thánh Tu thấy cô bài xích phản ứng của anh như vậy, trong ngực rất khó chịu, chất chất nói: “Được rồi, tự anh đi sửa sang hành lý.” Nói xong, anh lướt qua cô đi vào phòng.

Tay Lục Tâm Đồng mơ hồ phát run, thật không biết tâm cô đang phát điên cái gì, nhưng lại cự tuyệt quan tâm của anh.

Cô rõ ràng không nghĩ đến đối với anh như vậy, biết rất rõ thư ký Diệp theo anh đi là chuyện đúng, nhưng mà cô đối với chuyện đêm hôm đó nhìn thấy

cũng không có cách nào tiêu tan được, cô không muốn anh cùng thư ký Diệp đi Nhật Bản cùng nhau, cô rất sợ rất sợ....

Sau khi Giang Thánh Tu sắp xếp xong hành lý, bước ra khỏi phòng ngủ, đã thấy cô một bộ dáng không yên lòng, không biết đang lo lắng cái gì, càng không yên lòng bỏ lại cô đi Nhật Bản.

“Anh sẽ mau chóng trở về, em phải ngoan ngoãn ăn cơm đầy đủ, ăn nhiều một chút biết không?” Anh dặn dò.

Lục Tâm Đồng gật gật đầu.

Cô như là đứa nhỏ bị anh bỏ rơi đáng thương, Giang Thánh Tu không đành lòng, đè nén xuống tâm tình muốn mang cô cùng đi Nhật Bản. "Anh sẽ mang quà tặng về. Anh cũng sẽ gọi điện thoại về". Trong lòng anh đang hò hét.

Cô không cần quà tặng. Lục tâm đồng cắn môi dưới, không nói ra miệng.

Giang Thánh tu nhìn nàng ngay cả anh đi ra khỏi cửa, vẫn là không gọi một tiếng, không khỏi có chút thất vọng. Nhưng anh tâm cao khí ngạo nào có biện pháp nói lưu luyến cái gì, anh tự mình xách theo hành lý xoay người, đi về phía cửa trước.

Lục tâm đồng há mồm lại khép lại, lặp lại nhiều lần, mới ngăn cản anh đẩy cửa ra lúc dừng cảm nói: "Không đi Nhật Bản có được hay không?"

Giang Thánh Tu dừng bước chân, do dự một chút, mềm lòng mà nghĩ vì cô lưu lại, nhưng chuyến máy bay sắp tới giờ, công việc quan trọng hơn, anh không thể tùy hứng ở lại. Anh rất sợ dừng lại càng lâu càng không đi được, bước nhanh ra khỏi nhà, lại đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Lục Tâm Đồng nhìn cánh cửa khép chặt, mắt đi sinh khí.

Lúc này khoảng cách giữa cô và Giang Thánh Tu càng xa, không chỉ là khoảng cách giữa Đài Loan và Nhật Bản, mà tim của anh cũng ngăn cách giống như cánh cửa này, cô cũng không thể nhìn thấu nữa.

Mấy ngày nay Giang Thánh Tu đi Nhật Bản, Lục Tâm Đồng cảm thấy rất cô đơn.

Mặc dù cuộc sống của cô rất bận rộn, những cô bà xã hàng xóm vì Giang Thánh Tu đi công tác nên đặc biệt chăm sóc cô, nhưng cô vẫn cảm thấy rất tịch mịch, cô cảm thấy chính mình giống như lúc trước kia chờ anh từ Cao Hùng trở về, hơn nữa tình trạng bệnh còn nghiêm trọng hơn rồi, rất nhớ chồng cô nghĩ đến nỗi công việc đều phạm sai lầm rồi, bị trưởng phòng lớn tiếng chê cười.

Cô thật không không có cố gắng, coi như cô đối với anh trần đầy không tha thứ, cô vẫn sẽ nhớ nhung anh a!

Giang Thánh Tu đi Nhật Bản cũng đã vượt quá 3 ngày như anh nói, vẫn luôn không liên lạc được với anh, cô thật sợ hãi, sợ anh có thể không trở lại hay không...

Anh phiền chán cô rồi sao? Cô có tình gây sự vì muốn anh đừng đi Nhật Bản, anh tức giận sao? Lục Tâm Đồng lo lắng không yên, chờ đợi ở bên cạnh điện thoại, muốn đợi chờ xem anh có hay không sẽ điện đến, thế này mới phát hiện điện thoại cô ấy hết pin, cô sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng kiểm tra điện thoại đi động của cô, đi động của cô không biết tắt từ lúc nào rồi, cô thế nhưng không có phát hiện ra, khó trách cô đều không có nhận được điện thoại lần nào, cô thật là ngốc mà!

Di động của cô sau khi được sạc pin tốt liền reo lên, trái tim của cô vang như sấm, vừa nhìn thấy trên màn hình hiển thị tên của Giang Thánh Tu, vội vã tiếp nhận nghe điện thoại.

“A Tu...”

“Là Giang phu nhân sao?”

Lục Tâm Đồng ngẩn người, làm sao có thể là phụ nữ gọi, đây rõ ràng là số điện thoại của Giang Thánh Tu a.

“Tôi họ Diệp, Diệp Cẩn, là thư ký của giám đốc Giang, tôi có lời muốn nói với cô.”

Thư ký Diệp? “Có chuyện gì sao?” Lục Tâm Đồng có cảm giác bất an nổi lên từng hồi, không biết thư ký Diệp bất ngờ gọi tới là vì nguyên nhân gì, đối với Giang Thánh Tu rất cuộc là có thái độ gì, vì sao chồng của cô lại cùng cô ấy trong khách sạn, trong túi áo ngực còn có hoa tai của cô ấy? Nhưng lại dùng điện thoại của chồng cô gọi điện? “Tôi biết rõ cô lên lút cùng Thánh Tu kết hôn rồi, chỉ có điều cô biết không? Đàn ông luôn luôn cũng do dự, tôi sợ cô sẽ bị thương tổn, cho nên nhắc nhở cô một tiếng.”

Thánh Tu? Kêu được thân thiết như vậy, gọi tới là muốn hướng cô thị uy sao? “Thư ký Diệp, cô tìm tôi rồi cuộc là có chuyện gì?” Lục Tâm Đồng thờ tỉnh táo lại nghe cô ta nói.

“Tôi với Thánh Tu vừa mới quay về Đài Loan rồi, nhưng mà chúng tôi vẫn chưa trực tiếp trở về Đài Bắc, trước tiên ở lại khách sạn Đào Viên đã.”

Bọn họ cùng ở khách sạn!

Dám chưa Lục Tâm Đồng đỏ, cái gì mà tỉnh táo đã sớm ném lên chín tầng mây đi, cảm phần nói “Giang Thánh Tu đâu? Gọi anh ấy tới nghe, tôi muốn nghe chính anh nói!” Hôm nay thời tiết rõ ràng rất tốt, vì sao không thể trực tiếp quay về Đài Bắc, nhất định phải ở khách sạn hay sao? “Anh ấy đang tắm, không rảnh tiếp điện thoại của cô.”

“Gạt người!” Cô mới không tin.

“Có phải là gạt người hay không, chính cô nghe đi, dù sao đêm nay tôi cũng sẽ cùng Thánh Tu qua đêm với nhau, sẽ phát sinh chuyện gì cô hẳn là rất rõ ràng đi, chỉ có điều ngày mai quay về, anh đại khái sẽ giả như làm một bộ dáng không có chuyện gì xảy ra đi! Cô tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt, không nên nghĩ đến hai người đã kết hôn rồi, anh phải đối với cô nhiều chung tình.”

“Không, tôi không tin lời cô nói đâu.....” Thư ký Diệp có thể là đang khích bác ly gián.

“Cô có tin hay không thì như thế nào? Ta đây là người đàn bà xấu tới nay là muốn quyến rũ anh ấy lên giường! Ta thích anh ấy lâu như vậy, ta vẫn cho là chỉ cần ta làm một thư ký tốt của anh, anh nhất định sẽ phát hiện được tình cảm của ta, kết quả anh cư nhiên nhanh chóng kết hôn, đối tượng vậy mà lại là một người đàn bà bình thường! Vậy ta đây cũng không muốn giả bộ làm người tốt rồi, ta không muốn thua loại xấu xí như cô, ta muốn từ bên cạnh cô đem anh ấy cướp đi!”

“Cô...cô sẽ không được như ý.....” Lục Tâm Đồng nghe quả thống hận vô cùng, cắn răng nghiêng lợi, nhưng lời nói lại không giống như trong phim truyền hình hung hăng mắng hô ly tình.

Bởi vì cô không có tự tin làm vợ a, không có tình yêu của Giang Thánh Tu bỏ ra, không có lợi thế, thế nào có biện pháp cùng người đàn bà kia sẵn giọng nói: “Cô không giành được chồng ta.”

“Xin lỗi, điện thoại của Thánh Tu sắp hết pin rồi, vậy nha.” Cúp.

Lục Tâm Đồng lập tức gọi lại, rất muốn nghe được giọng nói của Giang Thánh Tu, nhưng vẫn chỉ là giọng nói của hộp thư, cô nhanh khóc, thật sự là sụp đổ nhanh.

Không, ai tới nói với cô này nọ đều là giả -- cô là thật vô cùng muốn tin tưởng anh, tin tưởng anh cùng thư ký anh đều không có bất kỳ mối quan hệ mập mờ nào, nhưng mà ngày đó cô nhìn thấy anh mang thư ký Diệp vào nhà trọ, hiện tại lại bị thư ký Diệp khiêu khích thị uy, không thấy được anh, không nghe được âm thanh của anh, cô thật sự là không biết nên tin tưởng cái gì....

Cô thật là khổ sở, thật rất khổ sở. Dạ dày cô thật là đau, áp lực cao nhanh chóng khiến cô đau đớn muốn chết, ở Nhật Bản anh có biết cô hiện tại ra sao không, mấy ngày vừa qua chịu đựng thế nào, tâm tình của cô có bao nhiêu khổ sở? Anh cái gì cũng không biết a! Anh nói đi Nhật Bản liên tục nhiên đi Nhật Bản, trong lòng cô lúc trước sẽ không lo nghĩ tâm tình của anh, nhưng châm chọc thay, cô đối với anh lại yêu sâu như vậy, mãnh liệt như vậy, chỉ là tưởng tượng anh còn cho người phụ nữ khác cơ hội, khiến cho cô không chịu nổi áp lực đau bụng rồi, nếu là anh thật phản bội cô, cô chịu được sao? Cô thật có thể nhẫn nại sao? Cô không sung sướng, không có chút nào vui vẻ a, cô không cần đợi anh tại căn phòng đầy kỷ niệm này nữa, không muốn cây mạnh chống đỡ khổ sở. Tại sao, cô tại sao nhất định đợi anh về hành hạ mình.

Anh nói, cô có cái gì bất mãn cũng có thể nói với anh, như vậy, trong lòng cô oán hận cũng có thể lấy hành động thực tế tới nói cho anh biết đi, là anh muốn cô là chính mình.

Trở lại nhà ba mẹ nhất định sẽ bị anh bắt được, cô mới không để cho anh như ý.

Lục tâm đồng gọi điện thoại, nghe được đầu bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc, giống như người chết đuối bắt được bè gỗ, kêu cứu: "Trưởng phòng, là em, em có thể qua làm phiền chị với chồng chị một đêm không? Không, em là nói em muốn tạm thời dọn đi chỗ của chị ở, em sẽ giúp chị nấu cơm, cũng sẽ giúp chị chăm đứa trẻ."

Giang Thánh tu có thể nói là gặp rất nhiều khó khăn, hôm sau trở lại Đài Bắc, nào biết vừa về tới nhà, không có vợ hỏi han ân cần, trong phòng lạnh lẽo, chỉ có một tờ giấy ghi chép nói vợ muốn rời nhà ra đi, làm anh tức đến mau phát bệnh tim.

Mấy ngày nay anh vẫn có gọi điện thoại về nhà, nhưng ba ngày trước anh quá bận rộn, thật vất vả có thời gian gọi điện thoại về, điện thoại vợ nếu không phải là đang trò chuyện, thì chính là tiến vào hộp thư của vợ, ngày thứ tư anh theo ba bữa cơm gọi, vẫn là tình hình giống vậy, anh nghĩ gọi tới công ty, mới nghĩ đến thứ bảy công ty không có ai, cô dĩ nhiên cũng không ở, mà không nghĩ tới khi anh vẫn không thể liên lạc không được cô, cô lại bỏ anh rồi nhà trốn đi!

Đây là chuyện Lục Tâm Đồng từ trước đến giờ khéo léo sẵn sóc biết làm sao? Rốt cuộc là xảy ra điều gì không may khiến cho cô không thể nghe điện thoại, không thể không rời nhà trốn đi? Sẽ không phải là cô vẫn còn giận anh tạm thời bỏ lại cô đi Nhật Bản chứ? Hay là nói, anh nói anh sẽ mau sớm quay về, nhưng không có tuân thủ ước định, kéo dài thêm suốt một ngày, cho nên cô tức giận? Trời mới biết khách Nhật Bản đó rất khó dây dưa! Anh cơ hồ chiêu số gì đều đem ra hết, sau lại là cùng hán đến Ginza uống rượu mới một lần nữa ký hợp đồng thành công, sớm biết chỉ cần có gái đẹp với

rượu mà có thể giải quyết, anh cũng không cần tốn nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy rồi !

Hơn nữa ngay cả thư ký Diệp Cần của anh đều cùng anh đối nghịch! Cho là bọn họ cũng hợp tác nhiều năm như vậy, là trên bạn tốt trong công việc, không ngờ vừa đến Nhật Bản, cô cả người liền thay đổi tính tình, mặc quần áo rất hở hang, luôn theo anh làm nũng, nhưng lúc đó chính anh một lòng chỉ nghĩ giải quyết nhanh lên một chút, cũng không có chú ý cô nhiều hơn.

Cho đến tối hôm qua trở về Đài Loan, sau đó anh tài xế đón anh ở trên đường xảy ra tai nạn xe cộ, gãy xương nằm viện, thân là chủ anh phải đến bệnh viện thăm hỏi, chờ người thân đến , gấp mặt gửi chút tiền an ủi, trì hoãn đến rất khuya, mới có thể tìm quán trọ gần đó ngủ trọ.

Cũng chính là lúc đó, anh bị thư ký Diệp hù sợ đến gần chết! Cô cư nhiên coi hết nằm ở trên giường của anh đối với anh tỏ tình, bị hù đến nỗi anh một giây cũng không dám đứng lại, vội vàng đổi phòng.

Thật quá ngoài ý muốn! Anh chưa từng nghĩ tới thư ký anh tín nhiệm nhất sẽ thăm men lâu như vậy, cho dù cô ở bên cạnh anh làm việc lâu như vậy, anh thật là xem lầm người, thật sự cho rằng cô đối với anh trung thành chỉ có trên công việc.

Xem ra anh phải đem cô sa thải rồi, tài năng của cô có tương lai bao nhiêu Không, sa thải cô là tổn thất công ty, đem cô điều đến chi nhánh công ty ở Nam bộ đi, dù sao nhắm mắt làm ngơ là tốt rồi.

Thiệt là, không có việc gì thăm men anh làm chi, hại anh tổn thất một trợ thủ đắc lực rồi.

Nhưng Giang Thánh Tu tiếc hận cũng chỉ có một phút, không có bởi vì tổn thất một thư ký mà ảnh hưởng đến tâm tình, dù sao trợ thủ là có thể bồi dưỡng lại.

Lúc này tim của anh ngứa ngáy nhớ mong chỉ có cô vợ nhỏ của anh a, nghĩ tới mấy ngày gần đây điện thoại nhà với điện thoại cô đều không gọi được, anh cũng không tránh được lo lắng cho cô bởi vì suy nghĩ lung tung, cố ý không nhận điện thoại của anh.

Cô muốn anh đừng đi Nhật Bản thì anh thật vẫn thiếu chút nữa mềm lòng, nhưng công quy công, tư về tư, anh không thể vì chuyện nhà mà ảnh hưởng công việc của anh, chỉ có thể cũng không quay đầu lại rồi đi, không ngờ anh vừa về tới nhà, cô cư nhiên lấy rồi nhà trốn đi để trả lời anh, kiểm tra tủ treo quần áo của cô, phát hiện cô mang đi không ít quần áo, thật là tức chết anh mà!

"Đây là cái gì?" Túi màu đen này là túi gì? Giang Thánh Tu trong cơn thịnh nộ lấy ra nhìn, bên trong lại chứa đồ dùng tình thú làm người ta đỏ mặt tim đập.

Không thể nào! Cái đó đụng cô, toàn thân Lục Tâm Đồng sẽ biến thành màu hồng, lại sẽ lớn mật chạy đi mua đồ dùng tình thú trợ hứng? Trời ạ, lại còn có quần áo thủy thủ, cô nghĩ là mặc cho anh nhìn sao? Mới hơi liên tưởng hình ảnh cô mặc quần áo thủy thủ một chút, trong đầu Giang Thánh Tu liền đầy cảnh xuân sắc vô biên rồi, cô đem lòng của anh quấy đến rồi một mùi lại sốt nóng không dứt, lại dám rời nhà trốn đi, thật là không chịu trách nhiệm!

Giang Thánh tu sắc mặt khó coi, lấy ra điện thoại đã hết pin trước, thay pin dự bị đặt ở nhà, cuộc điện thoại đầu tiên gọi cho cô, không ngờ gọi như thế nào đều là nghe thấy giọng nói của hộp thư.

Anh nổi giận! Sự chịu đựng của anh cũng là có hạn độ!

"Đáng ghét! Lục tâm đồng, anh cũng không tin anh không tìm được em."

Cô không thể nào trở về nhà anh, để cho ba mẹ anh lo lắng, về nhà mẹ đẻ thì sao? Mặc dù cô không còn người thân nào, nhưng cô còn có cái nhà ở đây, phòng ốc trống không không người ở, chỉ là cô không đến nỗi ngốc đến nỗi trở về nơi đó chờ anh tới bắt người đi!

Giang Thánh Tu bắt đầu nghĩ tới người bạn tốt nhất của cô là ai, cô sẽ dọn tới đó trốn, sau lại nghĩ đến, nhớ lại bình thường cô rất thích đem trường phòng phòng cô giặt ở khóa miệng.

Cô chẳng lẽ đi tới nương nhờ người cô thích nhất, ngay cả khi thân mật cũng không quên nói tới là vị trưởng phòng kia ? Đúng, nhất định là đi tìm cô ấy!

Mặc dù hôm nay là chủ nhật, công ty không có ai, nhưng anh có chìa khóa của công ty, còn có số điện thoại liên lạc của tất cả nhân viên, chỉ cần tìm được chìa khóa của phòng nhân sự, lấy được chìa khóa phòng nhân sự , anh còn sợ không tra được số liệu của nhân viên sao? Anh nhất định truy bắt lại người vợ bỏ trốn của anh mới được!

Khi Giang Thánh Tu đến nhà Trưởng phòng Lưu thì Lục Tâm Đồng đang uống trà sữa trân châu ngon lành, vừa nhìn thấy anh, phản ứng đầu tiên chính là tìm chỗ trốn, vẫn không quên một bên hút trà sữa trân châu của cô, một bên tránh.

"Lục Tâm Đồng, em cho rằng em trốn ở chỗ này anh không biết sao?" Giang Thánh Tu vẫn tốt như vậy, ung dung nhìn tới cô một tay cầm thức uống, một cước bày ra bộ dạng tức cười muốn chạy đi.

Trưởng phòng Lưu chờ xem kịch vui lạnh lạnh nói: "Tâm Đồng, lần này nên làm cái gì bây giờ? Em giờ muốn lưu lại chứng minh em rất có cốt khí, hay là muốn ngoan ngoãn theo chồng em về nhà à?"

"Đương nhiên rồi. . . ." Đem khí phách cô phát huy đến mức tận cùng rồi !

Giang Thánh Tu không làm cho cô được như ý, anh hướng trưởng phòng lễ phép gật đầu một cái."Quấy rầy, ta lập tức đem vợ ta mang về nhà." Nói xong, anh bước lên trước kéo qua tay của vợ muốn mang cô đi. "Tâm Đồng, nên về nhà rồi."

"Em không muốn, em không muốn trở về với anh, em mới rời nhà trốn đi một ngày a!" Dễ dàng như vậy theo sát anh trở về, cũng không giống như rời nhà đi ra ngoài, này làm trái ý niệm của cô trước khi đi nhà.

"Một ngày còn chưa đủ sao?" Chỉ là tấm giấy ghi chép nói rời nhà ra đi, liền đủ giày vò anh!

"Chính tôi lại nghĩ, có phải hay không chỗ nào đó của giám đốc Giang "không được", cho nên Tâm Đồng mới có thể nghĩ rời nhà trốn đi." Trưởng phòng Lưu lúc tại hai vợ chồng cãi vã đồ thêm dầu vào lửa, kịch vui này thấy phải muốn ngừng mà không được.

Cô trông thấy người trước mắt này rất được, Giang Thánh Tu không giống đàn ông chuyên ngoại tình, hơn nữa đang lúc này anh biểu hiện tức giận, không hề giống lời nói của Lục Tâm Đồng không quan tâm cô ấy như vậy; trốn tránh cũng là không có ích lợi gì, Tâm Đồng còn là nhanh lên một chút về nhà, cùng chồng cô nói chuyện thật tốt mới có thể giải quyết việc này.

"Ta không được?" Đàn ông ghét nhất là bị nói không được, Giang Thánh Tu với thâm ý khác mà nhìn chăm chăm vào vợ của anh, nhớ tới cô mua này túi đồ dùng tình thú, chẳng lẽ cô là chê anh không được mới mua được giúp anh trợ hứng? "Em cái gì cũng không nói!". Lục Tâm Đồng mãnh liệt lắc đầu, nhìn chăm chăm trưởng phòng Lưu đầu sỏ gây nên chuyện này, rất quá đáng, trưởng phòng đem năng hại thăm rồi!

"Thật sao? Vậy chúng ta trở về mới đàm luận lại anh rốt cuộc nơi nào không được!" Giang Thánh Tu là một người văn minh, ghét nhất làm chuyện dã man, nhưng vợ của anh rất không ngoan, ở bên ngoài tâng lờn đồn, phá hư danh dự của anh, làm hại anh không thể không đánh cô -- anh một tay bồng cô lên, nhìn cô trốn thế nào!

Thế giới của Lục Tâm Đồng điên đảo rồi, thức uống cô rót, thật lãng phí, má ơi, cô còn thấy chân của Giang Thánh Tu nữa! Đầu cô thật choáng váng, dạ dày chống đỡ bả vai cứng rắn của anh, rất không thoải mái, lớn tiếng kêu cứu: "Buông em ra! Trưởng phòng cứu em a!"

Trưởng phòng Lưu bye bye không tiễn, Lục Tâm Đồng bị Giang Thánh tu thành công mang về nhà.

Vừa về tới nhà, cô như cũ muốn trốn tránh anh, muốn đem cửa phòng khóa lại.

"Em nghĩ trốn, đây chính là địa bàn của anh, em xác định sao?" Giang Thánh Tu ở trước cửa khóa lại hết sức xông vào, còn cầm chìa khóa phòng ở trước mặt cô sáng ngời, sáng ngời a, nói rõ coi như cô đuổi anh đi ra ngoài, anh vẫn là đi vào đi.

"Coi như đây là địa bàn của anh, em còn là có quyền giữ yên lặng." Cô không muốn nói với anh nửa câu, anh chỉ sẽ hại cô vẫn đau lòng mà thôi.

"Tâm Đồng." Anh nhận ra vợ anh giận thật, còn tức đến muốn giữ yên lặng với anh, anh không cách nào nhẫn nại, bởi vì lòng của anh sẽ khó chịu.

"Hừ."

Còn hừ, cô cho là hừ một tiếng như vậy, anh sẽ bỏ cuộc nửa đường sao? Giang Thánh Tu bá đạo lôi cô đến trên giường ngồi, nửa ôm ở trên đùi, vậy khôn cô thật chặt.

"Buông em ra." Anh chạm qua phụ nữ khác, anh ôm sẽ chỉ làm cô cảm thấy ghê tởm.

"Tâm Đồng, em nói, anh rốt cuộc phạm vào lỗi gì?" Tức giận dù sao cũng nên có một lý do chứ, anh không hiểu anh đi Nhật Bản liền xui xẻo, tại sao cô có thể tức lâu như vậy? Anh còn dám hỏi! "Anh đi ngoại tình!" Nàng nhìn anh chăm chăm.

"Anh ngoại tình?" Giang Thánh Tu cũng không nhận thức tội danh được tội danh có thực này. "Anh khi nào đi ngoại tình rồi hả ?"

"Anh có! Anh với cô thư ký xinh đẹp của anh ngoại tình!" Lục Tâm Đồng lên án nói, cô không muốn nhẫn nại nữa rồi lại bị khinh bỉ, coi như anh thừa nhận, cô nhiều lắm là cũng là nhận thức, dọn đi ra ngoài ở mà thôi.

"Em ở đây ăn đấm của thư ký Diệp sao?" Giang Thánh Tu không nổi giận nhìn cô nói, ngược lại là còn rất vui mừng.

"Em mới không phải bởi vì ghen mà bịa chuyện, em là thật nhìn thấy anh cùng thư ký Diệp ngoại tình bên ngoài! Anh nói với em ngày đó anh đi xã giao, em với trưởng phòng đi uống cà phê, em tận mắt nhìn thấy anh với thư ký của anh vào nhà trọ." Nói xong, trong lòng cô thật khó chịu, giấu ở trong lòng thật lâu thật lâu.

Thì ra là chuyện này! Giang Thánh Tu rốt cuộc biết tại sao từ ngày đó trở đi cô liền buồn buồn không vui, trước hôm đi Nhật Bản, còn khác thường để ý chuyện anh cùng đi với thư ký Diệp.

"Tâm Đồng, đây là hiểu lầm, ngày đó thật sự anh có mang cô ta vào nhà trọ, thế nhưng cũng là do cô ta theo anh đi xã giao uống say, anh hỏi không ra được địa chỉ nhà cô ấy, không thể làm gì khác hơn là gắng gượng mang cô ta đi nhà trọ nghỉ ngơi, sau khi dàn xếp tốt cho cô ta anh liền đi nhà."

Lục Tâm Đồng vậy mới không tin trên đời này có nhiều sự trùng hợp, cô lấy ra hoa tai vẫn để trên người. "Nhưng hoa tai của cô ở tại trong túi áo khoác của anh, chứng minh các anh quan hệ không nhỏ, em lại tin tưởng anh, em chính là người phụ nữ ngu nhất thiên hạ!"

"Áo khoác của anh có thói quen đặt ở trong phòng làm việc, thân là thư ký cô ta có rất nhiều cơ hội đụng vào áo khoác của anh." Ánh mắt Giang Thánh Tu nổi lên tia lạnh, nói như vậy, thư ký Diệp đã bố trí lâu rồi, lúc cô uống say, anh không thể không đưa cô đến nhà trọ cũng là một cái bẫy? Ngày đó anh cũng cảm thấy kỳ quái, thư ký Diệp bình thường uống rượu rất tốt, làm sao lại đột nhiên uống rượu say, vừa đến nhà trọ, còn mở rộng vạt áo trước

ngực kêu la nóng? Nhưng hôm đó anh chỉ là tìm phục vụ nữ chăm sóc người cô ta là được rồi.

Lục Tâm Đồng dần dần bị anh thuyết phục, nhưng vẫn còn là giây giũa lần cuối trước ai đó, khí nhọc hỏi: "Cô ta tối hôm qua gọi điện thoại tới cùng em thị uy, nói hai người muốn cùng nhau qua đêm, cô ta cướp anh đi, là chuyện gì xảy ra."

Giang Thánh Tu thật nghĩ nguyên rủa người phụ nữ chết tiệt kia, xem ra chỉ đem cô ta đổi đi nơi khác là không đủ!

"Ngày hôm qua lái xe tới đón anh trên đường, xảy ra chút ít tai nạn xe cộ, thân là người thuê anh đây phải xử lý chuyện sau đó, cho nên anh mới có thể nhờ thư ký Diệp giúp anh gọi điện thoại cho em, nói anh buổi tối sẽ ở khách sạn, sáng sớm ngày mai mới có thể trở về, làm sao biết cô ta thể nhưng đối với em nói những lời đó, anh cũng là tại trong khách sạn mới biết cô ta thâm mến anh rất nhiều năm." Anh đã giảm bớt đi đoạn cô ta trần truồng hấp dẫn kia, không muốn chọc giận cô thêm ghen ghét.

"Người ta thâm mến anh nhiều năm như vậy, làm sao anh có thể một chút cảm giác cũng không có!" Mà cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, nếu cô là đàn ông thì đã sớm động lòng.

"Nếu anh yêu thích cô ta còn có thể cùng em kết hôn sao? Trước hôn nhân đối với cô ta không cảm giác, sau khi cưới anh có em, làm sao có thể đối với người đàn bà khác cảm thấy hứng thú." Giang Thánh Tu dùng kể ngoài mặt buồn bã, nhưng, giọng điệu của anh nhưng rất cứng rắn, không cho phép cô hoài nghi anh một phần, đây chính là sĩ nhục nhân cách của anh.

"Tâm Đồng, tin tưởng anh được không? Anh chính là người tới Nhật Bản, trong lòng còn nhớ tới em, gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho em." Nói đến điện thoại, đổi lại anh chất vấn cô. "Đúng rồi, tại sao anh gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy cho em, em đều không có nhận?"

Anh hỏi như vậy, lập trường hai người lập tức thay đổi, Lục Tâm Đồng ậm ừ không dứt. "Bởi vì. Điện thoại em không có nghe được, điện thoại di động cũng không còn pin." Anh làm chỉ dùng ánh mắt "Em thật ngốc" nhìn cô a!

"Anh...anh đừng nghĩ nói sang chuyện khác! Anh nói anh đối với cô ta không có hứng thú, anh đối với em cũng giống vậy a, không có chút nào muốn chạm vào em, nhất định là tại bên ngoài ăn thịt cá, đối với loại cháo trắng rau dưa như em ngán. .những. . . ." Nói gì muốn dạy dỗ cô? Chỉ là nói để nghe á..., đến cuối cùng còn không phải là bỏ qua.

Anh lại đối với cô không có hứng thú? Giang Thánh Tu thật hận không thể mở to miệng ăn hết cô! Dục vọng của anh cũng không chỉ là một cái hôn hay vuốt ve là đủ rồi, anh nghĩ cùng cô trở thành vợ chồng thực thụ!

"Đó là bởi vì em rất sợ đau, anh không muốn ép buộc em. "Anh quý trọng cô, tôn trọng cô, làm sao lại bị cô hiểu lầm là anh không muốn đụng cô? "Có thật không?" Lục Tâm Đồng kinh ngạc nhìn anh.

"Chẳng lẽ em thật cho rằng một chút sức quyến rũ em cũng không có sao? "Nhìn cô tự ti đến cúi đầu, Giang Thánh Tu bật cười lên. "Vậy nếu không phải nên thử một chút nhìn anh đối với em có phản ứng hay không a? Thuận tiện thử một chút anh rút cuộc có được hay không? Há?" Nói xong, âm thanh của anh hơi khàn khàn, chia lìa mấy ngày, anh thật sự rất muốn ôm lấy cô, có rất nhiều chuyện muốn làm với cô.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Không được nói." Lục Tâm Đồng xấu hổ không nhận được che mặt lại.

Cho là che mặt giả chết, anh sẽ bỏ qua cho cô rồi sao? Hừ hừ, anh nhìn về hướng để cái túi màu đen trong tủ treo quần áo của cô.

Giang Thánh Tu trước đem cô đặt lên giường, đứng dậy đi về phía tủ treo quần áo của cô, mở ra, lấy ra một cái túi màu đen.

"Không nên nhìn cái đó." Lục Tâm Đồng ngẩng đầu vừa thấy, cũng mau ngất xỉu a.

"Đây là cái gì?" Giang Thánh Tu ác liệt mà đem nó giơ thật cao.

"Dù sao không liên hệ gì tới anh, không cho phép anh nhìn là được rồi!" Lục Tâm Đồng lao xuống giường, nhón chân cao nghĩ đoạt lấy từ trên tay anh, nào có thể đoán được túi là cướp được, nhưng đồ bên trong cũng rơi hết ra ngoài.

Quá tốt a! Có nước dùng trên tay, đồng phục y tá, còng tay, còn có hình dáng mập mờ của đồ dùng tình thú.

"Không liên quan gì tới anh sao? Em là vì để anh tốt mới mua chứ?" Giang Thánh Tu nhú mày.

"Mới không phải, đó là do trưởng phòng ép buộc em mua đấy!" Cô liên tục thanh minh, cô thật sự là trong sạch a.

"VẬY anh đây thật cảm ơn cô ấy nha."

Nghe anh nói cảm ơn cái gì! Lục Tâm Đồng trừng mắt liếc anh một cái, xoay mặt.

"Còn đang tức giận sao?"

Nói nhảm, ai bảo anh dám nhạo báng cô! Lục Tâm Đồng vẫn như cũ không để ý tới anh.

Thật sự chính là rất nghiêm túc mà giận anh!

Giang Thánh Tu phát hiện cô vợ nhỏ của anh thay đổi, trở nên rất cố gắng học trở thành chính cô, không hề giống như trước điệu dàng quá mức nữa, cô bây giờ hiểu được phát chút lửa giận, hoặc có chút đùa giỡn để diễn tả cảm xúc của bản thân, mặc dù nhìn như vậy cô thật đáng yêu, nhưng anh cũng không hy vọng cô lại rời nhà đi ra ngoài lần nữa.

Cô lưu lại tờ giấy ghi chép nói bỏ nhà trốn đi, thật dọa anh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người rồi.

Hiện tại, cô phải bồi thường cho anh thật tốt.

Giang Thánh Tu không nói hai lời nâng lên gương mặt của cô hôn, hôn cô là để cho anh bớt nỗi nhớ từng điểm xinh xắn, mỗi cái hôn hạ xuống, trong lòng đối cô triu mến càng sâu.

"A Tu, anh thật muốn làm sao?"

"Hả?"

"Nghĩ sử dụng những thứ đồ dùng tình thú kia." Lục Tâm Đồng xấu hổ đến không ngóc đầu lên được.

Giang Thánh Tu cười nhẹ, cười cô ngốc nghếch. "Chờ em thật muốn dùng lúc đó nói với anh thôi." Anh hôn môi của cô một cái. "Tâm Đồng, nhớ, anh vĩnh viễn đều sẽ không ép buộc em, đi cùng với anh, em không phải dùng uất ức để cầu toàn, em chỉ cần là chính em là đủ rồi."

Bà xã của anh, làm sao lại triu mến như thế chọc giận anh a, anh rõ ràng muốn cô đến nỗi điên, cũng đang tính để cô cảm thụ được khát vọng của anh, anh nguyện ý chờ đợi cô chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Lục Tâm Đồng cảm giác mình đang bước vào hạnh phúc, anh luôn là đối với cô tốt như vậy, khắp nơi vì cô mà nghĩ, còn dạy cô là chính cô, ở trên thế giới này, sẽ không còn có người bao dung cô như vậy.

"Đúng rồi, anh có đồ muốn đưa cho em." Giang Thánh Tu buông lỏng cô ra, từ trong bao công văn lấy ra một đôi vợ chồng già làm từ gốm sứ, đưa cho cô. "Anh nhớ được em thích cái gì cũng có đôi."

Anh lần đầu tiên nhìn thấy ở tủ kính thủy tinh trong cửa hàng liền trực tiếp mua, anh nên đưa cô quà tặng đắt giá hơn, nhưng so với hàng hiệu, anh nghĩ cô sẽ thích loại này đồ trang sức nhỏ này nhiều hơn chút.

"Oa, thật đáng yêu! A Tu, cảm ơn anh!" Lục Tâm Đồng cực kỳ vui mừng, chồng của cô lại có thể biết phát hiện cô len lén đổi rất nhiều đồ dùng thành đôi thành cặp, còn biết cô thích, cố gắng mua được để tặng cô, khiến cho cô cảm động đến trào nước mắt.

Làm thế nào đây, cô thật yêu thật yêu chồng của cô a, cô thật hy vọng bọn họ có thể giống như một bộ dáng vợ chồng yêu thương ở đây, đến già vẫn ân ái tay nắm tay như thế.

"Có gì phải khóc." Giang Thánh Tu tức giận lau lau nước mắt của cô.

"Em là vui mừng mới khóc chứ sao." Lục Tâm Đồng còn cảm động kéo xuống cổ của anh, hôn lên môi của anh, sau khi hôn, cô mới ý thức tới mình làm chuyện lớn mật gì, ấp úng. "Này, đây là vì muốn cảm ơn anh cho em quà."

"Dùng cái hôn này tới cảm ơn anh căn bản không đủ." Con mắt Giang Thánh Tu chuyển màu đậm dày đặc, từ trước đến giờ cô vợ nhỏ hay xấu hổ của anh lại có thể biết chủ động hôn, hôn đến lòng anh đều ngứa ngáy khó chịu, anh nên đem cô làm sao bây giờ mới phải? "Này, này lại một lần nữa tốt lắm." Bị anh nóng bỏng nhìn chăm chú như vậy, Lục Tâm Đồng cũng nhanh chóng bị ảnh hưởng như xuân dược a, cô lấy dũng khí lại hôn anh lần nữa, cố gắng để nụ hôn này sâu hơn, cho anh biết, anh khiến cô rung động nhiều cỡ nào, cũng bởi vì cô quá yêu chồng của cô rồi, khi cô dán chặt đôi môi nóng rực của anh thì cô cảm thấy vị thật tốt, không nhịn được nghĩ ăn anh thêm chút nữa, muốn ăn lâu một chút.

"Tâm Đồng, đủ rồi." Giang Thánh Tu bị cô hôn đến nỗi không thở được, dùng sức đẩy cô ra, anh thật rất hưởng thụ nụ hôn của cô, nhưng tiếp tục thưởng thức ngon ngọt của cô như vậy nữa, anh sợ là sẽ chịu không nổi mà đem cô áp đảo, anh đã quyết định phải đợi cô chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Tâm Đồng hồi hồn lại liền đỏ bừng cả khuôn mặt, cô, hình như cô vừa cưỡng hôn chồng của cô a? Lòng của cô nhảy bùm bùm, thật kỳ quái, cảm giác hưng phấn hơn nhiều xấu hổ còn nhiều hơn rất nhiều, nàng thật yêu môi của chồng cô a, cô cũng thật yêu nhiệt độ của chồng, cô xung động thật là nhớ lại nụ hôn nghĩ ôm anh một cái, thật là nhớ anh a.

Cô, muốn trở thành của anh.

"A Tu, để cho chúng ta trở thành vợ chồng chân chính có được hay không? Em nghĩ muốn anh." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh phớt hồng, giống như là dùng tất cả dũng khí hết đời này.

Tim của Giang Thánh Tu lỡ một nhịp, anh có nghe lầm hay không, điều này sao có thể sẽ là lời cô dám nói, cô lại hại anh toàn thân máu sôi trào nhiệt choáng váng, nhưng từ ánh mắt của cô có thể biết cô rất nghiêm túc.

Cô nguyện ý giao mình cho anh, để cho anh thật ngoài ý muốn lại rất vui mừng, điều này đại biểu cô đối với anh hoàn toàn tin tưởng, cô nguyện ý tin tưởng người chồng là anh đây.

"Thật chuẩn bị xong?" Anh thận trọng hỏi, cô thật là sẽ ép điên anh, tiểu yêu tinh, để cho anh muốn chạm lại không dám đụng.

Lục Tâm Đồng dùng sức gạt đầu, khuôn mặt nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Giang Thánh Tu nhìn cô che kín hai mắt óng ánh, còn có môi cô đỏ thắm, quý trọng nhìn thật lâu thật lâu, mới nâng lên cằm của cô, hạ xuống nụ hôn của anh.

Anh thật muốn cuồng nhiệt hôn cô a, nhưng lại sợ hôn quá nồng nhiệt, thật cuồng dã, dục vọng giống như sóng lớn mãnh liệt mà đến sẽ dọa cô, cho nên anh thả chậm tốc độ mút, hôn môi của cô, cảm giác đau này làm người ta thấy ngọt ngào.

"Tâm Đồng, về sau không cho phép hoài nghi anh đi ngoại tình nữa biết không? Anh hướng em thề, anh sẽ làm một người chồng chung thủy, cả đời đối với em chung tình, vĩnh viễn sẽ không phản bội em, anh cũng vậy chỉ biết như vậy hôn em, sẽ không đụng người đàn bà khác." Nói xong, anh lần nữa hôn cô, chưa muốn đủ, thâm nhập vào trong hàm răng cô, cùng với cái lưỡi cô quấn quít.

Lục Tâm Đồng mặc cho anh nhiệt tình hôn, hưởng thụ những gì anh cho, quyền lợi chỉ có dành riêng cho người vợ thôi.

Anh nói anh chỉ có thể hôn cô như vậy, anh sẽ không đụng vào người đàn bà khác, cô vĩnh viễn sẽ có người đàn ông này, không có người đàn bà nào giành được anh, anh là của cô, cả đời đều là của cô.

Cô thật hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Một giây kế tiếp, cô bị ép đến trên giường, cô xấu hổ đón lấy ánh mắt nóng bỏng của Giang Thánh Tu, nhìn anh cởi từng cúc áo một trước ngực cô, dịu dàng nhìn anh cởi áo.

"Không sợ sao?" Anh không che giấu chút nào dục vọng mà chăm chú nhìn lên thân người tuyết trắng chỉ mặc áo lót của cô.

"Em biết rõ anh sẽ rất dịu dàng." Cô rất sợ đau, nhưng bởi vì là anh, cô không sợ.

"A Tu." Lục Tâm Đồng cảm giác mình trở nên thật kỳ quái, trước kia chỉ cần anh dùng đầu ngón tay xâm nhập cô, cô sẽ cảm thấy đau đớn, thế nhưng lần nhiều loại cảm giác kỳ quái, thân thể cũng như đang bay nhẹ nhàng, còn muốn nhiều hơn.

"Đừng nóng vội." Giang Thánh Tu biết cô đã đủ để tiếp nạp anh, anh thật là nhớ cảm giác lập tức bị cô bao quanh, bừa bãi chôn sâu, nhưng anh không dám ham vui nhất thời, anh nghĩ mang cho cô lần đầu tiên hoàn mỹ nhất mỗi khi nhớ lại.

"Không chịu được nhất định phải nói ra."

Lục Tâm Đồng biết anh là đang vì cô mà nhẫn nại, không chịu được cảnh anh cố nén đau đớn, không nhìn được cong người lên ngằnghẹn hợp cùng anh.

"Tâm Đồng." Sự nhiệt tình của cô khiến cho anh mất hồn, khó có thể kiềm chế, thiếu chút nữa cần rờ dong ruối trong cô.

"Không sao, em không sợ bị thương." Thân thể của cô cảm nhận được đau đớn, nhưng, cũng cảm thấy chưa bao giờ sung sướng như thế này, vừa đau lại vui thích, đây là chứng minh từ cô gái trở thành phụ nữ a! Có thể cùng người đàn ông yêu thương kết hợp, cô thật sự là rất hạnh phúc!

Nhưng, đồng thời khi anh nóng bỏng ôm cô, lòng của cô vẫn có chút thiếu sót nho nhỏ, nhỏ giọng nhắc nhở cô, anh không có nói yêu cô.

Anh chỉ nói anh sẽ đối với cô chung thủy, cũng không có nói yêu cô.

Cô mê loạn chịu đựng anh tăng kích thích của cô, cùng anh cùng nhau trào lên thiên đường tình dục, nhưng lòng cô vẫn có chút tiu nghỉu như bị mất, cô cũng không có để cho anh biết.

Cô yêu anh sâu đậm như vậy, yêu anh cẩn thận, nội tâm cô tham lam chỉ muốn hưởng thụ sự cung chiều vô bờ của anh, không dám đối với anh nói -- "Em yêu anh như vậy, anh cũng có thể yêu em sao?"

Trải qua lần này hiểu lắm, Lục Tâm Đồng cùng Giang Thánh Tu làm hòa rồi, tình cảm càng thêm phát triển ổn định, chỉ là, Lục Tâm Đồng lại có tai nạn mới -- bởi vì trưởng phòng đem đối tượng cô kết hôn nói cho những người bên trong phòng biết!

Cô trốn ra phòng làm việc, tìm cách né tránh hình phạt kinh khủng của những người đồng nghiệp, lại đúng lúc thấy Diệp Cần ôm thùng giấy hướng cô đi tới.

Giang Thánh Tu từng đề cập tới anh đem thư ký Diệp điều đến Cao Hùng rồi, lúc ấy cô cũng không có cảm giác đặc biệt, nhưng bây giờ nhìn thư ký Diệp ôm thùng giấy muốn rời khỏi công ty bỏ đáng cô đơn, cô lại có chút không đành lòng.

Nghe trưởng phòng nói, Diệp Cần là một thư ký làm việc rất chuyên nghiệp, rất nghiêm túc rất cố gắng từ tầng dưới làm lên, từ từ lên tới chức thư ký giám đốc, là một người rất có trách nhiệm với công việc, hôm nay thấy thư ký Diệp bởi vì chuyện tình cảm mà đổi đi nơi khác, tâm tình của cô rất phức tạp.

Ôm thùng giấy Diệp Cần cũng nhìn thấy Lục Tâm Đồng rồi, chỉ là như không có việc gì đi về phía cô.

Lục Tâm Đồng rất muốn nói với cô ta một số câu, nhưng dù cố gắng lại nói không ra lời, chỉ là sững sờ đứng tại chỗ.

"Người đàn ông như vậy có cái gì tốt?" Diệp Cần đột nhiên dừng bước, hướng về phía cô nói. "Tôi đây xinh đẹp, ưu tú như vậy, đợi tại bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy, anh ta còn không hiểu được ta, ngay cả khi tôi đều không để ý xấu hổ coi hết nằm ở trên giường anh ta rồi, anh ta còn chạy ra khỏi phòng, ánh mắt anh ta nhất định là mù."

Lục Tâm Đồng nghe thư ký Diệp giận dữ liên tục, chỉ là có một câu cô nghe không hiểu lắm.

"Tôi muốn đi Cao Hùng rồi, mặc dù rất không cam tâm bị hạ xuống, nhưng mà tôi lại không muốn chạy trốn như vậy, không muốn bỏ công việc này, tôi nhất định có thể tìm được đàn ông so với anh ta tốt hơn." Diệp Cần đầy sự tin ưỡn ngực, lướt qua cô.

Đợi thư ký Diệp và mọi người đi xa, Lục Tâm Đồng còn có chút ngây ngô đại dột, cố gắng nghĩ lại mới vừa rồi cô ta nói, dường như cô ta nói "Cởi hết quần áo nằm ở trên giường anh", tại sao A Tu một chữ cũng không nói a? Đúng lúc Lục Tâm Đồng cực kỳ tức giận thì truyền thanh vang lên.

"Nhân viên Lục Tâm Đồng phòng quản lý số liệu, xin lập tức đến bộ phận marketing, giám đốc Giang Thánh Tu tìm cô."

Cái gì, cái gì, anh cứ như vậy không kiêng dè gọi tên cô lên, không sợ quan hệ hai người ra ánh sáng sao? Lục Tâm Đồng rất muốn giận dữ không đi, nhưng cô sợ anh sẽ truyền thanh lần thứ hai, cô tốt nhất là đến bộ phận marketing một chuyến vậy, dù sao cô cũng vừa lúc có chuyện muốn hỏi anh.

Giang Thánh Tu thấy cô tới, thân thiết chào: "Tâm Đồng, ngồi đi."

"Ngồi cái gì ngồi? Anh lạm dụng công quyền!"

"Anh là có chuyện cần nhờ, đem những bảng thông báo quảng cáo này dán ở cột thông báo." Anh cũng không có lạm dụng công quyền.

Lục Tâm Đồng nhận lấy mấy tờ đơn quảng cáo, buồn bã nhìn mặt anh. "Nhưng anh cũng không cần dùng truyền thanh gọi em a!"

"Chẳng lẽ em hi vọng anh gọi điện thoại cho em sao? Em không phải là nói ở trong công ty không thể gọi điện thoại, vậy anh muốn anh dùng cách nào gọi em lên?" Giang Thánh Tu có ý hỏi ngược lại cô.

"Anh rất đáng ghét! Vì mấy tờ giấy quảng cáo này mà đặc biệt dùng truyền thanh gọi em, nếu như bị người khác hoài nghi em cùng đồng nghiệp quan hệ làm thế nào."

"Vậy thì công khai chuyện chúng ta là vợ chồng."

"Em không cần!" Chỉ là bị đồng nghiệp cùng phòng chọc ghẹo liên phiền chết rồi, huống chi là đối mặt những người ngành khác, nhất định không thiếu bị chọc cười.

Nghe thấy cô nói không muốn, Giang Thánh Tu có ý làm mặt lạnh nói: "Anh có kém cỏi như vậy đến nỗi không thể công khai sao?"

"Không phải. . . ." Hồngбет, cô đều không có nghĩ tới anh. Đúng, có!" Anh không thành thật, làm sao anh không nói chuyện thư ký Diệp cởi hết quần áo nằm ở trên giường chờ anh!"

"Làm sao em biết?" Giang Thánh Tu thật bất ngờ, anh là bởi vì sợ cô suy nghĩ lung tung mới không nói.

"Là thư ký Diệp chính miệng nói cho em biết, em thật sự rất giật mình, mà sao chuyện quan trọng như vậy anh cứ nhiên không có nói cho em biết." Cô trở thành người vợ oán hận của anh.

"Cũng đúng, cô ta đều cởi quần áo hết rồi, nhưng anh không có phản ứng sinh lý còn lập tức rời đi căn phòng, nên nói cho em biết." Giang Thánh Tu

cười thầm nói, cô thắng được một lần. "Tâm Đồng, cho anh một phần thưởng đi, một cái hôn là tốt rồi."

"Này không có gì hay để thưởng!" Cô không phục. "Coi như anh không có phản ứng sinh lý, cũng nhất định sẽ nhìn người ta trần truồng rồi, ngay cả bản thân em cũng thích xem người đẹp mà."

"Anh không có nhìn cô ấy." Giang Thánh Tu nói rất nghiêm chỉnh.

"Em không thể ở chỗ này hôn anh được." Lục Tâm Đồng then thùng nở nụ cười.

"Anh có muốn em hiện tại hôn anh sao? Em quên ở trong công ty là công tư phải rõ ràng sao?"

Anh hiển nhiên là đang đùa cô, Lục Tâm Đồng thật là ngượng chết rồi. "Không có việc gì nữa thì em về phòng á!"

"Uống xong đi đã."

Lục Tâm Đồng sững sờ nhìn ly trà sữa trân châu anh đưa tới -- cô không có nhìn lầm đi, đây là trà sữa trân châu? Giang Thánh Tu nhìn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của cô, có điểm khó nói: "Không phải là em thích uống loại đồ uống này sao? Lần trước anh thấy em ở nhà trường phòng Lưu uống cái này thật vui vẻ." Anh cũng không thừa nhận dù uống loại đồ uống này không hữu ích khỏe mạnh, nhưng nếu ở trên đường trở về công ty thấy cửa hàng bán đồ uống lạnh, liền thuận tiện mua.

Anh vì cô mà đặc biệt mua? Lục Tâm Đồng đỏ mặt uống trà sữa, mặc dù không có uống ngon như lúc mua ở nhà trường phòng, có chút quá ngọt rồi, lại ngọt ngấy ngấy đến khiến lòng của cô nóng lên.

"Tay của em lạnh quá." Giang Thánh Tu đem thức uống đưa cho cô thì đụng phải đầu ngón tay lạnh lẽo khác thường của cô.

"Tay chân của em lúc thời tiết chuyển lạnh rất dễ dàng trở nên lạnh lẽo, vừa lúc mấy ngày nay lại có không khí lạnh."

"Vậy không được uống nước đá nữa!" Anh một tay lấy đồ uống trên tay cô đi, thả xa xa.

"Đừng á, em muốn uống." Cô muốn cướp trở lại, lại bị anh nắm đôi tay, hà hơi sưởi ấm.

Lòng của cô trở nên mềm mại dịu dàng rồi, chồng của cô thật rất thương cô à, hơn nữa từ sau khi trở thành vợ chồng chân chính, anh càng giống như một cây kẹo cao su to lớn cứ dính lấy cô, càng ngạc nhiên hơn chính là, hiện tại anh hết bận sẽ theo cô ra ngoài đi dạo một chút, muốn đưa cô đi xem phim điện ảnh.

Ở bên ngoài thì anh còn dắt tay của cô đi, giống như là sợ cô sẽ đi lạc; gặp phải có người con gái xinh đẹp đến gần thì anh cũng sẽ lạnh lùng nói anh đã kết hôn rồi, không nhìn đôi phương một cái.

Anh quả thật để cô tại trên lòng bàn tay còn sợ cô đau, cô dường như là con gái nhỏ của anh vậy.

Giang Thánh Tu phát hiện mặc kệ anh giúp cô sưởi ấm thế nào, tay của cô vẫn là đồng dạng lạnh lẽo, liền nhéo lại chân mày.

Anh vậy mà đến bây giờ mới biết được cô có thể chất lạnh lẽo, xem ra anh còn không hiểu biết về cô rất nhiều.

Tối nay lại gọi điện thoại cho mẹ đi, hỏi bà một chút làm sao cải thiện tình huống tay chân lạnh lẽo, anh cũng không hy vọng mùa đông vừa đến, toàn thân cô lúc nào cũng lạnh lẽo.

"Thức uống phải đợi sau khi xả đá mới có thể uống." Anh dặn dò nói, đem ly trà sữa đưa cho cô.

"Vâng." Lục Tâm Đồng biết cô ở đây quá lâu rồi, cũng nên đi.

"Chủ nhật này nghỉ ngơi chúng ta cùng nhau về nhà đi, ba mẹ rất nhớ em." Anh sửa soạn lại mặt bàn, không ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng ánh mắt lại cất giấu dịu dàng mà chính anh cũng không biết.

"Vâng." Cô ngọt ngào mỉm cười nói, lui ra khỏi phòng làm việc, một tay cầm ly trà sữa, một tay ôm giấy quảng cáo, khoe môi không che giấu được vui vẻ đi qua có một chút ngọt ngào nho nhỏ trong lòng.

Cô vốn là rất óan, óan anh không mở miệng nói yêu cô, nhưng khi nhìn đến anh đặc biệt vì cô mua trà sữa trân châu, lại còn vì cô rét run hai tay anh liền hà hơi khí nóng để cho cô ấm lên, cô đột nhiên nghĩ thông suốt, cách anh đối xử với cô cùng thương cô cũng không có cái gì bất đồng, cô không cần phiền não như vậy.

Mặc dù anh không đem lời yêu nói ra miệng, nhưng anh lấy hành động thực tế chứng minh đối với cô có thương yêu, hướng chi bọn họ kết hôn chỉ là mới hơn bốn tháng, cô cần gì phải quá cưỡng cầu đây? Về sau thời gian vẫn còn rất dài, bọn họ có một thời gian cả đời có thể bồi dưỡng tình cảm, coi như bây giờ tình cảm của anh đối với cô không có sâu đậm như cô, nhưng, chỉ cần cô thương anh thật nhiều, một ngày nào đó, cô nhất định có thể lấy được tình yêu cô muốn nhất đi!

Cô quyết định muốn kiên nhẫn chờ, chờ cho đến khi anh có tình yêu.

Bởi vì cha mẹ chồng thức giấc, vợ chồng Giang Thánh Tu vào cuối tuần liền trở lại nhà họ Giang. Lục Tâm Đồng đã lâu mới ăn được thức ăn mẹ chồng nấu, thật sự là có mùi vị của người mẹ, ăn đến khi lòng cô tràn đầy vui mừng.

Sau bữa cơm chiều, Lục Tâm Đồng ở lại phòng bếp phụ mẹ Giang rửa chén, Giang Thánh Tu thì tại trong đình viện nghỉ ngơi, nhìn hoa lái nở rộ, nghe thấy được mùi thơm nhàn nhạt.

"Hái mấy đóa xuống cho Tâm Đồng đi." Cô tựa như đóa Molly nhỏ màu trắng, nhìn thì rất tầm thường, nhưng cũng rất ấm áp, để cho anh rất hoài nghi, cô là không phải tại trên người của anh bỏ bùa gì, khiến cho anh vì nụ cười của cô mà điên đảo.

"Nhà chúng ta tính cách khá cô độc, nhất là em trai nhỏ không có tình thú này, vậy mà lại là người cưới vợ đầu tiên!"

Nghe được tiếng cười chọc ghẹo của anh hai, Giang Thánh Tu vội vàng thu tay, cố làm vẻ nghiêm trang nói: "Anh nhìn lầm rồi."

"A Tu, hai anh em chúng ta rất lâu không có hàn huyên một chút rồi."

"Có chuyện gì để nói à?" Giang Thánh Tu bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không.

"Nói chuyện về hôn nhân của em có viên mãn hay không a!" Giang Thánh Dương ôm vai anh.

"Không cần ôm vai." Giang Thánh Tu cảnh cáo nói.

Giang Thánh Dương không có buông tay, ngược lại hướng Giang Thánh Khiêm từ một chỗ khác đi tới ngoắc ngoắc tay. "Anh cả, tới đây, khó được ba anh em chúng ta tụ tập chung một chỗ, tới hàn huyên một chút đi!"

"Tốt, anh cũng vậy thật tò mò." Giang Thánh Dương cá tính luôn luôn thích náo nhiệt, Giang Thánh Khiêm từ trước đến giờ sẽ không theo anh ồn ào lên, chỉ là, hôm nay người anh trai lớn này ngược lại rất quan tâm cuộc sống hôn nhân của đứa em trai nhỏ.

Lục Tâm Đồng vừa lúc bụng đói đưa hấu đã được cắt gọn, vốn là muốn cùng Giang Thánh Tu độc hưởng thế giới hai người, nhưng thấy anh em của anh đều ở đây, cảm thấy cùng nhau ăn cũng không sao.

"Như vậy, chúng ta trước hết nói về người vợ thân yêu của em đi!"

Lục Tâm Đồng dừng lại bước chân, bọn họ muốn nói chuyện về cô? Làm thế nào, cô cảm thấy rất xấu hổ, Giang Thánh Tu sẽ nói cô như thế nào, cô có phải không nên nghe hay không, nhưng cô lại rất muốn nghe, rất muốn hiểu rõ cảm giác anh đối với cô.

"Nói thật, A Tu, anh với anh cả vốn đang rất lo lắng sau khi em bị Đàm Vũ Vi bỏ rơi, sẽ cả đời không kết hôn, thật may là có Tâm Đồng ở đây."

Đàm Vũ Vi? Ngoài dự đoán nghe được cái tên, Lục Tâm Đồng ngẩn người, nhưng lại cảm thấy cái tên này rất quen tai, giống như ở đâu nghe qua, nhất thời nhớ không ra.

"A Tu, Tâm Đồng là một cô gái rất tốt, anh rất vui mừng em có thể bỏ lại ảnh hưởng của Đàm Vũ Vi, mở rộng tâm tiếp nhận cô."

"Đúng a! Không nhìn ra người kia sao thích ăn dấm, ngay cả em giúp cô phụ làm món cá ăn cũng ghen, xem ra em hăm rất sâu đó, em nhất định yêu chết em gái Tâm Đồng thôi."

"Yêu?" Giang Thánh Tu cau mày. "Em không cần cái loại tình cảm không thiết thực đó."

Giang Thánh Khiêm với Giang Thánh Dương cùng giật mình, người sau lại càng không thêm che giấu hỏi: "Chẳng lẽ em không phải yêu Tâm Đồng sao?"

Giang Thánh Tu nhớ tới vợ, vẻ mặt nhu hòa chút, trong lòng tràn đầy cảm thụ ấm áp hạnh phúc. Từ sau khi anh trải qua đau đớn của tình yêu, anh càng thêm quý trọng cuộc sống hôn nhân bây giờ của anh, mặc dù thật thà chất phác, nhưng vợ anh mang cho anh ấm áp, là trân bảo không có gì thay thế được, là người phụ nữ kiếp này anh ràng buộc sâu nhất, anh nguyện ý vì cô bỏ ra tất cả.

"Tình cảm của em với Tâm Đồng không giống tình yêu, chúng em đối với nhau rất chung thủy, cũng rất dụng tâm ở cuộc hôn nhân này, như vậy cũng rất hạnh phúc."

Tình yêu dù đậm sâu cũng sẽ thay đổi, cần gì phải thử một lần nữa đây? Tin tưởng bầu bạn, cùng bầu bạn cầm tay nhau đi đến cuối đời, không phải tương đối có ý nghĩa sao? Giữa anh và Lục Tâm Đồng là tình cảm không nóng không lạnh, không thể nghi ngờ là hiện tại anh rất thích, đi cùng với cô rất thoải mái, rất vui vẻ, cô sẽ không thay đổi, sẽ không phản bội anh, như vậy anh liền thỏa mãn.

Coi như anh đã từng nghĩ tới, nghĩ tại trên người cô tìm ra nhiều điểm tốt hơn, nghĩ tới luyện cô, để cho cô càng thêm xinh đẹp, dùng cảm, nhưng cô đã là một con bướm bướm nhẹ nhàng rồi, chỉ là đến đây chấm dứt, nếu là cô bay khỏi quá xa anh sẽ rất lo lắng, đợi tại nơi anh nhìn thấy được, vòng quanh anh bay lượn là tốt rồi, giữa bọn họ liền giữ vững như bây giờ là tốt rồi, không quá nhiều, cũng chẳng qua ít, đây là quan hệ vợ chồng an toàn nhất, cũng là khoảng cách an toàn nhất.

"A Tu, ý tưởng của em như vậy đối với Tâm Đồng rất không công bằng" Giang Thánh Khiêm không tùy tiện.

Giang Thánh Dương càng thêm khi dễ anh tới cực điểm "Giang Thánh Tu, em rõ ràng là người nhất gan, chẳng qua là khi xưa bị một người phụ nữ bỏ rơi

mà thôi, em cũng không dám nói yêu, Tâm Đồng lấy phải một người chồng như em thật đáng thương." Có mắt cũng nhìn ra được, em gái nhỏ Tâm Đồng của bọn họ vô cùng yêu anh, một đôi mắt yêu say đắm luôn là rơi vào trên người anh, anh rút cuộc có phát hiện hay không a!

Trái một câu không công bằng, bên phải một câu thật đáng thương, đem Giang Thánh Tu chọc giận, giống như anh đối với Lục Tâm Đồng làm nhiều chuyện không thể tha thứ! Anh không sai, là bọn họ không hiểu, hôn nhân dựa vào tình yêu là không tồn tại được, cái anh muốn là theo cô đầu bạc răng long cả đời.

"Em sẽ thương cô ấy, thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống tốt nhất, đời này cũng sẽ không có những người phụ nữ khác cướp đi vị trí của cô, cho nên em đối với cô ấy không có là không công bằng, cô ấy cũng không có chút nào đáng thương!"

Nhưng là, không có tình yêu, cô cuối cùng sẽ có một ngày sẽ rời đi.

Trước khi nghe thấy ý nghĩ của anh, cô còn có thể xây mộng đẹp, tin tưởng anh sẽ có một ngày yêu thương mình, nhưng bây giờ nghe anh nói như vậy, cô chợt không biết nên làm sao bây giờ.

Lục Tâm Đồng lặng lẽ biến mất ở chỗ tối, làm bộ như mình chưa từng nghe tới cuộc nói chuyện của bọn họ.

Chiều nay, bọn họ ở lại nhà họ Giang qua đêm

Lục Tâm Đồng tâm sự nặng nề, rốt cuộc biết tại sao trước khi kết hôn chồng cô yêu cầu cô phải chung thủy rồi, bởi vì anh đã từng rất thích một cô gái, thế nhưng cô gái đó thay lòng, từ đó anh không bao giờ yêu thương nữa.

Anh không thể yêu cô, vì anh vẫn còn yêu cô gái kia sao? Lục Tâm Đồng rất đau lòng, chỉ là nghĩ như vậy liền hành hạ cô không ngừng được.

Giang Thánh Tu tắm xong, chỉ thấy vợ của anh duy trì nguyên tư thế ngồi ở trên giường trước khi anh vào phòng tắm, vẻ mặt hết hoảng

Anh đi nhẹ đi tới trước bàn đọc sách, kéo ra ngăn kéo, lấy ra đóa hoa lài anh vì cô mà hái xuống, lại chậm chậm đến gần cô, mở ra lòng bàn tay.

"Thơm quá!" Hương hoa lài bay tới mũi cô, cô bỗng chốc lấy lại tinh thần, sợ hãi than ngẩng đầu lên nhìn anh.

Giang Thánh Tu nở nụ cười cài đóa hoa lài lên tai cô, đây chính là chuyện lãng mạn nhất anh biết làm rồi.

"Nhìn tốt hơn đó." Lục Tâm Đồng ngại oi là ngại, nhưng môi lại cười cong cong, còn đoạt lấy hoa lài nằm trên lòng bàn tay anh, cho đến khi bị anh ôm lên bấp dùi, mặt lại đỏ lên, đóa hoa trên tay rơi xuống, mập mờ tại tại ga giường màu đỏ.

"Mẹ nói muốn hầm cách thủy thuốc bổ cho em bồi bổ, có thể cải thiện tình trạng tay chân lạnh lẽo."

Anh vẫn còn để vấn đề đó trong lòng a! Lục Tâm Đồng đột nhiên có cảm động muốn khóc. "A Tu. . . ." Anh đối với cô thật tốt. Cô nhẹ nhàng gọi tên của anh, gọi đến đáy lòng cô có chút đau.

"Hà?" Anh hôn lên đỉnh tóc của cô, chờ nghe vợ anh nói.

Cô kéo lấy ống tay áo của anh, muốn nói lại thôi, một đôi mắt đen vừa thấy đã thương dường như giống như ở cầu xin cái gì, một lúc lâu mới mở ra ánh môi, nhẹ giọng hỏi: "A Tu, anh có yêu em không?" Anh đối với cô tốt như vậy, là yêu cô sao? Giang Thánh Tu kinh ngạc mà nhìn cô, không ngờ cô sẽ hỏi anh như vậy, nếu không phải là xác định anh cùng các anh trai ở trong sân nói chuyện trời đất, cô vẫn còn ở phòng bếp rửa chén, anh nhất định sẽ làm tưởng cô nghe được đối thoại của bọn họ rồi.

Đáng chết, anh làm chi chợt dạ, coi như bị cô nghe được cũng không có gì!

Nhưng, anh tình nguyện cô không nghe thấy.

Giang Thánh Tu nhẹ nhàng kéo bàn tay cô đang đặt trên ống tay áo của anh ra, đưa đến môi, hôn một cách tỉ mỉ. "Cả đời này anh sẽ đối xử thật tốt với em."

Lời nói của anh dịu dàng đến cỡ nào, Lục Tâm Đồng lại cảm thấy lời nói kia rất tàn nhẫn.

"Về sau cũng sẽ không yêu em sao?" Mười năm? Hai mươi năm? Ba mươi năm về sau này? Giang Thánh Tu cau mày, hiển nhiên không muốn kéo dài đề tài này nữa, dịu dàng dụ dỗ cô nói: "Mau ngủ đi, mẹ bảo sáng ngày mai muốn đi công viên ăn cơm dã ngoại, em còn phải dậy sớm giúp cho bà."

Nghe vậy, Lục Tâm Đồng giống như búp bê nghe lời nằm lên giường, mặc anh vì mình đắp lên chăn bông, bị anh ôm, rúc vào trong ngực của anh, ôm nhau ngủ.

Chẳng biết lúc nào nó đã trở thành thói quen của anh, anh luôn là thích ôm cô ngủ.

Nếu như tối nay cô không nghe anh, anh cả và anh hai nói chuyện; có lẽ cô sẽ đem việc ôm anh là thành cách biểu đạt tình yêu của cô đối với anh; hy vọng sẽ có một ngày anh phát hiện ra việc anh yêu cô. Nhưng, tất cả giấc mơ của cô đều bị anh đâm thủng.

Anh ôm cô ngủ, da thịt dính nhau cảm giác ấy sao thân mật và ấm áp, nhưng trong lòng cô lại cô đơn tịch mịch, trống không, thật muốn nghĩ thét chói tai,

gầm thét.

Anh nói cả đời này anh sẽ đối xử với cô thật tốt, cũng chỉ là đối tốt với cô.

Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm sau anh cũng không cho cô hi vọng.

Lòng của cô lảng lạng rơi đầy lệ, cô có thể hay không đến già cũng không chiếm được tình yêu của anh, ngay cả khi chết cũng không nghe được anh nói một tiếng "Anh yêu em"

Lục Tâm Đồng mau hồng mắt, cuộc sống hôn nhân kể từ sau khi về nhà chồng một tháng, Giang Thánh Tu lấy hành động chứng minh anh đối cô thương yêu cùng che chở, nhưng cô chỉ cần nghĩ đến mình vì anh bỏ ra tất cả, nhưng cho đến khi cô già rồi, chết rồi, cô vẫn còn chờ mong một phần tình yêu vĩnh viễn không có được, cô liền khó có thể chịu đựng.

Có vết son môi.

Cô yên lặng giặt quần áo của chồng, ngoài ý muốn phát hiện có vết son môi trên áo sơ mi, nhưng cô cũng không có bao nhiêu cảm xúc phập phồng, chồng của cô cho dù có cỡ nào giữ mình trong sạch, cũng sẽ có phụ nữ ôm ấp yêu thương, cô không phải là không biết, không có Diệp Cần này, cũng sẽ có Diệp Cần thứ hai, mặc dù cô khó tránh khỏi chịu chút ghen tị, nhưng cũng không so sánh được sự khó chịu trong lòng cô.

Lòng của cô ngã bệnh rồi, cô giống như một người vợ thiếu hụt cảm giác an toàn, cố gắng nghĩ đời sự vui sướng của chồng, muốn đạt được sự coi trọng của anh nhiều một chút, nhưng làm sao làm cũng không biện pháp lấy được tình yêu của anh, cảm giác thất bại càng lúc càng sâu.

Cô thật sợ hãi khi đòi hỏi tình yêu của anh đối với mình như vậy, đến cuối cùng sẽ chọc cho anh chán ghét, thật sợ hãi nếu là có một ngày, người bạn gái trước anh yêu xuất hiện ở trước mặt anh, anh sẽ cùng người bạn gái cũ khôi phục lại tình cảm.

Cô bị bệnh, bệnh thật là nghiêm trọng, tiếp tục như vậy, cô có thể hay không sẽ hận anh? "Cô lại gọi tôi, tôi liền để cho cô mất hết đi!" Giang Thánh Tu cầm giận cúp điện thoại, hướng về phía vợ đang đi ra phòng tắm nói: "Anh gặp phải một người bị bệnh thần kinh, cô ta là thư ký của một khách hàng, biết rõ anh đã kết hôn, ngày hôm qua còn cố ý ngã nhào, ở trên áo sơ mi của anh lưu lại vết son môi. Tâm Đồng, nếu là cô ta có gọi điện thoại tới quấy rầy em...em nhất định phải nói với anh."

"Bệnh thần kinh." Có một ngày cô có thể hay không biến thành một người bệnh thần kinh trong miệng anh? "Tâm Đồng." Giang Thánh Tu nhận thấy được vợ anh lại mất hồn, lo lắng vỗ gương mặt của cô.

Gần đây cô rất không tốt, rất dễ dàng không yên lòng, không biết lại ưu phiền những thứ gì, cô thậm chí tại một lần lúc bọn họ đang thân thiết đột nhiên đẩy anh ra, để cho anh không tìm được manh mối, anh không hiểu, không khí không phải rất tốt sao? Tại sao cô không cần? Lục Tâm Đồng mỗi lần bị anh đụng chạm lấy, lại phản xạ tính dẩy ra tay của anh.

Giang Thánh Tu bị đã kích lớn đi tới trước mặt cô, không biết mình làm gì sai.

"Thật xin lỗi." Cô rũ xuống con mắt, chột dạ không dám đối mặt anh, núp ở sau lưng tay càng thêm phát run. Cô làm cái gì a, cô làm sao sẽ đẩy anh ra, cô nổi điên làm gì.

"Ngay cả đụng chạm của anh cũng làm cho em chán ghét sao?" Là bởi vì cái đó thư ký khách hàng đó dây dưa anh, khiến cho cô cảm thấy rất không có cảm giác an toàn sao? Anh đoán chỉ có thể như vậy.

"Không phải vậy, em chỉ là." Cô không nói ra miệng, cô làm sao có biện pháp nói ra, chỉ cần nghĩ đến anh đối với cô chỉ có chung thủy, cô vĩnh viễn đều không chiếm được tình yêu của anh, cô sẽ lo lắng suy nghĩ miên man, trong lòng anh có phải hay không vẫn thích bạn gái trước, bởi vì như thế, thân thể của cô mới có thể theo bản năng bài xích nộ hôn của anh, cái ôm của anh.

Mà cô lần lượt cự tuyệt anh, đến cuối cùng nhất định sẽ bị anh chất vấn, cô không phải ghét anh mà khó có thể chịu bị anh đụng chạm, cô không muốn làm cho anh thất vọng.

Nhưng, cô lại không có thể ra sức đi thay đổi mình, tâm tình của cô xuống thấp đến bất trị, chồng của cô không thương cô, cô còn có biện pháp chịu được, còn có thể dựa vào lời nói anh vĩnh viễn sẽ không phản bội lại cô, đơn thuần nhiệt tình làm vợ của anh, nhưng chồng của cô nếu là yêu người khác, hạnh phúc hôn nhân căn bản của cô cũng không bền chắc.

Càng hồngбет chính là, bọn họ không có đứa con. Nếu như có con, có lẽ cô còn có thể vì duy trì cái nhà này, thử cố gắng một chút nữa, mà không có bầu, cô lại vô pháp cùng anh có quan hệ xác thịt, một chút cũng không cách nào tưởng tượng viễn cảnh tương lai hạnh phúc của bọn họ, tiếp tục như vậy nữa, bọn họ sẽ biến thành như thế nào? Cô chỉ sẽ không ngừng đoán mò tìm của anh, càng lúc càng tự ti, mà anh cũng sẽ không cách nào dễ dàng tha thứ cô cự tuyệt, cô né tránh, trở nên chán nản cô, hôn nhân của bọn họ một ngày nào đó sẽ đi đến cuối thời.

Cô không nghĩ, không muốn nhìn thấy cảnh bọn họ từ vợ chồng ân ái lại trở thành vợ chồng bất hòa a!

"A Tu, chúng ta. ly hôn đi!" Cô che mặt, bi thương mà nói, không ngờ có một ngày cô sẽ nói ra hai chữ "ly hôn" này, lòng của cô liền giống bị vạn mũi tên bắn đến đau đớn.

Cô tình nguyện bây giờ ly hôn, cũng không nguyện cùng anh đi tới kết thúc đối phương oán hận lẫn nhau, không thể không kết thúc cục diện hôn nhân này.

Quá đột nhiên, Giang Thánh Tu tìm thót lại, lại giả vờ như rất bình tĩnh nói: "Em không phải là nói em cả đời cũng sẽ không ly hôn với anh sao? Lời như thế không nên tùy tiện nói, anh sẽ không cẩn thận mà tưởng thật"

"Em là nghiêm túc, chúng ta ly hôn đi, em thả tự do cho anh." Lục Tâm Đồng dừng cảm đón lấy tầm mắt của anh, quyết tâm làm ra quyết định, rõ ràng rất không bỏ được, nhưng lại không thể không chặt đứt, cô không cho là bọn họ còn có tương lai.

Giang Thánh Tu sắc mặt xanh mét, đáng chết cô không phải nói giỡn, cô là nghiêm túc muốn cùng anh ly hôn!

Có làm hay không, cô vợ nhỏ dịu dàng động lòng người nhất của anh muốn cùng anh ly hôn? "Cái gì cho anh tự do? Ý của em là, em cho là anh cùng thư ký khách hàng cầu kết, em nghĩ thối lui, thành toàn cho anh với cô ta sao?"

Không phải vậy, cô biết anh không có cùng cô thư ký kia làm loạn.

Lục Tâm Đồng nhắm lại mắt, không nói lời nào, chỉ cần có thể ly hôn, anh muốn cho là như vậy cũng có thể.

Cho là cô chấp nhận, Giang Thánh Tu quả thật không thể tin được, cũng bởi vì nguyên nhân này mà cô muốn ly hôn. Anh hoàn toàn không có thể tiếp nhận vợ của anh có ý nghĩ rời đi anh, anh giống như là bị cô hung hăng cho một cái tát, trong tai ừng ừng, giận đến mau nôn ra máu tươi.

Anh nhất thời không cách nào khống chế cảm xúc, dùng sức nhéo ở bả vai của cô, nổi đóa nói: "Em là ngu ngốc a! Em tại sao hoài nghi anh cùng người phụ nữ khác cầu kết, anh không phải nói anh sẽ đối với em chung thủy cả đời, không có người phụ nữ khác sao, làm sao em có thể hoài nghi anh, một lần là đủ rồi, tại sao có thể hoài nghi lần thứ hai!"

Bởi vì anh không yêu em.

Nội tâm Lục Tâm Đồng khổ sở mà hét lên, lại nói không thành câu, cũng không cần nói.

Từ khi cô hỏi anh, anh yêu cô sao? Anh về sau sẽ yêu cô sao? Câu trả lời của anh đã để tâm cô lạnh rồi.

Ra sức gào thét xong, Giang Thánh Tu thấy cô đáp lại vẫn là trầm mặc, thật là rất hận cô, so với lần bị bạn gái bỏ rơi năm đó thì cô không tin tưởng anh càng làm cho anh đau lòng hơn.

Cô có biết hay không, cưới cô, là việc làm đúng nhất mà đời này anh làm, cô để cho anh ném trái sự ảm áp của gia đình, cho anh biết cuộc sống hai người cùng nhau, sinh mạng sẽ có cơ nào hạnh phúc, anh thật là nhớ cứ như vậy cùng cô cùng nhau dắt tay đi, đi hết con đường cuộc sống, nhưng, cô đối với anh làm cái gì? Anh cũng biết tính cách anh không đủ lãng mạn, sẽ không nói chút lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô vui vẻ, nhưng vì cô, anh nguyện ý học tập, thiếu cô tuần trăng mật, anh đang lên kế hoạch, nghĩ lãng lãng cho cô một kinh hi, nhưng cô đối với anh làm cái gì? Cô dám nói muốn ly hôn, để cho anh từ phía trên thiên đường ngã vào địa ngục, cô tại sao có thể đối với anh tàn nhẫn như vậy!

"Nói, tại sao em lại phản bội anh? Nói a!" Giang Thánh Tu giận chính mình coi cô như bảo bối loại che chở, vi phạm dụng ý ban đầu anh cưới nàng. Anh lửa giận cuồng đốt, đẩy cô té ở trên ghế sa lon, đôi tay chống đỡ ở hai bên bả vai của cô, ép hỏi cô.

Cô rốt cuộc đối với anh xuống loại ma chú gì, để cho anh không thể không có cô, cô rõ ràng không phải người phụ nữ khiến cho anh vừa gặp đã thương, tại sao một câu cô ly hôn, sẽ để cho thế giới của anh lay động băng liệt? Là cảm tình anh đối với cô, đã sớm vượt qua tường tượng của anh sao? Anh không biết, chỉ biết là đối với anh cô có tầm quan trọng quá cao, không có cô, tim của anh sẽ đau, anh sẽ nổi điên, cho nên anh không thể bỏ qua cô, mất đi cô, anh mất mạng cũng muốn ngăn cản cô rời khỏi anh. . . .

Bởi vì anh không có yêu em

Lục Tâm Đồng lặng lẽ chảy nước mắt, tổn thương anh, cô cũng rất khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Đừng khóc! Khóc lại giống như em mới là người bị hại!" Giang Thánh Tu tức đến nghĩ che kín mắt của cô, không muốn xem cô rơi lệ, không muốn lại vì cô đau lòng, cô đã từng đối rêm cửa sổ của anh, bình hoa cùng vật dụng khác, anh muốn hủy diệt toàn bộ.

"Người bị thương thực sự là anh, làm sao em có thể hoài nghi anh có người phụ nữ khác, không tin tưởng lời hứa của anh? Em nói ly hôn liền ly hôn, em vi phạm lời thề ban đầu của em, cùng với việc tìm người đàn ông khác phản bội lại anh có gì khác nhau?" Hôn nhân của chúng ta đang hạnh phúc, tại sao không có biện pháp tiếp tục làm vợ chồng? Anh cái gì tốt nhất đều cho em, anh chưa bao giờ dụng tâm đối đãi với người phụ nữ nào như vậy, tại sao em nhất định phải ly hôn, em nói rõ ràng cho anh!"

Bởi vì anh không yêu em.

Lục Tâm Đồng vẫn là lẳng lặng khóc, im lặng khóc, cô thật là muốn ôm lấy người đàn ông đang bị thương này, thật là muốn nói cho anh biết, cô muốn ở bên cạnh anh đến cỡ nào, nghĩ độc chiếm anh, muốn cùng anh cùng nhau tới già, trở thành những ông lão bà lão, cùng nhau tay nắm tay đi công viên tản bộ, nhưng, cô không có cách nào chịu đựng việc anh đối xử không công bằng.

Bởi vì, anh không yêu cô.

Sáng sớm hôm sau, hai vợ chồng nhà họ Giang lái xe chạy tới.

Bọn họ nhận được điện thoại của con trai út nói con dâu muốn ly dị, muốn bọn họ tới nhà khuyên cô.

Tâm Đồng muốn ly hôn? Hai người bị dọa cho sợ, mặc kệ buổi sáng có chuyện gì quan trọng, cũng phải đặt lại xử lý sau.

"Cái tên tiểu tử này rốt cuộc là đối với Tâm Đồng làm chuyện gì hả?" Mẹ Giang vừa chạy đến nhà con trai út, liền nhận định trước là với con dâu giới giang như vậy, nhất định là lỗi của người chồng như anh.

"Cái này phải hỏi cô ấy, con thẳng thắn vô tư không hề làm gì cả!" Giang Thánh Tu tức giận trừng mắt nhìn người ngồi đối diện anh, đôi mắt ửng hồng kia, giọng nói quá mức thô, cũng tiết lộ ra anh cả người mệt mỏi đến cỡ nào, ngay công ty cũng trực tiếp xin nghỉ, không còn tâm tư đi làm.

Chuyện này đối với anh là lần đầu gặp phải, anh chưa bao giờ vì chuyện riêng mà trì hoãn công việc, thân thể cũng không mệt mỏi như thế, nhưng anh vì cô mà bỏ qua tất cả.

Tối hôm qua sau khi vợ anh nói muốn cùng anh ly hôn, anh liền tức giận khó khăn dời đến phòng khách ngủ, nhưng anh không ngủ được, đầy trong đầu đều là hình ảnh cô vô tình, anh chưa xót suy nghĩ cả đêm chưa ngủ, sau đó mấy phen giãy giụa, vào sáu giờ sáng lúc gọi điện thoại sớm ba mẹ, xin bọn họ tới đây giúp một tay.

Bởi vì anh thật sự là không thể làm gì với cô được, vô luận anh dù ép hỏi cô thế nào, cô đều lựa chọn trầm mặc trả lời, anh bị bắt đắc dĩ chỉ đành xin ba mẹ, hi vọng cô có thể nghe thấy lời giảng giải của người lớn mà bỏ đi cái quyết định vô lý này.

Giang Thánh Tu anh khi nào trở nên chật vật như vậy rồi, vì kéo lại một người phụ nữ, hướng cha mẹ tìm kiếm trợ giúp.

Vợ chồng nhà họ Giang hai mặt nhìn nhau, ý con trai út là muốn nói vấn đề xuất hiện ở trên người con dâu? Làm sao lại như vậy? "Tâm Đồng, con có thể cùng ba mẹ nói sao? Tại sao con lại nghĩ ly hôn với A Tu?"

Lục Tâm Đồng giống như cả đêm chưa ngủ, mắt sưng lên giống như hột đào, cũng không khác gì Giang Thánh Tu.

Tối hôm qua sau khi Giang Thánh Tu dời đến phòng khách ngủ, cô cũng trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng cô không ngủ được, nhớ tới sự phản nộ của anh, vẻ mặt khổ sở của anh, anh rít gào thổ lộ cảm xúc, lòng của cô đã bị thương rồi, làm như vậy với anh cũng không nỡ, nhưng, cô cũng chỉ có thể dùng nước mắt đối với anh nói xin lỗi, coi như đau lòng không đến được, vẫn kiên trì lựa chọn của bản thân.

Cô muốn đồ gì, anh cũng có thể cho cô, coi như hiện giờ bọn họ rất tốt, một ngày nào đó cô vẫn là cảm thấy chưa đủ mà ly hôn với anh, cần gì kéo dài tới ngày đó đây? Không bằng hiện tại thì được rồi, tụ họp rồi cũng phải ly biệt.

"Cha, mẹ, rất xin lỗi, là lỗi của con, con không có tự tin duy trì cuộc hôn nhân này rồi." Cô đứng lên, hướng cha mẹ chồng cúi người chào thật sâu, bả vai phát run, sợ hãi bị chỉ trích, vừa hy vọng có thể được sự tha thứ.

"Có phải người phụ nữ kia gọi điện thoại uy hiếp em không?" Giang Thánh Tu biết cô là không tin tưởng anh mới muốn cùng anh ly hôn, nhưng lý do còn chưa đầy đủ, không đủ để thuyết phục anh, nhất định còn có nội tình mà anh không biết, anh thế nào không nghĩ tới đâu, có lẽ người phụ nữ kia ra so thư ký Diệp làm chuyện to gan hơn, cho nên anh mới có thể.

Lục Tâm Đồng lắc đầu một cái, cắt đứt phỏng đoán của anh. "Em thật đúng là không có tự tin về phương diện nào khi làm vợ chồng với anh cả, em không thể nào tin tưởng anh. Rất xin lỗi, chúng ta ly hôn thôi."

"Anh không chấp nhận, đem những lời này nuốt trở về!" Giang Thánh Tu phát điên, sau khi cả đêm lắng đọng qua, tim của anh vẫn còn là hỗn loạn, lo lắng, sợ sẽ mất đi cô, hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận quyết định ly hôn của cô.

Anh bước tới trước người cô, bắt được bả vai của cô, Lục Tâm Đồng co rúm lại thân thể, muốn tách rời khỏi cũng không dám, chỉ có thể cúi thấp đầu, không dám nghênh đón đôi mắt giận dữ của anh.

"Được rồi, A Tu con bình tĩnh một chút." Mẹ Giang muốn đem bọn họ tách ra, nhưng Giang Thánh Tu thà chết không theo.

Giang phụ đem anh cách xa ra, ông từng học qua Taekwondo, sức lực cũng không thua người trẻ tuổi, sau đó nói với cô: "Tâm Đồng, con đã nghiêm túc suy nghĩ ly hôn sao? Nếu là bị uất ức gì, con nói ngay."

"Đúng vậy a, ba mẹ con đem con giao cho chúng ta, tại sao có thể để cho con nói ly hôn liền ly hôn?"

Cha mẹ chồng thay nhau ra trận nghĩ khổ khuyên cô, từng câu không có trách mắng quan tâm, để cho cô đau lòng đến hơn không ngóc đầu lên được.

"Cha, mẹ, rất xin lỗi, mọi người cũng đối với con tốt như vậy, con thật sự vô cùng không nên. Nhưng là, con thật sự cảm thấy con với A Tu tách ra thì tốt hơn, con cũng là hạ quyết tâm thật lớn, cũng không phải nhất thời xúc động"

Nhìn con dâu kiên trì ly hôn như vậy, cha Giang mẹ Giang cũng rất giận nổi, nhưng nhìn mắt cô khóc sưng lên, tâm tình nhất định rất trầm trọng, chắc là có nỗi khổ tâm riêng của cô, có lẽ tựa như theo lời con trai út nói, bên ngoài có người phụ nữ nói với cô cái gì, để cho cô buồn bực đến ly hôn. Cố tình cô không chịu nói, không cách nào tích cực giải quyết chuyện này, con trai hiện tại thì giận quá mất khôn, cũng không cách nào nói chuyện rõ ràng.

Hai người không thể ở cùng một chỗ nói chuyện rõ ràng, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp không thể nói lại được, mà vợ chồng bọn họ khuyên giải cũng không có cách khuyên được, càng không thể nào cho phép con trai ly hôn với con dâu, suy nghĩ một chút, quyết định nếu không thì để cho hai người trước tách ra một chút, tĩnh táo một chút thôi.

Cha Giang mẹ Giang đã đạt thành hiệp nghị, do mẹ Giang mở miệng nói: "A Tu, theo mẹ trước các con sống riêng đi." (tức là ly thân đó các bạn).

Ở riêng?!! Giang Thánh Tu khiếp sợ thật lớn, anh xin ba mẹ tới là muốn nhờ họ khuyên Tâm Đồng bỏ đi ý định ly hôn, nhưng ba mẹ lại muốn anh trước hết ở riêng? Anh căn bản không muốn cùng cô tách ra a, thế nào có biện pháp chịu được ở riêng không có cô vài ngày.

Lục Tâm Đồng cũng rất kinh ngạc, ly hôn mặc dù đau, nhưng một lần đau hết là tốt rồi, ở riêng đại biểu bọn họ còn duy trì quan hệ vợ chồng, sẽ cùng anh tiếp tục dây dưa, nằng nặc của mình sẽ còn vương vấn không dứt, càng không thể rời bỏ anh.

Cha Giang mẹ Giang cũng rất rõ ràng hai người không thể nào tiếp thu được cái quyết định này, dĩ nhiên, cũng không cho phép bọn họ chống án.

Mẹ Giang liếc mắt sang phía chồng, bình thường người xấu đều là bà rồi, ở thời khắc mấu chốt này, nên đổi lại là ông ấy.

Cha Giang hắng giọng, tính tình của anh trước giờ không có sao, so với vợ dễ dàng nói chuyện hơn, nhưng nếu là ông thật nổi con giận, âm thanh của ông lại bén nhọn đến làm cho không người nào có thể cãi lời.

"Mẹ của các con là ý nói, các con trước ở riêng để tĩnh táo lại, chờ qua một chút chuyện này nếu vẫn không có cách nào giải quyết, bàn lại chuyện ly hôn cũng không muộn."

Cùng thế từ ở riêng, đối với Giang Thánh Tu mà nói đó là một công việc hành hạ, mới đầu, anh căn bản không thể đồng ý, nhưng ít nhất so ly hôn thì cái này được hơn, ba mẹ giúp anh tìm được một lý do hoàn mỹ để cô lưu lại, chỉ là anh không ngờ, cô chọn dọn về nhà mẹ ở, liền dài đến một tháng, lâu đến khiến anh cả người bực mình đến nổi hít thở không thông.

Anh đã rất lâu không trải qua cuộc sống độc thân, kết hôn với cô được nửa năm, giống như đã cầm tay cô đi qua nhiều năm tháng vậy, lâu đến anh hoàn toàn không nhớ nổi cuộc sống độc thân thì là như thế nào, hiện tại, trong phòng lớn như vậy cũng chỉ còn lại có anh, chỉ lưu một mình hân, để cho anh trống rỗng hư không, không thích ứng được.

Thế giới của anh hoàn toàn thay đổi.

Lúc trước khi cô ở nhà, anh vừa tan tầm về nhà, sẽ nghe thấy được mùi thơm thức ăn cô nấu cho anh, hôm nay, phòng bếp không có lửa, không còn có ăn thức ăn ngon có thể khiến anh muốn ăn, lúc trước khi cô ở nhà, trong nhà luôn là quét dọn đến sạch bóng, không giống hiện tại trên bàn ăn nhiều thêm một lớp bụi; lúc trước khi cô ở nhà, cô luôn khéo léo bố trí lại căn nhà, như hiện nay, cô thay rèm cửa sổ, bình hoa cùng đồ trang sức nhỏ đều còn tồn tại, nhưng trong bình hoa hoa hồng đã sớm khô héo, anh chỉ có thể tới tiệm bán hoa mua hoa, cắm ở trong bình hoa, làm bộ giống như lúc cô còn đang ở nhà.

Đúng vậy a, anh chỉ có thể làm bộ như cô còn ở nhà, để an ủi trái tim của anh.

"A Tu!"

Anh vừa nhắm mắt, liền có cảm giác như lúc cô vẫn thường còn ở lại trong nhà.

"A Tu!"

Bóng dáng của cô di chuyển bốn phía xung quanh anh, nấu cơm cho anh, giặt quần áo.

"A Tu!"

Anh thật là nhớ, thật là muốn ôm chặt cô.

Giang Thánh Tu quả là nhanh hóng mát, thật là đủ rồi! Anh không muốn dựa vào tưởng tượng hình ảnh của cô sống qua ngày nữa rồi, rốt cuộc muốn đợi tới bao giờ, cô mới bằng lòng trở lại bên cạnh hắn? Phải làm sao, cô mới có thể đối với anh tin tưởng hơn một chút, tin tưởng anh vĩnh viễn sẽ không phản bội cô? Giang Thánh Tu hoàn toàn không có manh mối, trong nhà không có hơi thở của cô, mỗi ngày đến công ty đi làm trở thành chuyện anh chờ đợi nhất, nếu như anh may mắn, cô vẫn còn đang đi làm ban ngày, anh còn thấy được cô, chỉ cần anh có đi qua tầng lầu cô làm việc, anh sẽ đặc biệt đi vòng qua nhìn cô, tìm cô nói chuyện, nếu không liếc nhìn cô một cái cũng thỏa mãn.

Hôm nay, anh cũng như mọi ngày xuống tìm cô, vừa lúc thấy cô cùng trưởng phòng Lưu bước ra phòng làm việc.

"Tâm Đồng, em thật quyết định nghỉ việc?"

"Đúng vậy a, em muốn dựa vào năng lực chính mình tìm việc làm." Chỉ cần chờ tuần sau, sau khi bàn giao thủ tục bàn giao xong, cô có thể đi nha.

"Vậy chồng của em biết không?" Trưởng phòng là người duy nhất biết chuyện của cô, vốn là cũng là khổ tâm khuyên cô không cần vội vã ly hôn, sau lại nhìn cô ý chí kiên định như vậy, cũng tôn trọng lựa chọn của cô rồi.

Nhắc tới Giang Thánh Tu, Lục Tâm Đồng hạ xuống mi mắt, khổ sở nói: "Em không cần đặc biệt thông báo với anh ấy." Nếu như có thể mà nói, không được anh biết đến có vẻ tốt hơn đi, như vậy cô mới sẽ không mềm lòng.

Sau khi dọn ra khỏi nhà, cô chuyển về nhà mẹ ở, nhà mẹ cách công ty có chút xa, cô đáp tàu điện ngầm đi làm, sau lại cảm thấy trời mưa xuống quá giang xe rất phiền toái, liền lấy tiền ba mẹ để lại cho cô mua một chiếc xe second-hand, muốn lái xe tan việc, hiện tại cô mỗi tuần cũng sẽ đi học lái xe.

Dĩ nhiên học lái xe chỉ là chuyện độc lập đầu tiên cô làm, sau đó cô còn muốn đi tìm việc làm, bởi vì cô biết, về sau cô cũng không có chồng bên cạnh để bảo vệ cô, cho nên cô phải tự lập tự mình cố gắng, tự xử lý cuộc sống.

Hỏi tại sao cô cũng yêu chồng cô mà lại chịu ở riêng, trải qua khổ cực như vậy, đáng giá không? Cô chỉ biết, cô không tha cho trong lòng của anh còn có người phụ nữ khác, không chịu được những gì cô bỏ ra chỉ biết tan thành bong bóng trong tương lai.

Cô tình nguyện một người cô đơn, cũng không cần đoạn hôn nhân không có tương lai này.

Lòng của cô từ trước đến giờ đều mềm mại, thậm chí là nhất gan, cô nghĩ, đây là chuyện duy nhất đời này cô quyết đoán, hoàn toàn thực tế anh đã nói – là chính cô.

Là đúng hay sai, đều là cô lựa chọn, không có hối hận được nữa.

Chỉ là cô thật, thật không muốn, anh sẽ liều chết không cùng cô ly hôn như vậy, sau khi ở riêng, còn có thể thường thường tới thăm cô làm việc để nhìn cô, hỏi về tình trạng cuộc sống của cô, quá tốt phải không, khiến cho cô càng khó có thể không yêu anh.

Đang lúc cô cúi đầu đi bộ thì trưởng phòng Lưu vỗ vỗ vai của cô, nói với cô: "Này, chồng em tới tìm em."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, cùng Giang Thánh Tu bốn mắt nhìn nhau -- "Em phải nghỉ việc?"

Gương mặt tuấn tú của Giang Thánh Tu chìm xuống, không thể nào tiếp thu được quả bom cô đột nhiên ném cho anh, khiến cho anh vốn là mong đợi nhìn thấy cô sẽ làm tâm tình mình tốt lên, bị cô làm cho nổ một giọt cũng không dư thừa.

Cô muốn từ chức? Vậy làm sao có thể, cuộc sống bọn họ hiện tại chỉ có thể gặp nhau trong công ty!

Bị anh dùng khí thế mạnh mẽ hỏi như vậy, Lục Tâm Đồng có chút sợ, không nhận được lui lại mấy bước, nghĩ bắt lại tay của trưởng phòng Lưu.

Trưởng phòng Lưu lại đem cô đẩy tới trước mặt anh. "Sợ cái gì, vợ chồng các em thật tốt nói một chút." Nhìn nét mặt muốn giết người của giám đốc Giang, cô mới không muốn đụng vào cơn bão này đây, lách người đi trước!

Không có ai cứu được cô, Lục Tâm Đồng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt gật đầu. "Uhm, em từ chức."

Giang Thánh Tu cơ hồ là cực kỳ gắng sức kiềm chế, mới không có ở trước mặt cô la hét. "Ở chỗ này làm việc có cái gì không tốt?" Anh cắn răng nói, toàn thân bắp thịt căng thẳng vì tức giận.

Không tốt, không có chút nào tốt cả, cô muốn độc lập, còn nữa, cô muốn cách xa anh một chút.

Lục Tâm Đồng lấy dũng khí nhìn thẳng anh nói: "Em không muốn dựa vào quan hệ với anh để lấy công việc ở đây. Xin lỗi, em còn có việc bận rộn!" Nói xong, cô vội vã tránh ra phạm vi nhìn của anh.

Giang Thánh Tu nghĩ bắt lại cô, lại chỉ phát đến vài sợi tóc của cô, cứ như vậy nhìn cô chạy đi, nhìn tay mình không bắt được còn lơ lửng giữa không trung, trong lòng vừa căm phẫn lại khó chịu.

Cô nói cô không muốn dựa vào quan hệ với anh để lấy công việc chỗ này, cô cứ như vậy muốn cùng anh cắt hết quan hệ, ngay tại trong công ty cũng không muốn nhìn thấy anh sao? Cô còn đi được gấp thế kia, một bộ cực sợ anh sẽ đuổi tận theo không buông, chỉ là cô sẽ thoát không nổi anh, bởi vì anh tuyệt đối sẽ không ký tên ly hôn!

Sau khi Lục Tâm Đồng tự xin nghỉ việc, thời gian trôi qua rất nhanh, hai tháng lại qua, trong thời gian này, cô thuận lợi thi đậu bằng lái, phải nói chuyện không thuận, chính là việc cô tìm việc làm vẫn vấp phải trắc trở đi!

Tìm một tháng, mới tìm được công việc trợ lý hiện nay của cô, cũng bởi vì ông chủ đối với cô rất tốt, rất muốn nghĩ thăm bồi dưỡng cô, cho nên anh rất quý trọng phần công việc này, nghĩ thử cố gắng xem một chút.

Về phần cô và Giang Thánh Tu. Hôn nhân của bọn họ trở nên hữu danh vô thực, chỉ là, cô luôn là sẽ nhận được điện thoại cùng tin nhắn của anh, trời có bão, anh còn trực tiếp chạy tới nhà mẹ cô tìm cô, hỏi cô có hay không chuẩn bị xong việc phòng tránh, anh đối với cô hình như có quá mức chấp

nhất, quyết định chủ ý không cùng cô ly hôn.

Cô không hiểu, anh không phải là không yêu cô sao? Tại sao cũng ba tháng, nội tâm anh còn không chết? Anh có biết hay không, như vậy sẽ làm ý chí của cô không kiên định

Bởi vì coi như ở riêng rồi, cô thật ra thì vẫn là rất thích anh, anh đối với cô càng tốt, cô liền càng nghĩ trở lại bên cạnh anh, nhưng khi bọn họ tách ra trong ba tháng này, cô rất tình ngộ học tập rất nhiều chuyện, cô nếu là mềm yếu như vậy trở lại bên cạnh anh, cố gắng của cô trở thành cái gì, cô không muốn rút lui nửa đường.

Hơn nữa thật vất vả cô học được tính độc lập, cũng cảm thấy cuộc sống trước mắt rất tốt, không muốn thay đổi lần nữa, cũng không có hơi sức một lần nữa tranh thủ tình yêu của anh.

"Nguy rồi, tại sao xe lại không chạy?" Cô lái xe đến một nửa thế nhưng lại gián đoạn rồi, cô còn chưa có gặp qua loại sự cố này, nhất thời hốt hoảng, làm thế nào, làm thế nào mới tốt đây. Cô bỗng chốc nghĩ đến cô còn có điện thoại di động, vội vàng xin xe cần cầu tới kéo treo ngược.

Sau khi gọi xong, cô thở phào nhẹ nhõm, xe cần cầu hai mươi phút sau sẽ tới, nhưng cô tâm tình chột nặng nề, bởi vì về sau sẽ gặp phải những chuyện không phải chỉ có như vậy mà thôi, cô cũng không phải sợ thất bại, chỉ là. Cảm thấy thật cô đơn, rất tịch mịch.

Nhìn cô tựa như rất dừng cảm đã ném thử các loại sự tình, nhưng, một người một mình chiến đấu hăng hái, bên cạnh không có bất kỳ người nào làm bạn nang, còn là sẽ cảm thấy như đưa đám a, hơn nữa vào lúc này, cô càng muốn nghe thấy âm thanh của Giang Thánh Tu.

Linh Linh -- cô sợ hết hồn, là chiếc điện thoại di động vang lên.

Trời ạ, đây là tâm ý tương thông sao? Thật sự chính là Giang Thánh Tu gọi tới, khiến cho nhịp tim cô thật nhanh.

"Alô." Cô nhận điện thoại.

"Tâm Đồng, em khỏe không?"

"Em rất khỏe." Mỗi lần anh gọi tới, câu nói đầu tiên là ân cần hỏi cô có khỏe hay không. Cô vẫn luôn trả lời anh rất tốt, nhưng lần này, càng nhiều phần cảm động.

"Vậy tại sao giọng của em giống như sắp khóc vậy?"

Lục Tâm Đồng cắn cắn môi, cô làm sao dám nói là bởi vì anh gọi tới, để cho cô cảm thấy cô không phải một mình, cô lấy được dũng khí để có thể tiếp tục đi về phía trước, bởi vì anh, cô cảm thấy ấm áp đến muốn khóc.

"Nào có, em hiện tại rất tốt!" Cô giương cao giọng nói, muốn chứng minh cô rất có tinh thần.

"Vậy thì tốt."

Giang Thánh Tu sau khi nói xong, liền trầm mặc lại, hại cô tâm tình bất ổn, chẳng lẽ câu nói tiếp theo sau câu đầu tiên của anh là tạm biệt sao? "Tâm Đồng, em hiện giờ đang ở đâu, anh lập tức chạy qua."

Tự nhiên bay tới một câu nói này, tâm của Lục Tâm Đồng nhảy lờ một nhịp. "Thôi đi, em nói không có việc gì rồi mà..., vừa rồi không có lừa anh, anh đừng có khẩn trương như vậy!" Cô không phát hiện cô đang nói những lời này thì hai mắt cũng sáng chói sáng.

Giang Thánh Tu có điểm quần rồi, chậm rãi mở miệng: "Vậy tuần lễ này em có ngày nào rảnh rồi trở lại ăn cơm không? Ba mẹ nói thật lâu không thấy em, rất lo lắng cho em, muốn nhìn em một chút xem có tốt hay không." Ba mẹ là có đề cập tới muốn cô trở về không sai, nhưng chân chính kích động muốn gặp cô là anh, mặc dù nói chuyện với cô giống như bây giờ có thể an ủi anh nhớ nhung, nhưng anh vẫn là suy nghĩ muốn thấy cô, anh phải quả thật thấy người cô thật tốt mới yên tâm.

Nghe thấy anh nói cha mẹ chồng muốn gặp cô, Lục Tâm Đồng ngay cả một chữ cũng không cự tuyệt được.

Cha mẹ chồng thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho cô, khổ khổ khuyên cô đừng dễ dàng ly hôn, muốn cô suy nghĩ kỹ càng mọi chuyện, để cho bọn họ vì cô lo lắng như vậy, cô là nên trở về xem bọn họ, hoặc là. Thuận theo chính tâm ý của mình, trở về nhìn anh? Từ lần trước lúc trời có bão cô nhìn thấy anh, đã trải qua nửa tháng rồi.

"Này, Tâm Đồng?"

"Em có đang nghe." Cô chậm một lát đáp lại.

"Vậy em nguyện ý trở về sao?"

Giọng nói của anh thiết tha mong đợi làm cho lòng của Lục Tâm Đồng mềm lại, còn chưa có lấy lại tinh thần, liền bật thốt lên nói: "Em sẽ trở về."

Nghe thấy cô đồng ý, Giang Thánh Tu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: "Vậy anh chờ em."

Vậy anh chờ em.

Nhịp tim Lục Tâm Đồng đập nhanh, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô vẫn còn lưu luyến không rời trở về chỗ, hương thụ không khí của những lời này mỹ diệu anh nói lúc này.

Xe cần cầu tới, vốn là chuyện xe dừng lại khiến cho cô rất phiền lòng, cũng bị cô vút xuống khỏi chín tầng mây đi, lúc này, cô ngồi ở trong xe, mặc cho xe cần cầu một đường kéo treo ngược, đi vào trong phố sửa chữa.

Bởi vì xe đưa sửa, sau hơn mấy ngày mới có thể lấy được, không có phương tiện giao thông đi lại cô quyết định đi dạo một chút, tới nay nữa đáp tàu điện ngầm về nhà.

Đúng rồi, chủ nhật này cô sẽ về đi, thuận tiện mua ít đồ làm quà tặng cho ba mẹ tốt lắm, cô biết cha rất thích uống trà, mẹ rất thích làm đẹp, là mỹ phẩm SK-II người thích dùng, vậy. Cô muốn mua cái gì đưa Giang Thánh Tu đây? Suy nghĩ kỹ một chút, cô giống như chưa từng tặng anh một món quà tốt.

Lục Tâm Đồng đi tới một nửa, gặp phải đèn đỏ ngừng lại, đối diện đường cái là một quán cà phê, cùng siêu thị bách hóa nổi tiếng, cô nghĩ đến siêu thị bách hóa chọn lựa quà tặng, không ngờ đang chờ đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, cô nhìn thấy quán cà phê trước có một bóng dáng cô rất quen thuộc .

Đây. Không phải Giang Thánh Tu sao? Làm sao sẽ đứng lúc như vậy, mới cùng anh nói điện thoại xong sau lại gặp anh.

Nhưng vui mừng của Lục Tâm Đồng duy trì không tới mấy giây, bởi vì cô nhìn đến bên cạnh anh là một cô gái xinh xắn, cô ta có một mái tóc xoăn dài đến eo, mặc một bộ áo đầm màu hồng đào, cô dường như xem qua người phụ nữ này tại nơi nào, có chút quen mặt.

Đúng lúc này, phía sau cô có mấy cô gái trẻ tuổi rù rì nói trên trời dưới đất, vượt qua cô.

"Đó không phải là biên tập tạp chí Ami Đàm Vũ Vi sao?"

"Người nào a?"

"Chính là người đứng ở phía trước quán cà phê trước mặt kia, mặc áo đầm màu hồng đào người phụ nữ tóc xoăn a, bản thân cô so với tấm hình xinh đẹp hơn a!"

"Oa, thật rất đẹp ư! Bên người cô người đàn ông kia cũng rất đẹp trai, bọn họ nhất định là người yêu rồi."

Lục Tâm Đồng cứng ở tại chỗ, đối thoại của các cô đem lòng của cô nổ nát bấy, một bước đều không thể đi về phía trước, chỉ có thể theo từ đèn xanh chờ qua đèn đỏ, nhìn vào đôi nam nữ có tướng mạo rất xứng đôi cùng nhau bước vào quán cà phê, rất bị đã kích.

Tại sao Giang Thánh Tu lại biết biên tập tạp chí Amy? Bọn họ có. quan hệ gì? Lục Tâm Đồng suy đoán, từng tại nhà chồng nghe lén được anh cả Giang, anh hai Giang nói chuyện tán gẫu, cũng tại lúc này chui vào trong đầu của cô --"A Tu, anh với anh cả vốn đang rất lo lắng em sau khi bị Đàm Vũ Vi bỏ rơi, sẽ cả đời không kết hôn, thật may là có Tâm Đồng ở đây."

"A Tu, Tâm Đồng là một cô gái rất tốt, anh rất vui mừng em có thể bước ra khỏi ảnh hưởng của Đàm Vũ Vi, rộng mở tâm tiếp nhận cô."

Cô rút cuộc hiểu rõ, thì ra là, Đàm Vũ Vi chính là người bạn gái bỏ rơi Giang Thánh Tu lúc trước, lúc ấy cô đã cảm thấy cái tên này rất quen tai, chỉ là không ngờ họ sẽ là cùng một người.

Khó trách, khó trách cô đã từng hướng Giang Thánh Tu nhắc tới cô rất sùng bái Đàm Vũ Vi thì sắc mặt anh sẽ thay đổi, dù sao sẽ không ai thích từ trong miệng nghe vợ của mình được nghe tên tuổi của người yêu cũ.

Cõi lòng cô tan nát.

Anh tại sao có thể đối với cô như vậy, rõ ràng nửa giờ trước, bọn họ nói chuyện điện thoại, lòng của cô còn vì anh mà ngọt ngào nóng lên, thế nào nửa giờ sau, anh liền bỏ cô gặp mặt cùng bạn gái trước, anh tại sao có thể làm được loại chuyện này, đối với cô không chút nào chột dạ, anh đến cùng có phải hay không thật lòng nghĩ vẫn hồi cô.

Như vậy, cô tính là phản bội anh cái gì, đối với anh áy náy cô như vậy, là trở thành cái gì? Anh kiên quyết không chịu cùng cô ly hôn, chỉ là bởi vì trách nhiệm sao? "Tâm Đồng, em bây giờ người ở nơi nào, anh lập tức chạy qua."

Gạt người.

"Vậy anh chờ em"

Đây cũng là lừa cô .

Lần này, cô sẽ không do dự nữa, cô thật muốn ly hôn với anh.

Giang Thánh Tu trước khi bước vào quán cà phê, cảm thấy đường cái đối diện giống như có người nhìn chăm chú vào anh, nhưng xoay người, chỉ thấy những gương mặt xa lạ.

Là ảo giác của anh đi, nửa giờ trước, anh mới cùng Lục Tâm Đồng nói điện thoại, cô không thể nào đứng lúc như vậy ra hiện tại chung quanh đây, có lẽ là anh quá mong chờ nhìn thấy cô, đầu óc cùng với hưng phấn nên suy nghĩ lung tung.

Chỉ là, lúc trước nói điện thoại với cô, anh thật đúng là quên mất cái lời hẹn này, chỉ muốn chạy như bay đến bên người cô đi, nhưng cô lại nói cô không có việc gì, còn nói anh có vẻ quá khẩn trương, để cho anh không tìm được lý do thích hợp để theo cô.

"Có thấy người nào quen biết sao?" Đàm Vũ Vi gầy gầy một sợi tóc xoắn, cô xinh đẹp hào phóng, rất có hình dáng của nữ minh tinh.

"Không có, vào đi thôi." Giang Thánh Tu hạ xuống con mắt, không để cho cảm xúc chân thật trong nội tâm anh bộc lộ ra, được người phục vụ dẫn dắt đến chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống, anh phân tâm nhìn tới trước ngoài cửa sổ, không đếm xỉa đến mỹ nữ trước mắt.

Đàm Vũ Vi thở dài nói: "A Tu, anh thay đổi rất nhiều, anh trước kia coi như không nói câu nào, trong mắt cũng chỉ có em, nhưng bây giờ trong lòng có chuyện nặng nề, liền nhìn cũng không nhìn em một cái."

Tâm sự nặng nề sao? Giang Thánh Tu không có phủ nhận, giương mắt nhìn cô nói: "Em cũng thay đổi rất nhiều."

"Trở nên đẹp hơn sao?" Đàm Vũ Vi tự nhận là phong tình vạn chủng mà hướng anh quyến rũ cười một tiếng.

Giang Thánh Tu gạt nhẹ môi "Trở nên không hề giống diện mạo đáng ghét như lúc trước nữa rồi."

Đàm Vũ Vi nhú mày, "nói giống như anh thật rất hận em."

"Là thật rất hận em." Giang Thánh Tu nói thật. Anh tính tình hướng lạnh, có rất ít thứ có thể dao động anh, chuyện khiến cho anh không kìm chế được nổi lòng, nhưng kỳ thật anh trong nóng ngoài lạnh, chỉ cần anh yêu, sẽ yêu oanh oanh liệt liệt, luôn luôn bỏ ra tất cả vì người phụ nữ kia, tương phản, khi người phụ nữ kia phản bội anh thì anh cũng sẽ hận đến rất sâu, hận đến muốn cho cô biến mất ở trên đời này.

"Vậy bây giờ sao rồi, còn hận em sao?" Đàm Vũ Vi khẽ hỏi, con ngươi lóe ra ánh sáng, giống như là ở chờ mong đáp án gì đó.

Ban đầu cô là bởi vì tịch mịch mới rời khỏi anh, ngờ đâu cô sẽ ly hôn, sau khi ly hôn, cô thỉnh thoảng sẽ nhớ tới anh, hối tiếc cô thật không nên chia tay với anh, hiện tại cách nhiều năm được gặp lại anh, nhìn đến anh so với trước kia thành thực mê người hơn, cái loại tâm tình muốn cùng anh quay lại mối tình cũ đó càng mãnh liệt, cô ta thật là muốn cùng anh bắt đầu lại lần nữa....

"Nếu như theo lời của em còn hận em, cũng sẽ không đồng ý em phỏng vấn." Giang Thánh Tu lạnh nhạt nói.

Any từng hướng tới anh mời qua mấy lần phỏng vấn, phía trên công ty đương nhiên là giờ tay tán thành, hi vọng tự do thăm hỏi, vì công ty thêm một phần quảng cáo, nhưng trước bởi vì anh bài xích thấy cô, trực tiếp cự tuyệt, khiến cấp trên rất nhức đầu, cho đến sau khi cùng Lục Tâm Đồng kết hôn, trải qua việc khổ sở sống riêng với cô, yêu hận qua lại cũng trở nên vãn đạm phong khinh, anh nguyện ý đổi mặt người đã từng yêu này, để giúp công ty một cái quảng cáo, cho nên tính cùng cô gặp mặt.

Cũng bởi vì nhìn thấy cô, trong lòng thật bình tĩnh, giống như là đang cùng một người bạn cũ gặp mặt, quá khứ anh từng có bóng ma bị cô bỏ rơi, hiện giờ việc lo lắng cho vợ của anh đã bay quá cao quá xa, có thể bay đến bên người của anh, hiện tại những thứ bóng ma kia đã trở thành một chuyện vô vị.

Anh thật không nên để cho những chuyện đã qua đi này vây khốn tim của anh, vây khốn cánh bay lượn của Lục Tâm Đồng.

Nếu như có thể mà nói, anh thật muốn khiến Lục Tâm Đồng tận tình bay cao hơn, không cần phải sợ cô sẽ cách anh thật xa.

Nhưng, hiện tại mới lĩnh ngộ được điều vô dụng rồi, bởi vì vợ của anh lại đang ở riêng với anh, như đầu chính là, anh còn không rõ lý do chân chính cô nghĩ ly hôn, anh chỉ có thể cố gắng vấn hồi cô.

Đàm Vũ Vi là một người thông minh, nghe được lời nói này của anh cũng biết mình không còn có cửa nào nữa. Hận sâu đậm, yêu tự có bao nhiêu sâu, trong lời nói của anh đã không còn hận cô nữa....., chính là đại biểu anh đã hoàn toàn từ đoạn tình cảm kia thoát ra.

Mặc dù không thể cùng anh hợp lại rất đáng tiếc, nhưng cô đầu gì cũng là biên tập của một tạp chí, tại sao có thể lưu luyến không thương người đàn ông không thuộc về cô nữa? cô rất nhanh quên được nói: "Em cùng chồng em ly hôn, bởi vì hắn ta đã ngoại tình... Em vốn đang cho là, chỉ cần anh bằng lòng gặp em... em sẽ có hi vọng hợp lại với anh, xem ra, là em đơn phương rồi."

Giang Thánh Tu không có hưởng ứng cô, đã từng qua bạn bè, anh biết đối tượng của cô kết hôn. Sau lại ngoại tình, chỉ là anh không ngờ cô ấy lại mau chóng ly hôn, còn muốn cùng anh hợp lại.

Lúc chia tay, anh đã không còn muốn hợp lại với cô, hiện tại một lòng nghĩ vãn hồi vợ của anh, dĩ nhiên càng không thể nào, cô có thể lập tức từ bỏ anh, không đứng anh đây đưa đến chết, đối với anh mà nói, coi như là báo lưu lại ưu điểm ban đầu anh thương thức cô, cũng chỉ là thương thức mà thôi, không có ý gì khác nữa.

"Chồng trước của em dùng lý do em bận rộn công việc nên vui vẻ với người khác, coi như là báo ứng của em đi! Năm đó tuổi em còn rất trẻ quá không hiểu chuyện... Anh thì sao? không phải là anh với vợ anh ở riêng rồi hả?" Chuyện của anh, cô vẫn thông qua bạn cũ biết mà yên lặng quan tâm, đối với anh thủy chung có áy náy.

"Chỉ là tạm thời." Giang Thánh Tu đơn giản nói.

Ý là, anh cũng không có ý định ly hôn? "Em rất ngạc nhiên, là vấn đề của anh, hay là vấn đề của vợ anh?"

"Chúng ta chỉ là xảy ra chút vấn đề cần phải nói chuyện mà thôi." Giang Thánh Tu không vui nheo lại con mắt, chuyện anh và vợ anh ở riêng với chuyện chồng cô ta ngoại tình không giống nhau.

"thật sao?" cô hiển nhiên không tin.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Giang Thánh Tu cũng không muốn cho cô hiểu lầm Lục Tâm Đồng có vấn đề gì. "Bà xã của anh là một người phụ nữ rất tốt." Nhớ tới người vợ thật tốt của mình, vẻ mặt của anh không tự chủ trở nên nhu hòa hơn.

Đó là biểu cảm chỉ có người chồng rất yêu mới có!

Đàm Vũ Vi nở một nụ cười, giống như là phát hiện thấy một việc rất thú vị. Cùng anh kết giao bốn năm, đối với tính cách của anh, cô đương nhiên cũng có hiểu biết nhất định, cô cũng từng làm cho anh toát ra vẻ mặt như vậy, cho nên vừa nhìn thấy anh như vậy cũng biết anh rất yêu vợ của mình.

"Nhanh chóng thay cô ấy nói chuyện như vậy, lại không muốn ly hôn với cô, anh thực rất yêu vợ anh đi!"

"Hôn nhân của chúng ta không cần xây dựng trên tình yêu nồng nặc". Gương mặt Giang Thánh Tu lạnh nhạt nói. "Không phải nói muốn phỏng vấn sao? Đừng phí phạm thời gian nữa".

Ác, đây là đang trốn tránh sao? Đàm Vũ Vi cười đến thật ngọt. "Được rồi, mời anh trước hết xem những cái đề mục này một lần, chúng ta sẽ tiến hành phỏng vấn."

Thật thú vị, người đàn ông này cũng không có ý thức được anh ta yêu vợ của anh a, đầu anh thật là ngốc sao? Cô thật là muốn biết những chuyện sau này a.....

Giang Thánh Tu nhìn như chuyên tâm nhìn vào đề mục, nhưng là âm thầm tức giận anh quá để ý lời nói của cô rồi.

Anh rất yêu Lục Tâm Đồng sao? Anh đã không còn là nói chuyện yêu đương kia như trước đây nữa, liền trở nên ngu ngốc sao, anh có chút nổi giận, tình cảm anh đối với Lục Tâm Đồng mới không phải nồng nặc như vậy, tình yêu bất cứ lúc nào cũng sẽ thay đổi, bọn họ còn xa hơn cả yêu nữa, sâu hơn, là loại tình cảm vợ chồng dào dạt như dòng nước chảy.....

Nhưng tại sao mới cùng cô tách ra ba tháng, anh liền cảm giác mình dần dần ngu ngốc rồi? Vì vẫn hỏi lại hôn nhân cùng cô, anh thường thường gọi điện thoại cho cô hỏi han ân cần, tìm mọi cơ hội để thấy cô, còn nhớ cô đến mau nổi điên, chỉ có thể nhìn chằm chằm những đồ vật cô mua có đôi có cặp kia, lấy tán gẫu làm niềm an ủi nỗi nhớ thương của anh, nhất là anh vì cô mà mua một đôi vợ chồng già làm bằng gốm sứ, mỗi lần nhìn thấy nó, anh sẽ suy nghĩ đến hình ảnh anh cùng cô nắm tay nhau đến già sẽ hạnh phúc thế nào.....

Anh không muốn ly hôn, một chút cũng không muốn ly hôn.....Anh nên làm thế nào để cho cô trở lại bên cạnh anh chứ?....

Hết giờ làm, Lục Tâm Đồng đi nhờ xe ông chủ để tới nhà chồng.

Chỉ là cô không nghĩ tới, ông chủ ngày thường rất chiều cô, nhưng lại thừa dịp cô đưa xe đi sửa, lúc sau khi tan việc, thuận tiện đưa cô một đoạn đường lại tỏ tình với cô, hại cô cho là lỗi tại mình có vấn đề.

Cô không thể tiếp nhận lời tỏ tình của anh ta, coi như bây giờ cô đang ở riêng đi nữa, cô vẫn còn chưa có chính thức ly dị a, huống chi, cô chỉ coi anh ta là một người cấp trên đáng tin cậy đây, trong tâm không có ý gì khác.....

"Ông chủ, cảm ơn anh đã đưa tôi trở về.....". Xuống xe, sắc mặt cô mang theo chút lúng túng, giống như là hận không thể lập tức trốn vào cánh cửa trước mặt.

"Tâm Đồng, anh sẽ không bỏ cuộc đâu!" Anh ta đuổi theo, mạnh mẽ giữ chặt tay cô.

Lục Tâm Đồng khó xử nghĩ rút tay lại, không muốn để cho hàng xóm nhìn thấy lại hiểu lầm. "Ông chủ, xin anh không nên như vậy, tôi đã kết hôn rồi..."

"Em không phải là đang ly thân với chồng em rồi sao?" Hắn ta khẳng khái không buông tay, cầm vô cùng chặt, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị như muốn truy đuổi theo con mồi.

Lục Tâm Đồng cắn môi trắng bệch, sớm biết như vậy, ngay từ đầu nên chấp nhận đi, khi anh ta hỏi cô kết hôn có ảnh hưởng tới công việc không, cô liền rất thành thật nói cô và chồng cô đang sống riêng.

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến ông chủ anh, hơn nữa đây cũng là nhà chồng tôi, xin anh hãy tôn trọng một chút.” Nói xong, cô gắng sức rút tay của mình về, lời nói nhỏ nhẹ từ trước đến nay giờ cũng mang theo một tia tức giận.

“Nhà chồng?” Hần kinh ngạc, con dâu sau khi ra riêng còn có thể trở lại nhà chồng? Lục Tâm Đồng không giải thích thêm, nghiêm mặt nói: “Tóm lại, xin ông chủ như anh đừng làm ra loại chuyện khiến người ta hiểu lầm này, như vậy sẽ hại tôi thật khó khăn.” Cô thật vất vả tìm được một phản công việc thích hợp, thực sự là không muốn bỏ đi.

Người đàn ông không có trả lời, đôi mắt âm thầm hạ xuống, giống như là đang tính toán cái gì đó.

Lục Tâm Đồng không có phát hiện ra, từ trong bóp da lấy ra cái chìa khóa mở cửa, vào trong nhà, mới ngồi xổm người xuống muốn đổi lại dép đi trong nhà, chỉ thấy Giang Thánh Tu từ trên cao mà nhìn xuống cô.

Nhìn thấy anh, lòng Lục Tâm Đồng có một chút ngu dại, bởi vì cô đã nửa tháng rồi còn chưa có gặp lại anh, nhưng cũng chỉ có thất thần mấy giây, một giây kế tiếp cô vừa nghĩ tới chuyện chính sự hôm nay tới nhà chồng, liền cảm thấy tức giận.

Cô là đến nói chuyện ly hôn với anh, ngay cả đơn ly hôn cũng đã viết xong.

Ba tháng nay, cô nhìn thấy anh rất nhiệt tình mà vẫn hỏi lại cô, làm cho cô không hạ được quyết tâm mà ly hôn với anh, cho đến khi mấy ngày trước ở trước quán cà phê, nhìn thấy anh cùng bạn gái trước của anh ở chung một chỗ, cô mới quyết tâm, muốn giải quyết dứt khoát, lập tức kết thúc hôn nhân của bọn họ.

Cô quả thực là giận điên lên! Anh luôn miệng nói không muốn ly hôn, nhưng anh lại đối với cô làm cái gì hả? Anh lại trong lúc bọn họ đang ly thân lại đi gặp mặt bạn gái trước của anh, cô không muốn lại tin tưởng anh nữa!

“Người đàn ông kia là ai? Đừng quên chúng ta còn chưa có ly dị.” Giang Thánh Tu lạnh lùng nói.

Anh luôn luôn rất mong đợi ngày hôm nay gặp mặt với cô, cho nên anh vừa hết việc liền chạy đến, hy vọng có thể cùng cô hòa thuận trở lại, để cho cô bỏ đi ý nghĩ ly hôn trong đầu, không nghĩ tới nhìn xuyên qua cửa sổ, anh nhưng lại nhìn thấy cô có một người đàn ông trẻ tuổi đưa cô tới nơi này, còn cùng cô lời lời kéo kéo, nói anh làm sao chịu nổi, thiếu chút nữa muốn xông ra đánh người, hơn nữa nhìn kỹ, người đàn ông kia anh dường như có phần quen mặt....

Bị hiểu lầm, Lục Tâm Đồng lập tức đứng lên, nghĩ muốn giải thích rõ. “Đó là ông chủ của em, hẳn chẳng qua là thuận đường đưa em tới nơi này thôi...” Bọn họ không có bất cứ quan hệ nào. Nhưng những lời này cô không nói ra, ngày hôm nay cô đều phải hưởng anh đưa tới đơn ly hôn, có làm rõ quan hệ giữa cô và ông chủ còn có ý nghĩa gì.

Giang Thánh Tu nghe cô nói một nửa lại không nói, cuối cùng lại cảm thấy cô không có nói thật với anh, thật không cao hứng. Anh cũng nhớ tới người đàn ông kia là ai, hẳn là Tiêu Khánh Khai, trong giới thương mại nổi danh là hoa hoa công tử, nghe đâu thích trêu chọc những người phụ nữ trẻ dung mạo xinh đẹp đã có chồng, nhưng anh là từ tạp chí đọc được, cũng không có chứng cứ xác thực, nhưng anh vẫn là muốn nhắc nhở cô một chút - “Tên kia không phải người tốt lành gì, em phải cẩn thận một chút”.

“Ông chủ của em mới không phải loại người như vậy!” Lục Tâm Đồng rất nhanh phản bác lại anh, nhưng nói xong cô liền hối hận, anh trừng cô đến rét run, anh tức giận? Lời của Giang Thánh Tu còn chưa nói hết, liền nghe được cô vội vã vì người đàn ông kia mà nói, làm cho anh phải nổi giận: “Trước khi ly hôn, không cho phép em ở bên ngoài ngoại tình!”

“Ngoại tình?” Anh đang nói gì a? Nói xong liền xoay người, không để ý tới người khác? Lục Tâm Đồng thực cảm thấy không hiểu ra sao cả, không biết tại sao anh lại muốn nói xấu ông chủ, chẳng lẽ..... Anh là đang ghen phải không? “Tâm Đồng, con rốt cuộc đã tới, mẹ nhưng thực ra rất nhớ con!” Mẹ Giang nghe được ngoài cửa có âm thanh, lập tức tới xem một chút, quả nhiên là người con dâu ngoan ngoãn đã tới. Ban đầu là muốn vợ chồng bọn họ tỉnh táo một chút mới khuyên bọn họ trước nên ở riêng, nào biết chia ra liền ba tháng, hai người bọn họ vẫn không có một chút xú dẩu vết hòa thuận nào, cho nên phải thừa dịp hôm nay khuyên Tâm Đồng thật tốt, xem một chút có thể hay không muốn cô đừng ly hôn.

“Mẹ,...” Lục Tâm Đồng đối với mẹ chồng rất áy náy, theo lý thuyết cô cùng Giang Thánh Tu ồn ào ly hôn, bà đối với cô phải là rất không tha thứ đi, nhưng bà lại liên tiếp gọi điện quan tâm cô, không mắng cô cũng không trách cô, cô trở về còn đối với cô tốt như vậy, để cho cô không biết nên làm sao đền ơn mới tốt.

“Mau tới dùng cơm đi, mẹ nấu rất nhiều món ăn con thích, ba của con cũng có rất nhiều lời muốn nói với con đó....”

Trong bữa cơm, anh cả và anh hai Giang đều ở đây, cô rất vui mừng vì thái độ của bọn họ đối với cô cũng không có thay đổi, cho dù sau này ly hôn với Giang Thánh Tu, cô cũng hy vọng có thể làm em gái của bọn họ.

Dĩ nhiên, dụng ý mẹ chồng muốn cô trở về cô rất rõ ràng, bọn họ hi vọng cô cùng Giang Thánh Tu mau chóng hòa thuận, cũng vì vậy an bài vợ chồng bọn họ ngồi chung một chỗ, hại cô rất lúng túng.

Trước kia lúc ăn cơm, Giang Thánh Tu sẽ giúp cô gấp rau, hoặc giúp cô đem thức ăn cô ăn không hết ăn xong, hiện tại hai người đã không còn tình cảm vợ chồng nữa, vẫn đều ăn tất cả, khi cô nhắc tới công việc hiện nay của cô, anh vẫn còn hắt nước lạnh vào cô – “Cái công việc này cũng đừng làm nữa.”

Tâm tình của cô lập tức chìm vào đáy cốc. Chồng của cô dường như trở lại bộ dáng lúc mới quen, lạnh lùng đến mức người khác cũng khó có thể đến gần.

“Công việc thoải mái nhiều như vậy, làm sao em cần phải làm phần công việc kia?” Nghe cô nói về chuyện công việc của cô, có khi còn vì công việc mà đi ra ngoài, Giang Thánh Tu cũng rất đau lòng, bởi vì cô ngày trước làm công việc trợ lý này cũng rất tốt, không giống như khổ cực như bây giờ, huống chi cấp trên của cô Tiêu Khánh Khải còn là một người có lời bình rất kém cỏi.

Nhưng anh quan tâm cũng không có nói cho Lục Tâm Đồng, cô ngược lại lại hiểu lầm ý tứ trên mặt chữ, gương mặt liền tối đen.

Cô thật vất vả đối với phần công việc này có chút như ý, anh nhưng lại nói những lời diệt chí khí của cô như vậy, anh có phải vì năng lực của cô rất kém cỏi, chỉ có thể làm công việc nhẹ nhàng không cần tới đầu óc? “A Tu, con ở đây nói bậy bạ gì đó a?” Mẹ Giang mau bị người con trai ngu ngốc của bà làm cho tức chết rồi, bà tìm vợ anh tới, cũng không phải để cho bọn họ cãi nhau.

“Nếu như nói em hôm nay gặp phải một ông chủ tốt, anh sẽ vì em mà cảm thấy rất cao hứng, nhưng mà rất đáng tiếc là, em hôm nay gặp phải là một ông chủ thích dụ dỗ những người phụ nữ trẻ tuổi đã có chồng, nghe anh khuyên, em vẫn là sớm nghỉ việc đi!” Giang Thánh Tu lời nói có chút ý vị, anh là vì tốt cho cô mới nói, hi vọng cô có thể nghe vào lời của anh, không nên để bị lừa.

Lời khuyên bảo của anh nghe vào trong tai Lục Tâm Đồng chỉ cảm thấy chói tai. Bị anh chê bai, trong lòng cô đã rất khó chịu rồi, anh lại một lần nữa, nhiều lần phê bình nhân cách cấp trên của cô, anh căn bản không hiểu, tháng đầu tiên sau khi ở riêng, cô tìm việc có bao nhiêu khó khăn, nếu không phải là gặp được ông chủ này, cô hiện tại nhất định là vẫn còn đang nhịn đói, cho nên cô không cho phép anh tùy tiện lăng nhục người này!

“Không nên tùy tiện phê bình cấp trên của em! Không cần bởi vì là trong lòng mình không thoải mái, thì nói người khác không phải là người tốt!” Cô trừng mắt nhìn anh, so với lúc trước nhất gan, cô hiện tại tựa như một người đầy dũng khí, tràn đầy khí thế.

“Trong lòng anh không thoải mái?” Giọng nói Giang Thánh Tu mang theo nguy hiểm sắc bén.

Lục Tâm Đồng tâm run lên, ba một tiếng dũng khí của cô bị anh đâm phá, nhưng cô không muốn thua, không muốn dõng dạc đi nhìn chằm chằm vào ánh mắt anh.

Giang Thánh Tu neho lại con mắt, ý tốt của anh lại bị cô bóp méo như vậy, anh muốn bảo vệ cô là sai lầm rồi sao? “Anh không cần lo lắng rằng trong khi chúng ta còn chưa ly dị, em liền cầm sừng anh, em sẽ không!” Nếu không thì anh làm sao sẽ trái một câu muốn cô nghỉ việc, phải một câu nói cấp trên cô không phải là người tốt? Rõ ràng là cho rằng cô cùng cấp trên cô có cái gì. “Hơn nữa, anh cũng không có tư cách coi em muốn ở chung với ai, chính anh còn không phải là cũng mau cùng bạn gái bạn gái trước hợp lại rồi!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều hung hăng trừng mắt nhìn Giang Thánh Tu, giống như là đang nói – thì ra là do đều là anh sai, cho nên vợ mới đòi ly hôn với anh a!

Giang Thánh Tu bị mọi người trừng đến thiếu chút nữa tự cho mình là Trần Thế Mỹ thứ hai.

“Bạn gái cũ? Em ở đây nói bậy bạ gì đó....” Cái gì mà lộn xộn đến anh nghe còn không hiểu, chuyện bạn gái trước này cô lại là từ đâu mà nghe được, anh chưa từng đề cập với cô.....

Anh còn giả bộ ngu! Lục Tâm Đồng cũng không có biện pháp giả bộ làm như cái gì cũng không biết, cô từ trong túi xách lấy ra một túi giấy, bên trong có đơn ly hôn cô đã viết và sớm ký, vốn là chờ sau khi com nước xong sẽ lên lút đưa cho anh, nhưng cô chờ không đến lúc đó rồi, trực tiếp đưa cho anh.

“Cầm đi! Anh cũng nhanh chút ký tên để ly hôn với em đi, em sẽ thành toàn anh cùng bạn gái cũ yêu mến kết hôn.”

“Em...” Giang Thánh Tu kinh ngạc đến nói không ra lời, không nghĩ tới cô lại dám ở trước mặt ba mẹ anh nhắc đến từ ly dị, còn hoàn toàn hiểu lầm anh, ngay cả ký cũng ký rồi.

Những người khác nhìn đến toàn bộ ngây ngẩn cả người, ngay cả đũa cũng không dám động.

Sau khi nói xong, Lục Tâm Đồng cũng phát hiện mình quá mức kích động, cô đang làm cái gì a, mọi người đều bị cô dọa sợ.

Cô đã phá hư bầu không khí dùng cơm, cô thực hổng bét rồi....

“Ba, mẹ, anh cả, anh hai, thật xin lỗi, con, con nên rồi đi là được rồi, quấy rầy mọi người!” Nói xong, cô bắt đầu đi xách túi, xoay người rời đi.

“A Tu, đây là chuyện gì xảy ra, con cùng với Đàm cái gì đó Vi hợp lại rồi?” Thanh âm uy nghiêm của mẹ Giang truyền đến, tất nhiên là đứng về bên phía người con dâu kia rồi.

“Đúng, là Đàm Vũ Vi.” Mẹ Giang của chính nói, trách cứ con trai út. “A Tu, con đã kết hôn, tại sao còn có thể cùng bạn gái trước còn vương vấn không dứt, hèn chi Tâm Đồng lại âm ỉ ly hôn....”

“Không có chuyện này.” Giang Thánh Tu phủ nhận tội danh này.

“Nhưng mà nghe nói em tiếp nhận phỏng vấn của Đàm Vũ Vi, rất nhiều người cũng đều cho rằng hai người muốn hợp lại.” Giang Thánh Dương lạnh lạnh nói, đúng là đồ thêm dầu vào lửa.

“A Tu, kết hôn rồi sẽ phải đối đãi với vợ mình thật tốt, loại hành động này của em thật sự là hơi quá đáng!” Hiếm khi Giang Thánh Khiêm lại lên tiếng mắng anh.

Bọn họ mới quá đáng, anh thật sự là chẳng hiểu vì sao nằm cũng trúng đạn!

Anh rốt cuộc là phạm vào cái lỗi gì a!

Giang Thánh Tu biết trước mắt có nói nhiều hơn nữa cũng không thoát được tội danh kẻ bạc tình, anh chẳng qua là cảm thấy khó hiểu, sau khi đồng ý để Đàm Vũ Vi phỏng vấn thì Tâm Đồng lại nói ly hôn với anh, tại sao Tâm Đồng lại dùng chuyện Đàm Vũ Vi tới để chỉ trích anh? Hơn nữa cô hẳn là không biết người tên Đàm Vũ Vi này, trừ phi có người nói cho cô biết, nhắc tới chuyện bọn họ trước đây từng lui tới, mới làm cho cô hiểu lầm.... Sẽ là ai? Bà mẹ không muốn cho thiên hạ đại loạn nên sẽ không đem chuyện này nói cho cô biết, anh cả, anh hai cũng không đến nỗi chia rẽ tình cảm vợ chồng bọn họ.....

“A Tu, có lẽ ngày đó chúng ta ở sân nhà nói chuyện đều bị Tâm Đồng nghe thấy được.” Giang Thánh Khiêm suy nghĩ cẩn thận, từ vẻ mặt khôn hoặc của Giang Thánh Tu cũng biết được anh là một người vô tội, vì vậy liền suy đoán nói.

Nghe vậy, Giang Thánh Tu cả người chấn động, anh làm sao không nghĩ tới cô có lẽ nghe được, cho nên đêm đó cô mới có thể trở nên kỳ lạ như vậy, nhất định hỏi anh có yêu cô hay không.....

“Không đuổi theo sao?” Giang Thánh Khiêm nhắc nhở.

Cầm túi giấy cô ném tới, đầu ngón tay của anh lạnh run, giật mình đến không biết nên làm cái gì bây giờ, cho đến khi anh cả ném tới một câu, anh mới tỉnh mộng mà ném ra túi giấy trên bàn, nhắc chân đuổi theo.

Không, anh không muốn cô đi, anh có chết cũng không ly hôn với cô, bất kể trả giá cao thế nào anh đều phải giữ cô lại!

Lục Tâm Đồng ngoài cửa đang bắt xe taxi, anh giữ cô lại, không cho phép cô lên xe.

“Tâm Đồng, ngày đó anh ở trong sân nói chuyện, em cũng nghe được?”

Anh lại đuổi theo cô, làm cho Lục Tâm Đồng thật rất kinh sợ (kinh hãi + hoảng sợ), nhưng cô cũng không trả lời anh, kiềm chế mà cắn môi dưới.

Giang Thánh Tu đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, nặng nề thở dài. “Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến em muốn ly hôn với anh sao?”

Lục Tâm Đồng buồn bã mà liếc anh. “Em chỉ muốn tình yêu của anh là sai lầm sao? Vì sao anh có thể yêu cô ấy, nhưng lại không thể yêu em?”

Sự bị thương của cô là một đòn nghiêm trọng đánh vào tâm của Giang Thánh Tu, anh thật muốn hét lên tình yêu có gì đặc biệt hơn người, so với được anh che chở ở trong lòng bàn tay có quan trọng hơn không? Nhưng anh không muốn nói thêm những lời khiến cho cô thương tâm nữa, anh bây giờ phải đem hết khả năng để trấn an cô, giữ cô lại!

“Tâm Đồng, em hiểu lầm rồi, anh không có yêu Đàm Vũ Vi, anh và cô ấy đã là quá khứ rồi, không thể nào cùng cô ấy hợp lại đâu. Hiện tại, đối với anh mà nói, em mới là quan trọng nhất, anh cần em, xin em hãy trở lại bên cạnh anh đi! Sau khi sống riêng, anh luôn luôn không mong muốn phải ly dị với em, anh vẫn luôn đợi em trở về!” Anh ngay cả tự tôn cũng đều bỏ qua mà khẩn cầu cô, hoảng sợ đến nỗi trong đầu tất cả đều trống rỗng, chỉ nghe được tiếng tim mình đập thật to.

Anh sợ, anh thật sự sợ cô vừa đi sẽ không trở lại...

Lục Tâm Đồng một chút cũng không tin lời của anh, nếu không thì anh tại sao không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, không nói có yêu cô hay không, chỉ nói cần cô? Tim của anh rõ ràng vẫn còn yêu bạn gái cũ, cho nên mới không có biện pháp yêu cô đi!

“Anh cần em? Hay là cần một người vợ?” Anh không chịu ly hôn, quả nhiên là bởi vì ý thức trách nhiệm. Cô lạnh lùng nói: “Nếu như anh chẳng qua chỉ cần một người vợ, anh có thể tìm một người phụ nữ khác, không nhất định phải là em mới được a!”

Giang Thánh Tu vô cùng sửng sốt, như là bị cô dùng sức tát một cái, đau đến đầu anh cũng khó chịu.

Trong thoáng chốc, anh bị cô hất tay ra, anh hoảng hốt muốn thật nhanh bắt lại tay cô, nhưng cô đã lên xe, xe rất nhanh mà lái đi, kéo ra khoảng cách giữa hai người bọn họ, anh muốn đuổi theo cũng không được.

Giang Thánh Tu suốt đêm đều không ngủ được, anh đau lòng không có cách nào ngủ, vẫn lật qua lật lại cho đến khi trời sáng. Suy nghĩ của anh rối loạn, căn bản không có cách nào có tinh thần đi làm, anh xin nghỉ phép, không đi làm.

“Nếu như anh chẳng qua chỉ cần một người vợ, anh có thể tìm một người phụ nữ khác, không nhất định phải là em mới được a!”

Tại sao cô có thể tàn nhẫn mà nói ra lời như vậy? Nói anh có thể tìm người phụ nữ khác làm vợ của anh? Cô có biết hay không, cô là duy nhất, nếu như không phải cô, anh căn bản không muốn cùng bất kỳ người nào sinh hoạt cùng nhau, hôn nhân liền không có một chút ý nghĩa....

Anh cần, cũng không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể cho anh được a!

Giang Thánh Tu xuống giường, không có cô gối lên cánh tay của anh ngủ, giường hai người trở nên quá lớn, trong phòng ngủ không có cô, bầu không khí cũng đều cô đơn lạnh lẽo khiến cho anh mau chóng xuống giường, không có nụ cười của cô, tim của anh rầu rĩ không vui, ngay cả cái gì gọi là vui vẻ cũng đều không tồn tại... Nhưng mà trước khi kết hôn với cô, anh không phải cũng như vậy trôi qua ngày sao? Vì cái gì hiện tại thời gian có cô hay không có cô lại chênh lệch lớn như vậy? Không có cô, anh dường như sống không bằng chết.

Tại sao cô thế nào cũng phải muốn loại tình yêu không thiết thực đó? Tại sao anh nỗ lực cũng không có biện pháp xoay chuyển cô, anh chưa bao giờ ăn nói nhỏ nhẹ để cầu xin qua một người phụ nữ nào cả....

Giang Thánh Tu vào phòng tắm tắm nước lạnh, muốn làm cho mình tỉnh táo lại một chút, đừng suy sụp tinh thần nữa. Sau khi tắm xong, anh bước ra phòng tắm, nhìn đến túi giấy đặt trên bàn, trong lòng co rút đau đớn.

Anh bước nhanh tới, hận không thể đem đơn ly dị bên trong lấy ra xé bỏ, không nghĩ tới lấy ra còn có một bức thư.

Đây là cô viết cho anh? Anh hít một hơi thật sâu, mới có thể tỉnh táo mà đọc:

“A Tu. Thật đáng tiếc, chúng ta lại đi tới tình trạng này, em luôn luôn nghĩ, nếu như anh không có đối xử với em tốt như vậy, không có để cho em bước ra khỏi thế giới nhỏ bé của em, hỏi em có muốn đi làm hay không, em có lẽ sẽ không có ngày hôm nay, đối với anh cũng sẽ không yêu sâu đậm như vậy, chúng ta e rằng sẽ tương kính như tân mà làm vợ chồng một đời đi.

Cũng bởi vì anh đối với em quá tốt, anh dạy em biết rất nhiều thứ, dạy em không thích thì lớn tiếng nói không, đừng cảm biểu đạt ý nghĩ của mình, muốn vì mình mà sống, cho nên em trở nên có lòng tham, muốn nhiều thứ hơn, muốn có được tình yêu của anh.

Mặc dù chúng ta đã đi tới bước này, nhưng, em sẽ không hối hận, không hối hận hậu quả khi em yêu anh là hy sinh hôn nhân của em.

Ngược lại em muốn cảm ơn anh, đã giúp cho em tìm được tự tin và dũng khí, cho dù sau này em không có anh để dựa vào nữa, em vẫn có thể sống một mình thật tốt, đã từng rất khác; cho dù không còn là vợ chồng, em vẫn sẽ cảm ơn anh, nhớ anh đối với em thật là tốt, cho đến khi em già đi, em cũng sẽ không quên anh.

A Tu, lần này thực sự phải nói với anh “Tạm biệt”, sau khi ly hôn, em nghĩ chúng ta sau này sẽ không gặp lại đâu.

A Tu, em chúc anh hạnh phúc, hi vọng anh với người anh yêu mãi mãi hạnh phúc.

Tạm biệt.”

Sau khi đọc xong, sắc mặt anh đại biến, hai tay run lên, kích động đến trước mắt bịt kín một mảnh sương mù trắng xóa, không thấy rõ chữ viết.

Cô vậy mà nói tạm biệt với anh.....

Đáng giận, cô tại sao có thể tự nhiên nói tạm biệt với anh! Anh vẫn còn chưa có chính thức ký tên ly dị, cô dựa vào cái gì tự chủ trương nói sau này không cần gặp lại, anh không cho phép cô nói lời như thế, anh làm sao có thể sẽ không gặp lại cô.....

Giang Thánh Tu ý thức được cô nói bọn họ sau này không gặp lại, chẳng khác nào nói bọn họ đến đây chấm dứt, lúc này mới hoảng hốt phát hiện, tại sao chỉ có cô mới có thể làm vợ anh, nguyên nhân không phải cô liền không có ý nghĩa, đem cô sùng ở trên lòng bàn tay, thương yêu cô, cưng chiều mọi hành vi của cô, cũng là bởi vì anh yêu cô a! (Tung bóng, tung hoa, cuối cùng anh cũng đã nhận ra a.....)

Anh không phải là không yêu cô, mà là anh phát hiện quá muộn, anh quá nhàn hạ với cuộc sống hôn nhân đầy đủ, mà không thêm nghĩ đến sự tồn tại của tình yêu.

Bởi vì đã từng có một đoạn tình cảm quá khác cốt ghi tâm, khiến anh lầm tưởng tình yêu thì phải oanh oanh liệt liệt, không biết giữa bọn họ tình cảm nhẹ nhàng cũng là một loại tình yêu, cam kết với cô bảo vệ cô một đời, chăm sóc cô, thương cô, cưng chiều cô, cũng là một loại phương thức yêu cô.

Anh thậm chí càng yêu cô, đem cô đặt ở vị trí sâu nhất sâu nhất trong lòng, khi Đàm Vũ Vi phản bội lại anh, anh mặc dù đau lòng, nhưng chưa từng muốn vãn hồi, nhưng ba tháng này, anh chưa từng buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể xoay chuyển cô, đó là bởi vì tiềm thức anh biết cô là tình yêu của anh, là tình yêu đích thực duy nhất của anh, cho nên dù có vứt bỏ mạng sống anh cũng phải gao bám chặt lấy cô.

Người ta thường thường sau khi mất đi mới biết được người luôn bên cạnh chờ đợi mình mới là tình yêu, cùng cô ở riêng ba tháng, bởi vì còn có thể nhìn thấy cô, cho rằng có cơ hội hợp lại, cho nên anh còn có thể bảo trì lý trí, hiện tại cô nói sau này không gặp lại, ý nghĩ đó của anh dần dần biến mất, nỗi sợ hãi mất đi cô làm cho anh hiểu rõ phải nói thẳng với cô tình cảm của anh....

Cô tựa như không khí của anh, nguồn tính mạng của anh, anh không thể không có cô!

Anh đối với cô là yêu, không có cách nào kiềm chế, không có cách nào giấu đi nữa rồi!

Anh, muốn đoạt cô về, nói anh yêu cô!

Lục Tâm Đồng hiện tại chỉ còn chờ Giang Thánh Tu ký tên xong là đủ thủ tục ly hôn, vì muốn không nghĩ tới chuyện thương tâm đau lòng nữa, cô hôm nay phá lệ làm việc vô cùng tập trung.

Trước khi tan việc, cô nhận được điện thoại của ông chủ, nói hẳn lên con sốt ở nhà nằm nghỉ, tạm thời không tìm được người mua thuốc hạ sốt, hi vọng cô có thể mua giúp.

Nhưng bởi vì ông chủ từng hướng cô tỏ tình, cô thật ra thì không muốn đi lắm, cổ tình nhân viên trong công ty cũng có công việc để làm, có thể giúp hẳn ta chỉ có mình cô, hẳn ta cũng không thể bắt chấp làm ra vẻ ngã bệnh đi, cho nên cô đáp ứng giúp hẳn.

Sau khi lấy được địa chỉ, cô lấy ra xe mới được sửa xong, tạm ngừng ở hiệu thuốc bên cạnh, xuống xe mua thuốc, trở lại trên xe lái xe đi tới nhà ông chủ.

Mà Giang Thánh Tu suy nghĩ vẫn hồi lại Lục Tâm Đồng, lái xe đi tới công ty cô chờ cô tan việc, vừa lúc thấy cô từ hiệu thuốc bên cạnh đi ra, trên tay mang theo một bao thuốc, khom người ngồi vào ghế lái của một chiếc xe MARCH nhỏ, lái xe đi.

Đây là lần đầu tiên Giang Thánh Tu thấy cô lái xe, mặc dù đã biết cô lái xe đi làm một thời gian, nhưng vẫn còn rất kinh ngạc, chỉ là càng làm cho anh quan tâm nhất là, cô vào hiệu thuốc mua thuốc, cô ngã bệnh sao? Mà bây giờ vẫn chưa tới lúc tan việc, cô lái xe muốn đi đâu? Anh khởi động xe, bám theo phía sau cô, không để cho cô biến khỏi tầm mắt của anh.

Anh phát hiện cô lái xe vừa nhanh lại vừa mạnh, cô không phải là nên lái xe chậm thôi sao, cô là có chuyện gì gấp à? Hơn nữa phương hướng cô lái xe, cũng không phải là phương hướng đi về nhà mẹ cô.....

Cô đến tới cùng với vợ ả như vậy là muốn đi đâu? Cuối cùng, Giang Thánh Tu thấy cô đem xe dừng ở bên ngoài một khu chung cư cao tầng.

Cô tới nơi này làm gì? Giang Thánh Tu buồn bực, thấy cô nhanh chóng dừng xe, trên tay cầm gói thuốc xuống xe, thật nhanh đi vào bên trong khu chung cư, anh cũng không kịp quản xe của mình có bị phạt hay không, dừng xe lại đuổi theo vào trong.

Nhưng anh vẫn là chậm một bước, trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại đi lên, anh đành kiên nhẫn chờ thang máy dừng lại tại tầng cô muốn tới, vừa nhìn thấy con số dừng lại ở tầng tám, mới lập tức chạy cầu thang bộ lên lầu.

Lên tới lầu tám, đã không thấy bóng dáng cô đâu, anh khẳng định cô là tới tầng này, nhưng, cô đang đi tìm gia đình nào kia? Cô mang theo gói thuốc tới, rốt cuộc là người nào ngã bệnh, khiến cho cô đặc biệt chạy tới? Không có được đáp án rõ ràng, trong lòng anh liền sợ hãi, cả người đứng ngồi không yên.

Reng reng - bỗng nhiên điện thoại di động của anh vang lên một tiếng, sau đó liền cúp.

Sau khi Giang Thánh Tu nhìn trên màn hình hiện ra là số điện thoại của Lục Tâm Đồng, hết sức kinh ngạc, tách ra lâu như vậy, cô chưa từng gọi điện thoại cho anh lần nào, trực giác cô nhất định là hướng anh cầu cứu!

Anh làm chuyện điên nhất trong cuộc đời – nhấn chuông cửa từng phòng tìm người, tìm làm người, anh liền xin lỗi, lại chạy tới một phòng khác bấm chuông, cho dù anh cảm thấy làm phiền người khác, anh cũng phải tìm thấy cô....

“Này, anh làm gì mà cứ bấm chuông cửa....”

Tìm được rồi!

Đôi mắt Giang Thánh Tu phát ra sát khí, vừa nhìn thấy người tới là Tiêu Khánh Khải, trên mặt còn in dấu năm ngón tay, khẳng định đây là loại khổ nạn ghê tởm, ngay lập tức anh đánh một quyền vào cằm của Tiêu Khánh Khải, sau đó chạy vào nhà tìm người.

“Anh kia, sao anh đánh người bậy bạ vậy hả? Đây là nhà của ta, đi ra ngoài cho ta....”

Giang Thánh Tu mặc kệ sau lưng người đàn ông kia chửi mắng ra sao, chạy ào vào trong nhà bắt đầu tìm kiếm, đúng như dự đoán, Lục Tâm Đồng chính là đang co rúm lại ở một góc tường, trên tay còn ôm bình hoa, bảo vệ chính mình không để cho tên trời đánh kia đụng vào.

Thấy chuyện bị bại lộ, Tiêu Khánh Khải sợ chết liền thay bản thân kêu oan nói: “Này,..... Tôi cũng không có cưỡng bức cô ta, là chính cô ấy tìm tới cửa, đối với tôi ôm ấp yêu thương....”

“Tên hỗn đăng nhà người! Dám đụng vào vợ của tao!” Giang Thánh Tu nhìn hẳn chết cũng không chịu nhận lỗi, liền đánh Tiêu Khánh Khải mấy quyền, hét lên: “Cô ấy là vợ của tao, không cho phép người đụng vào một cọng lông măng của cô ấy! Người là một kẻ thấp hèn, người nghe hiểu chưa?”

Giang Thánh Tu hận không thể giết người đàn ông trước mắt này, lần đầu tiên xúc động thế này, anh không cách nào kiềm chế được cơn giận, cho đến khi Tiêu Khánh Khải bị anh đánh đến ngã xuống đất cầu xin tha thứ, nhìn thấy Lục Tâm Đồng che lại lỗ tai, sợ hãi vô cùng, anh mới ngừng tay.

Tiêu Khánh Khải nào dám ở lại nhà để trêu chọc nữa, thấy anh đi trấn an Lục Tâm Đồng, lập tức bò ra khỏi nhà vội vàng chạy trốn chết.

Giang Thánh Tu muốn đuổi theo, muốn đem hẳn đem ra cho công an, tránh cho hẳn tiếp tục làm tổn thương những người phụ nữ khác, lại nghe được Lục Tâm Đồng yếu ớt nói: “Mang em về nhà, bây giờ mang em về nhà có được hay không....”

“Tâm Đồng....” Giang Thánh Tu lập tức vứt bỏ chuyện đuổi theo, nghĩ sau đó lại báo cảnh sát bắt lại hẳn là được rồi, miễn cho có thêm nhiều người bị

hại. Nhìn thấy cô co lại một chỗ, hai tay ôm bình hoa làm vũ khí, bộ dạng ôm thật chặt không dám bỏ ra, anh liền đau lòng vô cùng.

“Em không sao chứ, hấn có làm em bị thương không?” Sau này nhất định phải tìm tên hỗn trướng kia tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đô Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lục Tâm Đồng sắc mặt tái nhợt nhìn chồng của cô, lúc anh tới, cô còn cho rằng là ảo giác, không nghĩ tới thật sự là anh, giống như đang nằm mộng, trong đầu cầu khẩn anh tới cứu cô, không ngờ anh thật sự xuất hiện.

Cô thật là sợ, thật sự rất sợ, thật may là anh tới đây.....

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “A Tu, anh yên tâm, em không có mềm yếu như anh nghĩ đâu, em sẽ bảo vệ bản thân, em còn tát cho hấn một cái, nếu như hấn muốn làm loạn, em liền lấy bình hoa đập chết hấn...”

“Hiện tại em không cần phải sợ, anh sẽ bảo vệ em, ngoan ngoãn đem bình hoa đưa cho anh, anh dẫn em về nhà.” Anh dịu dàng khuyên nhủ. Lúc trước chỉ biết, cô là một người phụ nữ lúc gặp nguy hiểm cũng sẽ bạo phát, cô sẽ không để cho người khác khi dễ mình, nhưng anh thật sự rất đau lòng cho cô vậy mà lại gặp phải tên khốn kiếp kia.

Lục Tâm Đồng nghe lời đem bình hoa đưa cho anh, sau khi đỡ xuống phòng bị, cô òa lên khóc.

Giang Thánh Tu đem bình hoa đặt trên mặt đất, bởi vì cô ở trong ngực anh khóc lóc, vỗ lưng cho cô, an ủi nỗi hoảng sợ của cô, sau đó đưa cô rời đi chỗ này, trở lại nhà của họ.

Lục Tâm Đồng vừa về tới nơi quen thuộc này, tâm tình tốt cuộc cũng ổn định lại chút ít, cô ngồi trên ghế salon kể lại chuyện vừa rồi: “A Tu, em sai lầm rồi, em đã nhìn sai người, không nên không nghe lời anh nói... Em lại nhẹ dạ cả tin nghe thấy hấn nói hấn bị bệnh rất nghiêm trọng, bị hấn lừa...”

Cô mang theo gói thuốc tới, mới nhấn chuông cửa, liền bị hấn kéo vào trong nhà cường hôn, muốn gọi điện thoại di động cầu cứu, điện thoại mới vang lên một tiếng, liền ngay lập tức bị ném hù, thật may là cô phản ứng nhanh, tát cho hấn một cái, còn tiện tay cầm bình hoa làm ra vẻ muốn đập hấn, nếu không cô đã sớm....

“Em không khóc, em rất dũng cảm, thật sự, Tâm Đồng, em thật sự rất dũng cảm!” Giang Thánh Tu ôm chặt lấy cô, lại tự trách động tác của mình quá chậm, nên ngăn cô lại nhanh hơn, hoặc gọi điện thoại nhắc nhở cô phải cẩn thận, mặc dù không có chuyện đáng tiếc xảy ra, nhưng vẫn khiến cho cô bị kinh sợ.

“Nhưng mà em cảm thấy em rất dơ, bị hấn ôm lấy, trong lòng cảm thấy rất ghê tởm...” Cô hoàn toàn không có biện pháp để người đàn ông khác đụng vào cô ngoại trừ chồng cô ra.

“Không sao, đã không sao rồi...” Anh nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, đôi mắt lại hiện ra nét tàn nhẫn, anh thầm nghĩ tuyệt đối sẽ không bỏ qua tên đàn ông đáng chết kia, chờ coi.

“A Tu, em muốn tắm rửa trước có được hay không, em cảm thấy em rất dơ,.... Anh có thể ở bên ngoài chờ em không? Cô đáng thương mà cầu xin, cô chỉ tin tưởng anh.

“Được, anh sẽ ở bên ngoài chờ em tắm xong.” Giang Thánh Tu cam kết, nâng lên gương mặt của cô, lạnh ngắt, cùng đôi tay nhỏ bé của cô cũng lạnh như băng, xem ra cô thật sự bị dọa sợ, trước tiên tắm nước nóng cũng tốt.

Lục Tâm Đồng vậy mới an tâm đến phòng tắm tắm nước nóng, mặc dù cô không rõ Giang Thánh Tu làm sao biết được nhà của ông chủ cô, nhưng anh lập tức tới cứu cô, nghĩa là anh nhất định thời thời khắc khắc đều chú ý động tĩnh của cô đi, anh đối với cô đã quá tốt rồi, cô rốt cuộc còn đang đòi hỏi cái gì? Tại sao nhất định không phải là tình yêu của anh thì không được? Cô rất muốn thỏa hiệp, thiếu chút nữa liền tự thuyết phục mình lẽ ra phải an ổn làm vợ của anh rồi, nhưng chỉ nghĩ đến Đàm Vũ Vi lấy được tình yêu mà cô khao khát nhất, cô liền trở nên ghen tị, cảm giác rất không tốt....

“Tâm Đồng...?” Tắm quá lâu, anh sợ cô đã xảy ra chuyện gì.

“Em xong rồi đây.” Lục Tâm Đồng hốt hoảng mặc quần áo, tóc dài ướt nhẹp bước ra phòng tắm.

“Tóc em đều ướt, sẽ bị cảm đó.” Giang Thánh Tu vội vàng đem cô kéo tới trên giường ngồi, cầm khăn lông thay cô lau khô.

Lục Tâm Đồng mặc cho anh lau tóc, lại dùng máy sấy sấy cho khô, trong lòng bởi vì anh dịu dàng mà đứng đưa bất định, nội tâm vô cùng khát khao cùng anh tiếp tục làm vợ chồng, trở lại cuộc sống hạnh phúc trước kia, muốn buông tha cho kiên trì của bản thân, hôm nay phát sinh ngoài ý muốn cũng làm cho cô phát hiện, anh coi như không thương cô, cũng rất quý trọng cô, bảo vệ cô....

Nói đi, nói cô không muốn ly hôn với anh!

Cô xúc động mà bắt được cánh tay của anh, cũng không biết nên mở miệng thế nào, dù sao cô cũng đã để lại đơn ly hôn cho anh rồi.

“Tâm Đồng?” Tóc gần như đã khô, Giang Thánh Tu tắt máy sấy, nhìn thấy trong mắt cô sáng lên muốn nói lại thôi.

“A Tu, yêu em có được không, em thật sự rất hi vọng anh có thể yêu em...” Cô không ngừng giãy giụa, đến cuối cùng vẫn là muốn tình yêu của anh, không muốn rời đi anh a...

Lòng Giang Thánh Tu đều mềm nhũn, anh hôn một cái lên bàn tay nhỏ bé không xương đang bắt tay anh của cô, dịu dàng cười nói: “Anh không chỉ cho em tình yêu, anh còn muốn so với trước đây càng yêu em hơn”.

Tim Lục Tâm Đồng đập lỡ một nhịp. So với trước đây càng thêm yêu cô hơn? Có ý tứ gì? Sau khi Giang Thánh Tu phát hiện mình yêu cô, đối với cô cảm thấy rất đau lòng, anh lại có thể để cho người vợ anh yêu mến nhất đợi lâu như vậy, mới đợi được câu trả lời của anh.

“Tâm Đồng, anh yêu em, anh rất cuộc hiểu rõ, anh muốn không phải là chung thủy của em, không chỉ là tình cảm vợ chồng mà còn là tình yêu của em” Anh muốn đem lời yêu của anh nhập vào tâm khảm của cô, để cho cô cảm nhận được rõ ràng.

“A Tu, anh nói anh yêu em? Anh thật sự yêu em?” Cô không thể tin được, hôm nay là ngày tận thế sao? Giang Thánh Tu thấy bộ dáng cô ngây ngô, lại hôn một cái lên trán cô. “Nghe, bức thư em để lại cho anh đều viết sai hết, không phải anh có người khác trong lòng nên mới không thương em, mà là anh dần đến nỗi không biết là anh đã yêu em!” Người phụ nữ yêu nhất ở ngay bên cạnh, anh lại không biết nói, anh là người chồng ngu nhất trên thế giới này.

“Nếu như không yêu em, anh sẽ không quý trọng em như vậy, rõ ràng muốn có được em đến điên rồi, nhưng lại bởi vì em sợ đau mà không dám đụng đến em; nếu như không yêu em, lúc em bị đồng nghiệp bắt nạt, anh sẽ không diễn một vở kịch buồn cười như vậy, dạy em làm thế nào để bày tỏ cảm xúc của bản thân; ~~~Truyện chi đăng tại diễn đàn lê quý đôn~~~nếu như không yêu em, anh sẽ không để cho em đi làm, sẽ không cùng em với hàng xóm cùng nhau nướng thịt, sẽ không quan tâm tất cả cảm nhận của em, sẽ không đau lòng vì em” Không biết cách nói chuyện tình cảm anh cũng không quan tâm, cần rằng nói hết những lời buồn nôn như vậy, cũng chỉ vì để cho cô hiểu được anh là thật lòng.

“Tâm Đồng, anh là một người chồng đàn độn hết thuốc chữa, anh đã sớm yêu em, chẳng qua là anh luôn luôn không biết, thật xin lỗi...” Phải nói lời xin lỗi với phụ nữ, hai người anh kia của anh nếu nghe thấy chắc sẽ cười đến rụng răng đi, nhưng vì để vẫn hỏi lại cô, đáng giá lắm.

“Anh yêu em... Nhưng mà A Tu, không phải anh còn yêu người bạn gái cũ của anh sao, em tận mắt nhìn thấy hai người cùng đi uống cà phê...” Lục Tâm Đồng vẫn còn khó có thể tin, đẩy ra ngực của anh, nhìn chung quanh, không phải ngày tận thế, vậy có phải trời đổ mưa máu đi!

“Anh không phải đã nói rồi sao, anh và cô ấy đã sớm là quá khứ rồi mà.” Giang Thánh Tu bắt đầu dĩ vãng, anh sớm phải biết phụ nữ đối với loại chuyện này đều là để trong bụng, lúc này đây anh cần phải giải thích rõ. “Anh cùng với Đàm Vũ Vi gặp nhau, là để cho cô phỏng vấn. Thật ra sau khi chia tay với cô ấy, anh cũng bởi vì oán hận cô mà không muốn gặp lại cô, vì có em, anh mới không còn nhớ đoạn tình cảm đau thương kia, trong lòng không còn khó chịu nên đồng ý phỏng vấn của cô.”

Như vậy, anh đối với cô là nghiêm túc? Anh không thương bạn gái cũ của anh, người anh yêu thật sự là cô? Lục Tâm Đồng vui vẻ đến nỗi nhéo hai má, đau quá, thật đau quá, đây là sự thật.

Giang Thánh Tu thấy cô nhéo hai má, dịu dàng cười lên.

“Tâm Đồng, em cũng biết tính anh rồi, anh không phải là một người chồng đem lời ngon tiếng ngọt giắt ở miệng, anh vẫn cho rằng đàn ông con trai phải cố gắng làm việc kiếm tiền ở ngoài, cho vợ một cuộc sống không lo ăn mặc, chăm sóc vợ tròn đời trọn kiếp, không xa không rời, đó mới là phương thức biểu hiện yêu cô, cho nên anh sau này có thể sẽ không thường nói với em, anh yêu em, ~~~ Truyện chi đăng tại diễn đàn lê quý đôn~~~em có thể chịu được không? Anh rất cần em làm vợ của anh, em có thể trở lại bên cạnh anh một lần nữa không?” “Nếu đối với em như vậy mà nói còn không phải là yêu, em vẫn không cảm giác được tình yêu của anh, như vậy lần này đổi lại em tới dạy anh đi, anh cần em tới dạy anh như thế nào là yêu em, đổi lại em tới dạy cho anh đi.”

Lục Tâm Đồng cảm động rơi nước mắt.

Người đàn ông này là rất yêu cô a, tình yêu của anh đã sớm biểu hiện ở sinh hoạt thường ngày, cô lại cường cầu anh một câu “Anh yêu em”, không nên không nghe được lời yêu của anh liền cho rằng anh không yêu cô, cô thật sự quá ngây thơ, quá thiên cận rồi.

Thật ra thì tình yêu chân chính không cần nói ra khỏi miệng, anh ở bên ngoài vì cô cố gắng làm việc kiếm tiền, đem cho cô cuộc sống không buồn không lo, những gian khổ bên ngoài đều có anh gánh vác, anh sẽ vì cô tạo nên một khoảng trời riêng, trở thành tòa thành kiên cố nhất của cô, đây chính là bằng chứng tốt nhất về tình yêu của anh dành cho cô a!

Cô không cần dạy anh, anh đã sớm đem vai diễn người chồng này đóng quá hoàn mỹ, bây giờ, cô đã biết anh rất yêu cô.

“A Tu, chúng ta không cần ly hôn nữa, tiếp tục làm vợ chồng có được không?”

Giọng nói cô dịu dàng vui vẻ vừa vang lên, Giang Thánh Tu lập tức đem cô ôm vào trong ngực, thật sâu, thật chặt, đây là cô cho anh một cơ hội nữa để yêu cô, đời này anh sẽ không thả cô ra nữa.

Sau khi cùng Giang Thánh Tu khôi phục quan hệ, Lục Tâm Đồng quyết định quay về công ty cũ làm việc, có điều lần này không dựa vào anh giúp cô điều động bên trong, mà là bằng thực lực chính mình thi vào.

Nhìn thấy cô có phần quyết tâm này, Giang Thánh Tu rất vui mừng, sẵn lòng cho cô tự do mà bay, bởi vì anh hiểu rõ, cho dù cô có bay đi đâu, cuối cùng cũng bay trở về bên cạnh anh.

Sau khi Lục Tâm Đồng quay lại công ty làm công việc thư ký, bọn họ cuối cùng đi Nhật Bản để bù lại tuần trăng mật.

Bây giờ là mùa hoa Anh Đào nở rộ, bọn họ đi theo đoàn du lịch đến Kyoto, Osaka, cùng nhau thưởng thức hoa anh đào, nhưng là bởi vì trong đoàn phần lớn là người lớn tuổi chiếm đa số, chắc hẳn là vậy, cặp vợ chồng trẻ đối với bọn họ luôn dẫn đầu cùng chiều cổ với hướng dẫn viên du lịch, chăm sóc nhiều nhất là hành vi chậm rãi của người già.

Người tốt bụng như Lục Tâm Đồng dĩ nhiên rất thích chăm sóc người già, luôn luôn trái đũa một người cụ bà, phải giúp một ông lão mua nước, bận rộn kinh khủng, Giang Thánh Tu không cách nào độc chiếm cô, đành phải buồn bực theo sát bận rộn xung quanh.

Mãi cho đến buổi tối, đoàn du lịch vào ở khách sạn, Giang Thánh Tu âm thầm vui mừng, vợ chồng bọn họ cuối cùng có thể bỏ qua những người già này rồi có thời gian một mình chung đụng, anh không kịp đợi muốn lấy lại “Quyền lợi của người chồng”.

“Tâm Đồng, đã xong chưa? Đổi một bộ quần áo lại đổi lâu như vậy!”

Lục Tâm Đồng đã sớm thay xong quần áo, nhưng lại ở trong phòng tắm giả chết.

Chồng cô lúc vào phòng liền kín đáo đưa cho cô bộ y phục này, muốn cô “đền bù” cho anh, mặc cho anh nhìn, cho xin đi, cô cũng đã bao nhiêu tuổi rồi còn mặc thành như vậy, mặc cỡ chết người rồi!.

Kính thủy tinh trong phòng tắm soi lại bộ trang phục cô đang mặc, cô mặc một bộ trang phục thủy thủ màu xanh lam, tóc dài buộc thành kiểu hai bên, hồn nhiên ngay thơ tựa như một nữ học sinh trung học Nhật Bản.

Ô ô, cô thật mất thể diện, cơ không bị anh thấy được bộ dạng này nữa rồi...

“Tâm đồng, muốn anh đi vào giúp em sao?”

Anh lại dám giễu cợt cô, thật đáng ghét nha! Lục Tâm đồng đành nhắm mắt đi ra.

Giang Thánh Tu ngồi ở trên giường coi ti vi, vừa nhìn thấy cô mặc đồ thủy thủ ra, bộ dáng thanh thuần, nhìn đến si ngốc, trong lòng nhảy bùm bùm.

Đẹp, rất đẹp a...

“Thật kỳ quái sao?” Cô lôi kéo tóc, dù sao vẫn cảm thấy toàn thân cao thấp đều không được tự nhiên.

“Không, tới đây” Giang Thánh Tu nhìn cô nóng rực, cổ họng cuộn cuộn, nuốt xuống một cổ khát vọng. Anh muốn cô vẫy vẫy tay, muốn cô ngồi lên bắp đùi của anh.

Lục Tâm Đồng nghe lời ngồi lên bắp đùi anh, cảm thấy lồng ngực anh bèn chắc dày rộng, còn có cánh tay từ phía sau ôm eo của cô thật chặt, làm cả người cô nóng lên.

“Tâm Đồng, em thật thơm...” Anh ngửi ngửi cổ cô, lại hôn một cái, lại hôn một cái thật kêu, làm cho cô xấu hổ đến nỗi muốn từ tay anh chạy đi.

“Khoan đã, em còn chưa gọi điện báo bình an cho ba mẹ.”

“Không cần gọi...”

“Không được, mẹ muốn em tối nào cũng gọi về...”

“Chuyên tâm chút đi, em chỉ cần suy nghĩ đến anh thôi, không cho phép nghĩ người khác!” Giọng anh khàn khàn ra lệnh, anh đợi cả ngày, cuối cùng chờ đến giờ phút này, cô đừng mong thoát khỏi anh

“Ừ...” Lục Tâm Đồng nghe được toàn thân đều nhũn ra, lại lần nữa ngã vào trong ngực anh, lưng của cô dán vào lồng ngực nóng ấm của anh, sau đó cô cảm giác được tay anh bắt đầu có hành động xấu rồi, ở eo của cô giờ trở nên lưu manh, a...thật là nhột...Cô không nhịn được bật cười.

“Còn cười, em còn dám cười, anh để em cười không nổi...” Anh đem cô cùng nhau ngã xuống giường, rút ra cả vật trước cổ áo cô, như là tuyên bố đem cô thuần phục dưới anh, khiến cho lòng cô run rẩy.

“Tâm Đồng, anh thật yêu em...” Anh hôn lên mặt cô, hôn hết các ngũ quan xinh đẹp trên mặt cô.

“Em cũng rất yêu anh...” Mặc dù anh sẽ không thường thường nói yêu cô, nhưng mỗi khi ý loạn tình mê, anh sẽ bất tri bất giác mà nói với cô rất nhiều lần yêu cô, có thể được anh bao dung yêu thương, cô thật là cô gái hạnh phúc nhất thiên hạ.

Ngay khi cô nhắm mắt lại, chờ anh hôn lên môi của cô, chuông điện thoại trong phòng không biết sao lại vang lên Reng reng.

Hai người sùng sốt, hai mặt nhìn nhau.

Giang Thánh Tu trước tiên lấy lại tinh thần, cắn răng nói: “Em cho bao nhiêu người số điện thoại trong phòng chúng ta?”

“Một người, hai người, ba...” Lục Tâm Đồng về mặt chột dạ, thật tâm đếm.

Điện thoại vẫn vang lên, anh thật muốn nôn chét mất, giúp cô đem điện thoại đưa đến trước mặt cô, muốn cô tốc chiến tốc thắng.

“Alo... cái gì? Tôi lập tức qua! Xin lỗi bà cụ phòng bên cạnh tự dưng đau lưng, em muốn đi qua xem một chút!”

Người khác đau lưng so với chồng cô ham muốn chưa thỏa mãn có quan trọng hơn không? “Bọn họ có thể tìm hướng dẫn viên du lịch!” Anh cơ hồ là rống lên.

“Không được, bà cụ kia đối với em rất tốt, em không thể không ngó ngang gì đến bà, em đi nhìn một chút rất mau sẽ trở lại!” Nói xong, Lục Tâm Đồng nghe được một tiếng rắc, nhất thời biến sắc mặt, tay cô lại bị Giang Thánh Tu còng ở trên giường!

Đây là chuyện gì? Vì sao còng tay cô đã giấu đi lại bị anh mang đến Nhật Bản? “A Tu, tại sao có thể bắt buộc em...”

Anh thật vất vả đợi đến ban đêm, sao có thể để người không liên quan đến phá hủy? Giang Thánh Tu hướng cô cười tà một tiếng, cũng mau là anh có tính toán trước, ngoại trừ bộ đồ thủy thủ cô đang mặc ra, ngay cả đồ dùng tính thú của cô đã mua kia đều đem theo hết.

“Anh làm sao sẽ bắt buộc em sao? Anh sẽ khiến cho em cầu xin anh.” Ánh mắt anh nóng bỏng mà nhìn cô, trên gương mặt thẹn thùng của cô phun khí nóng, nói” Tâm Đồng, tối nay để cho anh dạy dỗ em thật tốt đi...”

Hoàn Văn

Bạn đang đọc truyện *Dạy Dỗ Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.